اروايي ښامار

د پوهاند سيد بهاالدين مجروح د پښتو آثارو رواني څېړنه

ليکوال: عبدالغفور لېوال

۱۳۸۷ [illegible]

Ketabton.com

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

فهرست

۱.د لارښود استاد نظر:
۲.سریزه
۳.لومړی فصل
- له ادبیاتو سره د اروا پوهنې اړیکې.
۴.ادبیات او اروايي مسالې.
۵.نړیوال معاصر ادبیات او اروا پوهنه.
۶.دویم فصل
- په ځانځاني ښامار کې د اروپوهنې د نوي علم ځرکونه
۷.د ښامار کیسه.
۸.ځانځاني ښامار او د روحي بحران لامل.
۹.د روحي رنځ زیږنځای په ځان کې دی.
۱۰.که له بله ځوریږو بیا هم علت په خپله ځانځانی کې دی
۱۱ . دوزخ ولې زیږي؟
۱۲. اید **Id** یا اماره نفس:
۱۳.سوپر ایگو **super Ego** یا ((د وجدان قاضي))
۱۴.ایگو **Ego** یا منځگړی
۱۵.د ځانځاني ښامار کیسه لکه د خوب لیدل
۱۶.تېرهېر خاطرات
۱۷.ځانځاني ښامار او عشق
۱۸.زړه ناخود آگاه یا تولیزه ځان ناخبري
۱۹.په ځانځاني ښامار کې هنر ته تمایل
۲۰.په ځانځاني ښامار کې د عقل او فکر دریځ
۲۱.ژورخپگان (**Depression**)
۲۲.له مرگ څخه ویره
۲۳.دریم فصل
- په ځانځاني ښامارکې شعور او تحت الشعور
۲۴.څلورم فصل
- په ځانځاني ښامار کې ځینې سمبولونه
۲۵.ښار
۲۶.بیابان

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۷.د ورک سمندر غاړي
۲۸.لاروی
۲۹.ښامار
۳۰.سمڅه
۳۱.غرڅنۍ
۳۲.شالیلی
۳۳.د اژدها ستاینځای
۳۴.دوزخیان
۳۵.پرښته د ترورېمیو
۳۶.پینځم فصل
- په «ناآشنا سندرې» کې د کیسو رواني اړخ
۳۷.پایله
۳۸.*مأخذونه*

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

له محتوايي پلوه ادبي آثار د هغو د بېلا بېلو اړخونو له نظره څېړل کېږي. د بېلګې په توګه يو شمېر ادبي آثار د بلاغت د فنونو او په هغو کې د هنري ارزښتونو له نظره د پام وړ وي، ځينې يې له تاريخي پلوه داسې اسناد په لاس ورکوي چې د مورخينو لپاره د استناد وړ ګرځي، يو شمېر ادبي متون له ټولنپوهانو سره مرسته کوي چې د يوې ځانګړې بشري ټولنې جوړښت او څرنګوالی معرفي کړي او حتی د انتروپولوژيکو (Anthropology) مطالعاتو لپاره مرستندوی مواد برابروي. همدا راز په نړۍ کې ځينې مهم او تلپاتې ادبي آثار د اروا پوهنې او اروا څېړنې «روانکاوي» له نظره مهم او په زړه پورې وي چې په تېره بيا معاصر کره کتونکي داسې آثار د اروا څېړنې د ميتودونو له مخې ارزوي، چې په اثر کې د ليکوال يا د اثر د داخلي کرکټر «کرکټرونو» رواني خصوصيات را پېژني. ښايي دلته يادونه وکړو، چې داسې تحليلونه د ادبي آثارو له فلسفي تحليل او ارزونو سره توپير لري او تر يوه بريده د اروا پوهنې د ټاکليو علمي چوکاټونو په داخل کې تر سره کېږي نه د فلسفي تفسيرنو او شرحو له مخې.

د پښتو ادبياتو په اړه اروا څېړنيز تحليلونه، نه خو ډېره سابقه لري او نه يې هم د شمېر له مخې ډېر زيات لرو. او که نه له شفاهي او فولکلوريکو آثارو رانيولې تر يو شمېر مدونو «کلاسيکو او معاصرو» ادبي شهکارونو پورې داسې آثار شته، چې د اروا پوهنې له معيارونو سره سمې په زړه پورې څېړنې پرې وشي؛ لنډۍ، ولسي کيسې، شعرونه، داستانونه او منظومې له همداسې آثارو څخه ګڼل کيدای شي.

په معاصرو پښتو ادبياتو کې د اروا ښاد پوهاند دکتور سيد بهأ الدين مجروح ځانځاني ښامار هغه ادبي شهکار دی چې د اروا پوهنې له پلوه د تحليل او تفسير ډېر مواد په کې شته او که د اروا څېړنې له معيارونو سره سم تحقيق ورباندې وشي نو لږ تر لږه دوه لويې ګټې به ولري: يوه دا چې د ادبياتو مينه وال به د دغه اثر له ژورتيا او معنوي ارزښتونو سره لا نور اشنا شي او په يو شمېر هغو رواني واقعيتونو به خبر شي چې په دغه ادبي اثر کې رانغاړل شوي دي، او دوهمه ګټه به يې دا وي چې ځوان ليکوال او شاعران به دا زده کړي، چې څه ډول په يوه ادبي او هنري اثر کې د انسان دروني احساسات او ځانګړنې لکه لا شعوري زيرمې، ښکلا خوښوونه، خوشالي، غم، وسوسې، اضطرابونه، خوبونه، غريزې، پټې ويرې او روحي عذابونه منعکس کيدای شي، او په دې توګه به ځانځاني ښامار په راتلونکو پښتو ادبياتو کې د نورو په زړه پورې آثارو د تخليق لپاره يوه ښه پيلامه او موډل شي.

تر هغه بريده چې زما لاس رسيده او له دوستانو مې واورېدل د استاد مجروح د دغه اثر په اړه د اروا څېړنې پر بنسټ ډېر څه نه دي ليکل شوي، که څه هم د دې کتاب پر دري او پښتو متونو ګڼې فلسفي او ادبي ليکنې شوي خو له دې ځانګړې زاويې څخه لږ څېړل شوی دی. په چاپي ليکنو کې ما يوازې د ښاغلي اسدالله غضنفر هغه ليکنه وموندله چې د ځولۍ مجلې د دويم کال په لومړۍ او دويمه ګڼه کې د «پيغامونه

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټې پراته په افسانو کې» تر سرلیک لاندې چاپ شوې ده او الحق چې د دغه اثر په زړه پورې ارواپوهنیز تحلیل یې ګڼلی شو، خو د ښاغلي غضنفر لیکنه د یوې مقالې په حدودو کې یوازې د اثر پر یو شمېر برخو رڼا اچوي او پوره تفصیل نه لري.

په ناچاپو آثارو کې ماته د ښاغلي پوهندوی اسد اسمايي یوه لیکنه په یادده چې د خپلې علمي ترفیع لپاره یې پر «اژدهای خودی» باندې لیکلې وه، زه نه یم خبر چې هغه لیکنه چاپ شوې ده که نه؟ خو ما یې قلمي بڼه لوستې وه او زما لپاره خورا په زړه پورې وه.

هغه مهال چې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو د پښتو څانګې د ماسترۍ دورې په وروستي سمستر کې د تیزس لیکلو بحث راغی زما دروند استاد ښاغلي سرمحقق زلمي هېواد مل ماته هدایت راکړ چې دغه موضوع (د استاد مجروح د پښتو آثارو رواني مطالعه) غوره کړم او ما د لاندنیو دلایلو پر اساس دا موضوع خوښه کړه:

۱ـ د استاد مجروح له دغه اثر سره مې له پخوا څخه علاقمندي درلوده او څو څو ځله مې لوستی و، بلکې له پخوا مې غوښتل چې د ځانځانې ښامار په ارواپي ځانګړنو څه ولیکم.

۲ـ ما د نړیوالو ادبیاتو یو شمېر بیلګې لوستې وې چې د ادبي مبصرینو او کره کتونکو له خوا وربانديې رواني څېړنې شوې وې د بیلګې په توګه زیګموند فروید د هغو نظریاتو مطالعه راته په زړه پورې وه چې د داستایفکسي د آثارو په اړه یې درلودل دا د هغو احساساتو په اړه څرګندونې وې چې ما شومان یې د والدینو په تېره بیا پلار په وړاندې لري او له یوناني سوفوکل څخه را نیولې تر انګریزي شکسپیر او روسي داستایفسکي پورې ټولو په سره ورته بڼو په خپلو آثارو کې تمرکز پرې کړی دی. همدا راز د ګویته د فاوست تراژیدي په اړه مې د اروپايي لیکوالو هغه نظریات لوستي وو چې د ارواپوهنې معیارونو له مخې یې څرګند کړي وو، د ایراني لیکوال صادق هدایت د کیسو په تېره بیا «بوف کور» ناول ارواڅېړنیز تحلیلونه یې هم د یادونې وړ سیمه ییزې بیلګې دي.

ماته د استاد محمد صدیق روهي د کتاب «ادبي څېړنې» او د کارل ګوستاویونګ اثر «انسان او د هغه سمبولونه» مطالعې دا انګیزه را کړه چې کیدای شي د یو شمېر پښتنو لیکوالو او شاعرانو پر آثارو هم د ارواپوهنې له نظره بحث او مطالعه وشي، چې په دې لړ کې راته لومړی مستحق اثر همدا ځانځانې ښامار ښکاره شو.

۳. ما د ښوونځي د وروستیو کلونو له دورې څخه د ارواپوهنې له آزادې مطالعې سره مینه درلوده او په دې کې مې یو شمېر زاړه او نوي آثار لوستي وو خو په دې برخه کې د یو شمېر تخصصي زده کړو چانس مې هغه وخت تر لاسه کړ چې د امریکې د متحده ایالاتو د مریلند په پوهنتون کې د ژورنالیزم په زده کړه بوخت وم. هلته د «عامه ذهنیت» په کورس کې د ټولنیزې ارواپوهنې Social psychology زده کړه لازمي وه، په تېره بیا د David G.Myers کتاب په دې برخه کې ښه روزنیز اثر و چې له ارواپوهنې سره یې زما مینه لا پسې زیاته کړه.

کله چې موضوع د تیزس لپاره وټاکل شوه، تر هر څه وړاندې مې د ماخذونو په راټولولو پیل وکړ، د فروید او ګوستاویونګ مجموعې مې برابرې کړې او د استاد مجروح د ځانځانې ښامار تر څنګ مې د هغه نوره پښتو شاعري هم وپلټله، ځکه لاربنود استاد راته د ارواښاد مجروح پښتو آثار ښوولي وو، چې په

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو کې له ځانځاني ښامار پرته د هغه له «نااشنا سندرې» مجموعې څخه هم پخپله د «نااشنا سندرې» شعر د بحث وړ و ، چې تاسو به يې د همدې رسالې په پای کې ولولئ.

په لومړۍ ګام کې مې ځانځاني ښامار يو ځل بيا په غور ولوست او هغه برخې مې په نښه کړې چې زما له نظره زما د علاقې وړ موضوعات « د انسان د اروايي ځانګړنو څرنګوالی» په کې تمثيل شوي وو. بيا مې هڅه وکړه چې د خپلې دغې رسالې د تنظيم لپاره ځانته يو کاري ميکانيزم جوړ کړم او د هغه له مخې بېلا- بېل موضوعات طرح او معرفي کړم. زه دې ته متوجه وم، چې استاد مجروح نه دي غوښتلي په ځانځاني ښامار کې د اروا پوهنې تدريس وکړي، بلکې زموږ د غه استاد غوښتل دا سې يو ادبي اثر ايجاد کړي چې له خپل هنري ارزښت سره سره يو شمېر فلسفي افکار هم ارائه کړي او د انسان د پيچلې روحي جوړښت ځينې مشخصات هم معرفي کړي. نو زما کار يوازې له وروستي مسالې سره و او بايد د اثر دغه ځانګړتيا مې تحليل کړې وای. خو تر دې مخکې دا يادونه ضرور وه، چې بايد يو څه توضيحات وړکړل شوي وای، چې څنګه ادبيات د انسان د رواني پېښو د تمثيل لپاره کارول کېږي، د رسالې اول فصل په همدې هکله دی، په دې توګه هيله ده لوستونکي دا ومومي چې ادبيات او اروا پوهنه څه اړيکې سره لري او په نړيوالو ادبياتو کې د داسې اړيکو يو شمېر بېلګې کومې دي.

په دوهم فصل کې چې د بحث موضوع «ځانځاني ښامار» ته ځانګړې شوې، لومړی د دغه اثر د کيسې لنډيز او بيا يې د هرې روحي ځانګړنې په اړه تحليلي بحث راغلی دی.

په دريېم فصل کې د نوې اروا پوهنې تر ټولو ستر کشف «د تحت الشعور ساحه» او له شعور سره يې اړيکو ته ځانګړی شوی دی، د يادولو وړ ده چې استاد مجروح په ځانځاني ښامار کې د انسان په روح کې ددغې ساحې په زړه پورې تمثيل راوړی دی. د بشري تاريخ په اوږدو کې او د جمعي شعور د جوړښت په بهير کې د ګڼو انسانانو لپاره يو شمېر نښې په ګډه سمبولونو بدلې شوې دي، يونګ په خپلو ليکنو کې د داسې سمبولونو د اهميت په اړه تفصيلي بحث لري ددغې رسالې په څلورم فصل کې يو شمېر هغه سمبولونه معرفي شوي دي چې په ځانځاني ښامار کې شته، د ښامار ځينې سمبولونه فردي او ځينې يې قراردادي دي.

د رسالې پنځم فصل د استاد مجروح د نااشنا سندرو هغه اثر ته ځانګړی شوی چې اروا ښاد استاد يې له ځينو لويديځو اسطورو څخه سوژه اخيستې او د انساني خصوصيتونو تمثيل يې د بېلا بېلو کرکټرونو په مرسته کړی دی، په دې بحث کې موږ وينو ، چې انسان څنګه د غريزو او عواطفو په مرسته د خپل روان سفر پيلوي او هلته له کومو پېښو سره مخامخ کېږي. زما په ګومان د استاد مجروح دغه شعر د خپل ادبي ارزښت تر څنګ دا هم ښيي چې اسطورې د بشري ذهن د محصول په توګه تصادفي نه دي رامنځ ته شوې بلکې د ګډ تفکر په نتيجه کې د انساني روح د بېلا بېلو اړخونو د معرفي لپاره ور څخه کار اخيستل شوی دی.

په دې کتابګوټي کې ما هڅه کړې ده چې د ځانځاني ښامار او نآشنا سندرو يو شمېر هغه رمزونه او پيچلې مسايل آسانه کړم چې ښايي د ځينو لوستونکيو لپاره په اول ځل لوستلو سره د پوهېدو وړنه وي، ځکه دغه مسايل په يوه بل مستقل علم «اروا پوهنه» کې ريښې لري، او دا د هرې هغې ليکنې ځانګړنه وي چې په دغسې ادبي آثارو باندې کښل کېږي، په حقيقت کې دا معرفي د تفسير او تحليل ګډوله ده، چې

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیدای شي یو شمېر تعبیرونه یې زما د قاصر ذهن محصول وي، ځکه خو یې پر حتمي کره والي ټینګار نه لرم، امکان لري له ځینو سمبولونو، تمثیلونو او د ښپېنو له تصویرونو څخه د شاعر مرام بل څه وي، او دا هم ممکنه ده چې نور لوستونکي ورڅخه بل ډول تعبیر ولري چې له یوه ادبي اثر څخه د بېلا بېلو تعبیرونو د درلودلو حق هر چاته خوندي وي. مګر هغه هڅه چې ما کړې دا ده، چې د امکان تر بریده د ارواپوهنې د ځینو علمي سرچینو پر اساس د استاد مجروح په یادو شویو آثارو کې د رواني ښپېنو او انګیزو چاپېریال او زمینې معرفي کړم. او هغه کرکټرونه چې له ځینو رواني خصوصیاتو څخه نمایندګي کوي، لکه ایګو، د حتمي مرګ تصور، مینه، عقل، غرایز او نور وښېړم.

لوی خدای دې وکړي چې په خپله هڅه کې بریالی شوی یم. دلته غواړم د خپل لارښود استاد ښاغلي سرمحقق هېواد مل له ټولو نیکو مشورو لارښوونو او مرستو څخه مننه وکړم او تر ټولو وړاندې د هغه اعتماد یې ځانګړې مننه وی یم چې د داسې ستونزمنې چارې د ترسره کولو لپاره یې پر ما وکړ. ددې سریزې په پای کې دا هم د یادونې وړ بولم چې ددې رسالې له هر لوستونکي څخه زما هیله دا ده چې په دې لیکنه کې زما تېروتنې راته وښیي او ځوان لیکوال او څېړونکي په راتلونکې کې د نورو ممتازو ادبي آثارو ورته تحلیل او ارواڅېړنیزې معرفۍ ته متې بډ وهي.

په درنښت

عبدالغفور لېوال

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی فصل

له ادبیاتو سره د اروا پوهنې اړیکې

له تاریخي پلوه اروا پوهنه د یوې ځانګړې پوهې په توګه نوې پوهنه ده، خو په دغې پوهنې پورې اړوند ځینې بحثونه له پخوا څخه په نورو علومو کې موجود وو. فلسفه، ادبیات او طب هغه علوم دي چې د اروا پوهنې بحثونه یې خوندي کړي وو. په زاړه یونان کې چې فلسفه، د پوهنو او فکرونو د سیستماتیکې مجموعې په حیث، ډیره د پام وړ وه د انسانانو د رفتار او شخصیتي ودې په اړه یو شمیر مهم موضوعات هم په کې شامل وو.

په پخوانیو ادبیاتو کې هم د انساني نړۍ دروني مسایل او هغه څه چې په اروايي انګیزو پورې اړه لري مطرح وو، د نړۍ تر ټولو زړه حماسه ګېل ګمېش په حقیقت کې د ایمي ژوند ته د رسیدو لپاره د انسان پټه تلوسه تمثیلوي، چې آن د دغې زړې حماسې رواني اړخ هم خورا جالب دی. د دې حماسې اتل ګېل ګمېش چې وینې ځواکمن ملګری یې (انکیدو) مري نو وسوسه ورته پیدا کیږي چې سبا به دا حال په ده هم راشي، له ځانه سره فکر کوي او په یوه تعبیر خپل روان ته ننوزي. را وروسته د یونان په سترو ډرامو کې پاچا ادیپ هغه ادبي اثر دی چې د پلار په وړاندې د زوی د رقابت پټه عقده په بله بڼه ځیرې. هسې چې په نوې اروا پوهنه کې له کورنۍ په تیره بیا له پلار سره په روان کې زیرمه شویو عقدو ته د ادیپ عقدې وایي. موږ به په ادبیاتو کې د اروايي مسئالو او اروا پوهنې د موجودیت نورو بېلګو ته وروسته په تفصیل اشاره وکړو خو دلته غواړو له تاریخي پلوه د اروا پوهنې پخواني بحثونه وپلټو.

طب یو له هماسې علومو څخه و، چې د اروا پوهنې ارګانیکې مسایل یې له پخوا څخه په ځان کې ځای کړي وو. انسانانو له ډېر پخوا څخه د خپلو خوبونو، عادتونو، خپګان، خوشحالۍ او نورو اراوايي انګیرنو په اړه فکر کاوه، په تیره بیا خوبونه چې د اروا پلټنې (روانکاوي) یوه جدي موضوع ده، د پخوانیو انسانانو لپاره هم د پام وړ وو.

خو په نوې زمانه کې اروا پوهنه د یو مستقل علم په توګه هغه وخت رامنځ ته شوه چې جرمني ویلهم - وونت د اروا پوهنې لومړنی ازمیښتځای په ۱۸۷۹م کال د لایپزیک په پوهنتون کې رامنځته کړ. تر ده

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته جي.استنلي او ويليام جيمز په امريكا کې د اروا پوهنې نوي مباحث پيل کړل او د جيمز د اروا پوهنې د آرونو په نامه يو کتاب په ۱۸۹۰م کال کې خپور کړ(-http://ahoo
.(raranioot,blogfa.com/post-3.aspx

خو د اروا پوهنې په هغه برخه کې چې موږ بحث پرې کوو اتريشي اروا پوه زيګموند فرويد او کارل ګوستاويونګ جدي کارونه کړي چې وروسته به بحث پرې وشي.

خو راځئ وګورو چې اروا پوهنه څه ته وايي؟

اروا پوهنه هغه علم دی چې د انسان کړه وړه او روحي (پديدې) په علمي بڼه څيړي، له کړو وړو څخه هدف د انسان هغه کړنې دي چې پخپله د کوونکي، ليدونکي يا تجربې وسايلو په مرسته د مشاهدې او احساس وړ وي.

(۲-۱)

اروا پوهنه د تجربو او جوړښتونو له مخې په بېلا بېلو مکتبونو ويشل کيږي چې موږ يې دلته په ويش باندې کار نه لرو.

موږ به دد غه اثر په پيل کې د اروا پوهنې اړيکې له ادبياتو سره وڅيړو او بيا به د پوهاند مجروح په آثارو کې اروايي مسايل وڅيړو. په دې بحث کې به د ښوونې او روزنې، طبي، شخصيتي، کړو وړو او اروا پوهنې ته ډير پام نه وي، بلکې د هنر او ادبياتو په وسيله د يو شمير اروا پوهنيزو مسايلو د مطرح کيدو اړخ به وڅيړل شي.

ادبيات او اروايي مسألې:

انسانانو همدا ، چې فکر کول پيل کړ د طبيعت (خپل ماحول) په اړه، د بل (انسان) او د ځان په اړه يې يو شمير حقايق ومو ندل يعنې دده پوهه د طبيعت، فرد او ځان په هکله له فکر کولو څخه راوزيږيده. انسانان د ژوند له لومړيو زمانو څخه متوجه شوی چې يوازې فزيکي او طبيعي عوامل لکه ساړه، تودوخه، باران او باد دوی پر بدن اغيز نه لري بلکې په دوی کې دننه هم ځينې عوامل شته چې دوی بايد د هغو په هکله فکر وکړي لومړنيو انسانانو د خوشالۍ او غم عاطفې او کرکې، مينې او خپلوۍ احساس دې ته متوجه کړل چې بايد د ځان په هکله فکر وکړي او بالاخره پوه شي چې د دوی په روح کې څه تېريږي. وروسته بيا انسانان د ښکلا خوښوونې په غريزه پوه شول او د ښکلي او ناښکلي د تشخيص ځواک يې خپل کړ، د ښکلا په اړه دروني احساس هېڅ ډول فزيکي موجوديت نه درلوده خو ښکلا ته تږی انسان له ډېرې پخوا څخه د ښايستونو شوقي و، تردې وروسته په بل ګام کې له ځينو طبيعي پېښو او نورو انسانانو څخه د بېلا بېلو خاطراتو تداعي ته متوجه شو ، خوبونه يې وليدل او پر سمبوليک اهميت يې وپوهېدل د ټول د ځان په اړه د انسان تفکر لا اوږد او پيچلی کړ او په دې توګه د اروا پوهنې لومړني فکري زړي رامنځ ته شول.

له ترټولو لرغونې معلومې حماسې (ګېل ګمېش) څخه نيولې تر نويو آثارو پورې ګڼ ادبي آثار د انسان له وسوسو ، ويرو ، اضطرابونو ، خوبونو ، مينې، ښکلا خوښوونې، غم، خوشالی، پټو او ښکاره تمايلاتو او غريزو څخه حکايتونه کوي.

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نامتو اروا پوه فروید فکر کاوه چې جنسي غریزه له ماشوبتوبه له انسان سره مله وي او د شخصیت د ودې په ځرنګوالي کې ونډه لري. (۱۲۵-۷)

ددې فکر یو بل تعبیر مور په ګېل ګمېش کې هم موندلی شوه. هلته چې انکیدو له ژویو سره یو ځای ځري او کاملاً یو وحشي موجود دی، ارباب الانواع ددې لپاره چې انساني ژوند ته یې راوبولي د معبد یوه ښکلې خدمتګاره ورلیږي او انکیدو کله چې له هغې سره پریوزي، انسانیت، خوند او غریزو ته متوجه کیږي او ورو ورو له ژویو څخه را بیلیږي او مدني ژوند ته مخه کوي. په ګېل ګمېش کې خوبونه ټاکونکی رول لري، پخپله ګېل ګمېش، د هغه مور، انکیدو او ارباب الانواع ډېر څه په خوب کې ویني او د هغو له تعبیرونو سره سم حرکت کوي.

(۳۱، ۳۵-۱۵)

د دغو قهرمانانو او ضد قهرمانانو په خوبونو کې سمبولونه ډېر عجب دي او تر زرګونو کلونو وروسته لا اوس هم دغه سمبولونه په ورته یا لږو ډېر بدلون خپل ځای لري، په دې حماسه کې د مرګ په وړاندې اضطراب، د قدرت ښووني عقدې او د دوستۍ عاطفه، مینه، انتقام او کینه ټول وینو چې څنګه د کرکټرونو پر اروا یې حالتونه حکم چلوي.

تر دغې زړې حماسې را وروسته په یونان کې لوی ادبي آثار د هومر له ایلیاد او ادیسې را نیولې د سوفوکل تر پاچا ادیپ او نورو پورې ټول د انساني اروا په بېلا بېلو اړخونو پورې اړوند موضوعات مطرح کوي. اسطوره پوهان (متیالوژیستان) لکه اوید میبرس او نور باور لري چې په دغو آثارو کې اساطیر د انساني اروا د بېلابېلو ځواکونو استازیتوب کوي. یو شمېر اساطیر د جنسي غریزو، ځینې د حرص، سخاوت، شرارت، نیکي او داسې نورو عادتونو لپاره سمبول دي. مثلاً هلن د ښځینه فکر، ښکلا، هوس او بې وفایي لپاره نښه ګڼل شوې ده. یوروپیدیز پخپل نامتو اثر (د ټرای ښځې) کې په ښکاره بڼه د یوناني او تراوایي ښځو رواني ځانګړنې په هنري ژبه څرګندوي. (۱۳۰-۴۰-۳مخونه)

کاندید اکاډمیسین محمد صدیق روهي په خپل کتاب (ادبي څېړنې) کې د یورو پیدیز په هکله لیکي:

«د یوروپیدیز آثارو هغه وخت محبوبیت وموند، چې په اروپا کې په کپیټالیزم پورې مربوطې روحي او عصبي ناروغتیاوې خپرې شوې (یوروپیدیز) سایکالوجست و او د انسان د سلوک انګیزې یې په ژوره توګه تحلیل کړې دي». (۴۲۸-۲)

د استاد روهي په وینا د یوروپیدیز بله نامتو ډرامه (میدیا) هم د یوې ښځې روحي عقدې څېړي:

« په لومړي اکټ کې (میدیا) زاري کوي او ښکې تویوي او په وروستي اکټ کې لعنتونه استوي. (میدیا) یوه تحقیر شوې او ځپل شوې میرمن ده، چې بلاخره د انتقام په فکر کې لویږي...» (۴۲۹-۲)

مور وینو چې د سایکالوژي (اروا پوهنه) په ادبیاتو کې څومره لرغوني ریښې لري، استاد روهي داښیي، چې که څه هم د یوروپیدیز په زمانه کې اروا پوهنه د یو مستقل علم په توګه نه وه موجود، خو پخپله یورپیدیز د هغې زمانې یو اروا پوه (سایکالوجست) و ځکه د هغه په آثارو او ډرامو کې د اروا پوهنې مسایل لیدل کیږي.

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا یوازې په لویدیځ کې نه، بلکې د ختیځ لرغوني ادبیات هم ګڼ داسې آثار لري چې په هغو کې د انسان د اروایي ځانګړنو یوه یا څو اړخونو ته ځای ورکول شوی دی. د نامتو هندي ډرامه لیکوال کالیداس په زړه پورې ډارمه شکونتلا یو همداسې ادبي اثر دی. په دې ډارمه کې بیرته (زه) ته راګرځیدل یا د (له لاسه تللي زمان تداعي) مساله خورا عجیبه مطرح شوې ده. انسانان له خپلې ماضي سره روحي اړیکې لري، د ماضي مهمې پېښې او انګیرنې په لار شعور کې رسوب کوي او د هغو بیا فوران د انسان پر اوس او راتلونکې بدلوونکی اغیز درلودای شي.

دوشیانته پاچا چې د زړه له کومې پر شکونتلا عاشق شوی و، د اغیار د ښېرا له امله خپله مینه هېروي او تر اوږدو پېښو وروسته په ناخود آګاه ډول د شکونتلا ماشوم ویني او د خپلې مینې هېر شوی اور یې په زړه کې را تازه کیږي (۴ ـPP) د دغې ډرامې اوج په همدې رواني تداعي کې نغښتی دی، که څه هم هره پیښه خپل عیني وسایل او دلایل لري خو سړی ویلای شي چې ډېرې پېښې د (دوشیانته) په دننه (خود) کې پېښیږي. استاد روهي دغې تداعي ته داسې اشاره کوي:

«څه موده پس د ښېرا وروستۍ ژمنه پوره شوه او د پاچا تر ایرو لاندې خاطرې بیرته تازه شوې؛ خو څه ګټه؟ (شکونتلا) اسمان ته ختلې وه.» (۲-۴۸۴)

زمونږ د هیواد د دواړو ژبو پښتو او دري په کلاسیکو ادبیاتو کې اروا پوهنه، لکه فلسفي افکار په پراګنده ډول شته، د سنایي غزنوي شیخ فریدالدین عطار، مولانا جلال الدین محمد بلخي، خوشال خان خټک، رحمن بابا او نورو په شاعرۍ کې د انسان د رواني پېښو په زړه پورې ننښې لیدلای شو خوشال خان خټک ډېر ځله د خپلو اروایي انګېرنو تر اغیز لاندې دی، کله خوده په خپلو شعرونو کې د خپلو اروایي کشمکشونو شوروشر ته داسې اشاره کړې وګورئ:

چې قانع د زمانې په خشک و تریم
که مې پېژنې باد شاه د بحرو بریم
په درون کې مې پراته دي ډېر
په معنی کې لکه کان د سیم و زریم
که مې لاس لکه دریاب خالي لیده
د ټټر دننه ډک په درګوهریم
لا یو شور راځنې لاړ نه وي بل
مګر زه پیدا په ورځ د شور او شریم
زیست روزګار به چې له خلکو سره نه شي
زه خوشال له واړه خلکه مروریم (۵-۸۸-۸۹)

د خوشال په آثارو کې د Individualism یا فردیت (یوازې توب) احساس ډېر ځله ګورو، یو لامل چې د خان د ژوند په پریکړو کې یې هم اغیز درلود د فردیت همدغه غوټه وه خان د ژوند په وروستیو ورځو کې فکر کاوه چې یوازې دی، ښایي دده د سیاسي پریکړو قاطعیت هم د هغه د یوازیتوب د پټ احساس مولود و، البته دا یوازیتوب رواني اړخ لري نه ټولنیز:

د یار غم به په تنها صورت زغمم

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ابې درد عالم به نه را خبروم
آشنايي له جدايیه سره نه ده
د مرهمو قدر داغ څخه ګڼم (۱۲۹-۲)

نړيوال معاصر ادبيات او اروا پوهنه:

اتريشي ارواپوه زيګموند فرويد (۱۹۳۹-۱۸۵۶م) له خپلو علمي نظرياتو سره په معاصرو ادبياتو ژور اغيز درلوده. فرويد د خودآګاه او ناخودآګاه يا شعور او تحت الشعور پرځرنګوالي کار وکړ، له بلې خوا يې د انسان د شخصيت پر تکامل د جنسي غريزو اغيز وڅېړه، دغه نامتو ارواپوه د خپلو تيزسونو د بيان لپاره اروپا او امريکا ته سفرونه وکړل او پخپلو مشهورو خطابو کې يې خپل نظريات روښانه کړل. (۵۲-۱۲-۷)

دده نظرياتو په تېره بيا د انسان په لاشعور کې د عقدو د ترسب او بيا فوران او د هغوه د اغيزو په اړه، وروسته بيا د ګڼو لويو ليکوالو په آثارو کې ځان را ښکاره کړ.

تردې چې د سورريالیزم د مشهور هنري – ادبي مکتب ريښې دده له نظرياتو څخه رامنځته شوې ګڼل کيږي. استاد روهي ليکي:

« سورريالیزم په معاصر هنر کې يو ذهني ايډياليستي تمايل دی، چې د کپيټاليستي ټولنې د بحرانونو زيږنده دی.

ددې هنري جريان ريښې د (زيګموند فرويد) اتريشي ارواپوه په نظريو کې ليدل کيږي. (۴۰۳-۲)
سورريالستانو فکر کاوه چې د انسان د تمايلاتو او غوښتنو لويه برخه په لاشعور کې ده، له بلې خوا دوی هم د رومانتيسيسم د مکتب د پلويانو په څېر له تخيلي، غير عقلي او اريانوونکو پېښو سره علاقه درلوده که څه هم اجتماعي، سياسي او اقتصادي شرايطو له هغې ډلې څخه لومړی نړيوالې جګړې د سورريالستانو د نظرياتو او افکارو په شکل موندنه کې لاس درلود خو د فرويد نويو ارواپوهنيزو نظرياتو د تخيل او تفکر لپاره نوي مواد چمتو کړل استاد روهي بل ځای ليکي:

« د ارواپوهنې په ساحه کې سورريالستان د (فرويد) لمنې ته لاس اچوي او ګومان کوي، چې د انسان د هلو ځلو لمسوونکی د شعور نه لاندې ذهني جهان دی. دوی وايي، چې د انسان د عمل او سلوک محرک دده تحت الشعور دی». (۴۰۵-۲)

ددغه مکتب له نامتو ليکوالانو څخه اندره برتون و چې فکر يې کاوه: د انسان ډېر ژور احساسات هغه وخت په ټوله معنی تجلی کوي، چې موهوم تصورات ټولو ذهني شيانو ته لاربښوونه وکړي او د انساني منطق او برهان واګې له لاسه ووزي. د سورريالستانو په آثارو کې خوبونو او د بې خودی تخيلاتو لوی ځای درلود. دوی د ذهن سيال جريان ته ډېر اهميت ورکاوه او له ځان سانسوری څخه به يې ځان ساته.

پخپله زيګموند فرويد له ادبياتو سره کلکه علاقه درلوده، ده د آلماني ژبې له ادبياتو پرته د فرانسوي او انګريزي ادبياتو پوره مطالعه درلوده او په ايتاليايي او اسپانوي هم پوهېده. (۴۵-۷)

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په روسي ادبياتو کې يې د داستايفسکي له آثارو سره مينه درلوده. حتی له ده څخه نقل قول شوی چې فرويد ويل ما د اروا پوهنې د ډېر مسايل د داستايفسکي له آثارو څخه زده کړي دي. فرويد د (پلار وژنه) په نامه يو ليکنه لري او هلته پر داستايفسکي خبرې کوي نومو ړې پخپله د ليکوال پر اروايي ژوند د هغه په فکرونو او آثارو خبرې کوي. د فرويد له نظره د داستايفسکي تر ټولو لوی شهکار (د کارامازوف ورونه) تر ټولو مهم رومان دی چې تر هغه وخته ليکول شوی و.

(د کارامازوف ورونه) په رومان کې مشر ورور خپل پلار وژني، دوهم ورور يې بې عقيدې دی او دريیم يې يو کلک مسيحي، اروا پوهان عقيده لري چې د دغه رومان هر کرکټر په حقيقت کې د انسان د يوه رواني خصوصيت سمبول دی او په بله وينا دا د انسان د رواني ځانګړنو د کشمکش کيسه ده. فرويد فکر کوي چې درې ادبي شهکارونه يو له بل سره رواني اړيکې لري، د سوفوکل په پاچا اديپ کې اديپ خپل پلار وژني، خو ناخبره وي چې هغه يې پلار دی، دا د لاشعور عمل دی، د شکسپير په هاملت ډرامه کې هاملت تقريباً په نيمه خبری حالت کې خپل پلندر وژني چې دا د نيمه آګاه ذهن عمل دی (کارامازوف ورونه) رومان کې مشر ورور خپل پلار په لوی لاس وژني چې دا د شعور عمل دی، خو د فرويد له نظره ټول د يوه رواني ميلان نښه ده: (زوی د پلار په وړاند)فرويد وايي، داستايفسکي پخپله د ژور خفګان په ناورغۍ اخته و، لا ډېر کشرو، چې پلار يې مړ شو، ده به عجيب و غريب خوبونه ليدل، ترديې چې د داستايفسکي ورور (اندري) ويلي و، چې ورور يې په يوه ياداښت کې غوښتنه کړې وه چې کيدای شي د مرګ په څېر په کوم اوږده خوب ويده شي ځکه خو که داسې وشول تر پنځو ورځو پورې دې يې نه خښوي. (۸-۲۵۳ـ۲۷۲)

فرويد نتيجه اخلي چې دليکوال شخصي رواني حالتونه د هغه د آثارو اتلانو ته ورليږدي، کله کله د ځينو آثارو قهرمانان په يوه يا بله بڼه د ليکوال د رواني شخصيت څرګندوی وي، له همدې امله خو په ادبي آثارو کې د ليکوال اروا پوهنې ته خيال ساتل کيږي.

د داستايفسکي ګڼ آثار لکه:

تش لاسي- جنايات او مکافات، قمارباز، بېړا (ابله)،د مړيو د کور خاطرات، تسخير شوي، خام ځوان، د يوه ليکوال د يادښت کتابچه، تحقير شوي، او سپينې شپې د داسې رواني کرکټرونو پر اعمالو تمرکز کوي چې له رواني پلوه له بېلا بېلو عقدو څخه ځوريږي دا يوازې داستايفسکي نه دی، بلکې د نوي عصر ګڼ اروپايي امريکايي او ختيځ ليکوال او شاعران شته چې د نوې اروا پوهنې په رڼا کې يې آثار د پام وړ اروا پوهنيز مسايل لري او مو ږ دلته يوازې څو بېلګو ته اشاره وکړه. د بېلګې په توګه د پل الوار شعرونه په دې برخه کې خورا په زړه پورې آثار دي. د دغه شاعر اصلي نوم اوژن ګرندلEugen Grindel و، په پاريس کې پر ۱۸۹۵ وزيږيد او په ۱۹۵۲کې ومړ.

د نوې اروا پوهنې بحثونه يوازې د سورريالستانو په آثارو کې نه، بلکې د نورو مکتبونو او سبکونو پيروانو په ادبي آثارو کې هم ځانګړی ځای لري، چې د ټولو يادول زموږ له دې بحث څخه وتلی کار دی.

زموږ ددغه بحث لنډه پايله داسې کيدای شي چې اروا پوهنه له ادبياتو سره نږدې اړيکې لري. د نړۍ د ادبياتو په تاريخ کې د اروا پوهنې مسألو ډېر پخوا لا ادبياتو ته لار موندلې وه، خو همدا چې د علومو د ودې او تکامل په نتيجه کې اروا پوهنه د يوه مستقل علم په توګه رامنځ ته شوه نو ددغې پوهنې يو شمېر

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه پوري بحثونه نويو ادبياتو په پراخه پيمانه را واخيستل، تردې چې کله کله يو د بل متمم شول مانا دا چې اروا پوهنې له ادبياتو او ادبياتو له اروا پوهنې څخه ډېر څه زده کړل او يو د بل د پرمختګ، ودې او رنګارنګۍ لامل شول.

اوس به راشو د خپل هيواد يو نامتو ليکوال، شاعر او فيلسوف ته چې ده په خپلو تلپاتې آثارو کې د اروايي مسايلو کوم اړخونه څېړلي او يا يې مطرح کړي دي.

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویم فصل

په ځانځاني ښامار کې د اروا پوهنې د نوي علم څرکونه

پیلامه:

ځانځاني ښامار د اروا ښاد پوهاند بهأالدین مجروح هغه ادبي اثر دی چې د هنري ارزښتونو ترڅنګ د اروا پوهنې، فلسفې، ټولنپوهنې، او انسانپوهنې د مباحثو یوه تمثیلي ګډوله یې هم ګڼلی شو.

پخپله استاد مجروح د دغه اثر په سریزه کې کاږي:

«ځانځاني ښامار د انساني ژور طبیعت د تمرد او عصیان بیان دی او دا واقعیت درې جلا اړخونه لري. یو یې نفسي انفرادي اړخ دی او بل یې اجتماعي او سیاسي اړخ دی او دریم ددې دواړو اړخونو ترکیب دی او هغه د انساني موجودیت فلسفي معنی ده.»

موږ په دې کتاب کې غواړو د ځانځاني ښامار پر اروايي psychological اړخ خبرې وکړو چې خامخا به د اثر فلسفي philosophic مسایلو ته هم اشارې په کې وي ځکه چې په داسې ادبي آثارو کې د فلسفې او اروا پوهنې قلمرو یو وي او ډېر ځله یو بحث هم اروا پوهنیز وي هم فلسفي.

زموږ په بحثونو کې به دټولنیزې اروا پوهنې Socio-psychology ځینې اړخونو ته هم کتنه وشي ځکه وګړنۍ (فردي) اروا پوهنه د ټولنیزې اروا پوهنې ګڼې ځانګړنې له ځانه سره لري، چې پوهاند مجروح هم په خپل اثر کې په زړه پورې اشارې ورته کړې دي. خو تر هر څه وړاندې:

د ښامار کیسه:

ځانځاني ښامار په پرولوګ (لومړنۍ خبرې) پیل کیږي، راوي د یوه فیلسوف یادونه کوي چې له ډېر فکر او سوچ وروسته دې پایلې ته رسیدلی چې: (ترکوم وخته چې دا زمکه او آسمان وي – تل د هر انسان دوزخ به بل انسان وي) اشاره نامتو وجودي فیلسوف ژان پل سارتر ته ده، چې ویل یې: انسان د انسان دوزخ دی، خو د ځانځاني ښامار راوي دا نه مني، بلکې د ختیځو عارفانو په څېر دوزخ په ځان کې خپل نفس ګڼي او خپله خبره له همدې ځایه پیل کوي. لاروی د نیمو شپو چې د اثر اصلي کرکټر دی د خپل سفر کیسه کوي چې څنګه د ژوند د واقعي مانا موندلو لپاره د وجود له ښاره ووزي، هغه ښار چې لا ودان و خو

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاروی ورځخه د دښتو او بیابانونو خواته ولاړه، د انساني روح له رازراز پړاوونو څخه تیریږي او په خپله کیسه کې هغه را پیژني. تر پرولوګ وروسته لومړی څرخ پېلیږي، لاروی لا هم د لاشعور د تورې سمڅې خولې ته ناست دی خو ګوري چې ښار نور په ویرانه بدل شوی او د ښامار (ایګو- قهرمان) راتلو ته لاره څاري، په همدې څرخ کې قهرمان (له نفس، ښامار، ایګو څخه مراد) راځي او پر ښار خپله قهر جنه واکمني پېلوي، په اوله ورځ د مینې غرځه د ټولو ښاریانو په وړاندې په غشي ولي او خپله ویره پر زړونو کینوي. اژدها حکم کوي چې دده لمانځنې ته دې معبد جوړ شي او خلک دې دده عبادت کوي زوړ راهب په هرڅه پوهیږي او د حاکم اصلیت ورته معلوم دی خو د خپلې ګټې لپاره د ښامار عبادت ته تبلیغ کوي او ښاریان د حاکم له قهره ویروي، ښار د حاکم د قهر جنې واکمنۍ تر جبر لاندې ورو ورو شاړیږي او خلک د نیکمرغه ژوند ورځې هېروي، ویره، ناهیلي او اژدها ته اطاعت پر ټولو وزرغوړ وي.

د اول څرخ په دوهم پړاو کې ښار له ښاریانو څخه خالي کیږي، ښامار ناڅاپه متوجه کیږي چې د ښار په لویه او ښکلې ماڼۍ کې یوازې دی، ښاریان څه مړه دي، څه دده په لاس د ماڼۍ په زیرخانو کې زنځیر تړلي بندیان دي او څه هم په نامالومه لوري تللي دي. قهار حاکم چې په ماڼۍ کې یوازې پاتې دی ویریږي، ناآشنا غږونه اوري، کله فکر کوي چې ځمکه ریږدي کله کله یې موهوم اشباح ویروي، قهرمان د ښار د آبادۍ وختونه ور په یادوي او د هغه تیارې مغارې په اړه فکر کوي چې دی یې خولې ته ناست دې کله کله د عشق او مینې ښاپیرۍ ور په یادیږي، د هغې ښکلا او مستي او د هغې په قلمرو کې د ژوند ښنې. ده ته ور یاد شو چې څنګه یوه ورځ په تونده سیلاو او باران کې، چې سیند په څپو څپو بهیده او هر څه اوبو په سر اخیستي وو، (د مارانو ستر واکمنه) چې د ښیرازۍ، مینې او عشق ښاپیرۍ ده، د یوه آبي مار په څیر یې کوړۍ کوړۍ پر یوه غټه ګرګه کولچه وهلې د اوبو پر مخ له ملکه وځي، ددغې مار ښاپیرۍ پر سر یو تاج دی او په تاج کې یو لال ځلیږي، خلک چې د هغې وتل ویني خواشیني کیږي او همدا ورځ د خپل غمځپلي تاریخ مبدا ټاکي. لاروی په فکرونو کې ډوب ده او دا هرڅه را یادوي، خو په دې وخت کې یوه بدرنګه، مرموزه، سیاهپوشه بوډۍ د یوازې پاتې شوي قهرجن حاکم ماڼۍ ته ورځي، پرته له دې چې ور وټکوي یا له چا پوښتنه وکړي مخامخ له دهلیزونو تیریږي او د ایګو قهرمان ملاقات ته ځان وررسوي، دغه بوډۍ د مرګ او فنا استازې ده.

د اول څرخ په دریېم پړاو کې پېښې د نفس د دوزخ له درشل څخه د اخوا پیښیږي چې د شعور او عقل ساحه ده، په دې پړاو کې راوي یو ځل بیا د هغې زمانې کیسه کوي چې ښار د آبادۍ په حال کې و، او د عشق او مینې الهې پرې حکومت کاوه هر څه شنه زرغون وو، خو ناڅاپه پر همدې ودان ښار باندې ښامار ورننوت او خلک یې د خپلې حکمرانۍ له پېل څخه خبر کړل او ځان یې ور معرفي کړ چې:

زه خــــــو (زه) یــــــــــــم !
زه (ایــــــــګو) یــــــــــــم !
زه فاتح د لــــوی جنګونو د جهان یم
قهرمان یـــــــم بــــــــې مثالـــه
ستاسو ښار زمـــــــــا تابــــع دی
تاسې ټول زمـــــــــا مریان یاست

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ځل د دغه قهرمان یوه بله ځانګړنه هم را پیژني چې د هغه ځانځاني او پر ځان مینتوب دی.
دغه پر ځان مین ښامار په ټوله مانۍ کې پر هر څه خپل نوم لیکي او د خپل ژوند ځای ټول له هنداړو څخه جوړوي چې هره شیبه ځان ووینې، هرې خواته چې سترګې اړوي نو خپل ځان ولیدلای شي. قهرمان دومره په ځان کې ډوب شي چې ماضي، حال او مستقبل ټول ترې ورک او هېر شي. دا ځل قهرمان د مرګ په اړه فکر کوي، که څه هم په دې اړه فکر کول یې نه خوښېږي خو غواړي له مرګه د خلاصون او ابدي ژوند ته د رسیدو لاره ومومي. مګر یوازیتوب! یوازیتوب لوی درد دی، په یوازیتوب کې قهرمان یوه مرموزه ویره په سر اخلي، چې پخپله یې هم نه پیژني. قهرمان ویرېږي چې زمانه ونه دربېږي، دی په خپل ځان کې ننوځي او سفر کوي، له ډېرو سختو لارو څخه تیرېږي دی ګوري چې ټولې لارې یې پخپله په لوی لاس ورانې کړې دي او ځکه خوله خپل یوازیتوبه هیڅ لوري ته تیښته نه شي کولای. یو ځل یې خپکی (خپسکه) نیسي، فکر کوي نیمه تنه یې په ځمکه کې خښه شوې ده، بیا خپل سیوری ورڅخه ورکیږي او بل ځل د داسې تندې احساس کوي چې که د ځمکې ټول رودونه هم وڅښي تنده به یې ماته نه شي. قهرمان د ژوند په پوچۍ باور پیدا کوي او په همدې سرګردانیو کې را چورلي.
داول څرخ څلورم پړاو هم د قهرمان د دردونو، ویرې او اضطراب په تمثیل پېل کیږي او راښیي چې قهرمان څه ډول خوبونه ویني، بلاخره خپل یوازیتوب مني او باوري کیږي چې په فنا محکوم دی.
هغه شاته تمبول شوي عواطف چې قهرمان په زیرخانو کې زندانې کړې دي وخت نا وخت غریو را پورته کوي او د خپلو زنځیرونو په شرنګولو سره ښامار ګواښي، یو پټ باطني توپان له قهرمان سره مونو لوګ کوي او ملامتوي یې، دی ورته وایي چې یوازې دوه غلامان تا ته صادق وو، یو عقل او بل فکر، دوی غواړه مار او ستا ستایونکی وو. خو ددوی ټول دلایل، چې ستا د ستاینې لپاره یې جوړول، ناسم او فاني وختل، تا د خپل شاته تګ ټولې لارې وتړلې او بیړۍ دې تر شاو سیزلې او دادی چې اضطراب دې رامنځ ته کړ. قهرمان په همدې کشمکش کې دی چې د تربړمیو پرښته (د مرګ استازې) بوډۍ راځي چې هر څه یې تور دي، مخامخ مانۍ ته ورځيږي او پرته له دې چې ورو ټکوي ځان یوازې شوي قهرمان ته رسوي. بوډۍ خپل کوربه ته په مهربانۍ وایي چې د تلو وخت دی، قهرمان ویرېږي او وایي: زه خو لا د ژوند په خوند نه یم پوهیدلی او همدلته خوښ یم، خو بوډۍ ورته وایي نه اوس ډېره ناوخته ده او باید ولاړ شو، ښامار د مقاومت هڅه کوي خو چې ویني بې فایدې دی زړه او نا زړه ورسره روانیږي او د ماښام په خړه کې د یوه نامالوم لوري ورک سفر پیلوي.
دوهم څرخ: د ښامار دوهمه برخه (څرخ) د اپلاتوني سمڅې په تمثیل پیلیږي، او د مثل د نظر یې پیژندنه کوي. د یونان نامتو فیلسوف اپلاتون په دې دنیا هر څه د هغو د اصل سیوری ګاڼه او د ژوند مثال یې په یوه غار کې د هغو انسانانو حالت ته ورته ګاڼه چې مخونه یې د مغارې دیوال او څټونه یې د هغې خولې ته وي، دی وایي فکر وکړئ بهر اور بل دی او ترمخ یې ژوندي موجودات تیریږي په مغاره کې تړلي خلک یوازې پر مخامخ دیوال د هغو سیوري ویني او له دې نه دي خبر چې اصل حقیقت څه دی. د اپلاتون په مشهور کتاب (جمهور) کې دغه تمثیل په اووم کتاب کې راغلی دی (۹ـ۳۹۲)*.

---

* (که څه هم اروابناد پوهاند مجروح د ښامار په لمن لیک کې هغه د جمهور پنځم کتاب ښودلی دی).

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځانځاني ښامار راوي د اپلاتون دغه نظر نه مني، بلکې وايي چې کـه د غـار زنـدانيان لـه غـاره ووزي نو هر څه به تياره او خړ ووينې، شاعر تر همدې نظره وروسته د نيمو شپو د لاروي د سفر کيسه پيلوي. چې دده دتمې پر خلاف هيڅوک په مخه نه ورځي، چې ښه راغلاست ورته ووايي يا يې لـه هغې شين کميسې شاليلا سره ملاقات وشي چې د ژوند د ورک سمندر غاړې يې په سترګو کې پټې کړې دي. د لاروي هغه تېر وختونه پر زړه ور ګرځي چې څنګه يو ځل شاليلا په زړو جامو کې مخې ته ورغلې وه او له خپل منګي څخه يې اوبه ورکړې وې، يو ځل لاروي له خپل نابلد ملګري څخه يادونه کوي چې ده ته يې د بلدوالي لاپې کړې وې خو په نيمه لاره کې يې همداسې لارورکې پرېښود او مرسـته يې ورسره نـه وه کړې دده دغـه دروغجن ملګری دده (زه) و. نو ده هم ورسره مخه ښه کړې وه او هغه يې خپلې ځانځانۍ ته پرېښی و. لاروی خپل سفر ته دوام ورکوي، ستړی دی، غمجن دی او حيران هم. ډول ډول پېښې او احساسات ورپيدا کيږي خو پـرمخ ځي، لاروی د ژوند د ورک سمندر غاړې لټوي. خو يو ځل پريوه توره مغاره (د لاشعور ساحه) ورپيښـيږي، نه پوهيږي څنګه خو ور ننوزي هلته د ښامارانو زيږنځای ويني چې څنګه په يوه تور مردار ډنډ کې چينجي يو بل خوري او غټيږي بلاخره يو چينجي د نورو په خوراک دومره غټيږي چې ښامار ورڅخه جوړيږي او بيا دغه ويرووونکی ځناور د لاوري د سترګو په وړاندې له مغارې څخه وځي، لاروی ددې پيښې په ليدو حيران دی، خپل مزل ته دوام ورکوي خو نه پوهيږي چې چيري روان دی. ده ته اوس، ماضي او راتلونکی ټول سره ګډ شوي او زمان خپل مفهوم له لاسه ورکړی دی. پـه همدې بې مانـا حالـت کې دی يـو لـوی راز کشفوي او پردې پوهيږي:

چـــــې عـــــــالم او هستي واړه
بـــــې معنی دي بـــــې مفهومـه
لټول د کوم معنی او کوم مفهوم هم

د دوهم ځرخ په بله برخه (شپږم پړاو) کې لاروی د وجود ښـار تـه ورننـږدې کيـږي خو مخکې لـه دې چې ښار ته ورسيږي له ځان سر پريکړه کوي چې بايـد پـه بيـړه ځان ښـار تـه ورسـوي او خلـک د ښـامار لـه راتللو څخه خبر کړي، ځکه ده په مغاره کې د ښامار زيږيـدل وليـدل او پـردې پـوه شـو چې ښـامار لـه مغـارې څخـه ووت او ښايي د ښار په لوري راروان وي، د ښار په درشل کې په دښته کې د لارې پرسر خپلـه ورکـه شـاليلا ويني چې شليدلی کميس د يخو اوبو منګی ترڅنګ دده پـه تمـه ده، لاروی يـې سـترګو تـه ځبـر کيـږي او پوهيږي چې اوږد انتظار يې ايستلی دی ډېر اوږد ان د عالم له پيدا ښته راهيسې. دغه پيغله نازنينـه خپـل ورک لاروی ته اوبه ورکوي او پـر خپلـې مينـې يـې سـتړيا ورمينځي. لاروی ددې تـر کتنـې وروسـته ښـار تـه ننوځي که څه ګوري چې ښامار ترده وړاندې راغلی او د ښـار پـه مـانۍ کې ناست دی، خلـک يـې تـر خپلـې سختې واکمنۍ لاندې زموللي دي. لاروی چې د اوږدو سفرونو له امله ببر شوی او لـوڅ لپـړ دی خلکـو تـه د ښامار د حقيقي ځېرې پـه ورپيژنـدلو پيـل کوي او خلـک د شـاليلا لـه حضـوره خبـروي خو ښـاريان يـې چې ځېـرې، لغړوالـې او نـا اشنا خبـر وتـه ګـوري د مجنـون او ليـوني نـوم پـرې ږدي او ورپـورې خانـدي. مجنـون لاروی ګوښـه کيـږي او د ښـاريانو پـه هکلـه فکـر کـوي، يـوه شـپه يـې د مسـتو خيـالونو او غـوښـتنو پـر پـټ خرابات پيښـه کيـږي چې ګـوري هلتـه ځوانـان او پيغلـې غـاړه پـر غـاړه او پرشـراب و شباب و ربـاب وخـت تيروي. ليوني لاروی ته هر کلی وايي او دی هم هغوی ملامتوي چې په داسې پټه مستي به هيڅ هم تـر لاسـه

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه کړي، مستې پيغلې او ځوانان ورڅخه پوښتي چې واقعي مستي او حقيقت څه دی، لاروی ورته ټول حقايق بيانوي او هغوی د هستۍ او مستۍ پر راز خبروي.

ها خوا لاروی پر يوه مړي پيښيږي او خلک د ژوند او مرګ په رموز وپوهوي او دا ورته زباد وي چې دوی پر ژوندوني هم مړه دي ځکه د (زه) ښامار پرې حاکم دی. خلک ور پورې خاندي چې:

((دا سړی چور ليونی ربښتيا مجنون دی.))

د رندو په دغه ښار کې لاروی او د هغه معشوقه (شين کميسې ليلا) په ليونتوب مشهوريږي او خلک يې خبره جدي نه ګڼي خو دومره پوهيږي چې د هغوی خبرې عادي او بې مانا نه دي او شاته يې کوم څه شته خو د دوی سرنه پرې خلاصيږي، لاروی خلک د شاليلا لمانځنې ته رابولي او د ښامار له عبادته يې منع کوي خو مه دې شه.

يوازې بوډا راهب دده په خبرو پوهيږي او حيران دی چې لاروی څنګه په ټولو پټو حقايقو خبر دی؟ د لاروی خبرې د حاکم تر درباره هم رسيږي، ښامار هغه جدي نه ګڼي خو يوه ورځ لاروی او شاليلا خپل دربار ته وربولي چې وګوري خبره څه ده ښامار په تمسخر له لاروی څخه پوښتنه کوي چې ته او دا ګدا ايبګره معشوقه دې څه غواړئ او ولې خلک له لارې باسئ. لاروی د خلکو د بې خبرۍ او د ځانځاني ښامار د ظلم او ناروا کيسه ټوله ورته کوي او د ډېرو پټو حقايقو له مخې پرده لرې کوي.

ښامار هم غوسه کيږي خو له بلې خوا فکر کوي چې ځه دا خو ليونی دی خلک يې خبره نه مني، لاروی ښامار ته د هغه د مرګ او سقوط وړاندوينه هم کوي او ښامار دواړه له درباره شړي. مجنون لاروی د خپل يوازيتوب کونج ته ورستنيږي او شاليلا دښتې ته ځي چې له خپل ډک منګي سره د حقيقت لارويو ته اوبه ورکړي.

خو ښامار چې نور په خپله ماڼۍ کې يوازې شوی دی هره ورځ د خپل مرګ شيبې شماري. زړه بوډۍ چې توري جامې يې اغوستي له کومې خوا څخه ښار ته راځي او مخامخ د ښامار ماڼۍ ته ځان رسوي، پرته له دې چې دروازه وټکوي يا يې څوک مخه ونيسي د ښامار تر مخ دريږي او په مهربانۍ سره ورته وايي چې نور نو د تګ وخت دی. د ښامار زړه نه کيږي چې له بوډۍ سره ولاړ شي خو بله چاره نه شته او زړه نا زړه په بوډۍ پسې روانيږي او په يوه تياره ماښام کې په نامعلومه لوري روانيږي.

لاروی يو ځل بيا سر راپورته کوي او ګوري چې هرې خوا ته ښيرازي ده. سيند بهيږي، چمنونه او ګلونه ښکلي دي ماشومان مستي کا او نا آشنا پيغله، هماغه زوړ کميسې ځېرې ګريوانه شاليلا لکه غرځنۍ ګرځي او بې پروا د مينې حکومت کوي، نو:

لاروی د نيمو شپو چې دا حال وليد
بې اختياره په خندا شو
ځکه پوه شو
چې له سره بيا شروع شو، يو ځل بيا بيا
زوړ داستان د قهرمان ستر پهلوان ستر
او د ښکلې رب النوعې آلهې د عشق او مينې
يو ځل بيا له سره پيل شوه

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

افسانه لويه اوږده د تور ښامار مار

* * *

ځانځاني ښامار او د روحي بحران لامل:

د ښامار کيسه د نامتو فرانسوي فيلسوف ژان پل سارتر له هغې خبرې څخه پېل کيږي چې وايي ((انسان د انسان دوزخ دی)) د سارتر يوه مشهوره ډارمه چې فرانسوي نوم يې Hui-clos دی او مانا يې ده ور تړلی (دربسته) او کيسه يې د دريو کرکټرونو ((ګارسين))، ((انيز)) او ((استل)) په هکله ده چې که څه هم يو بل ته اړتيا لري او په يوه کوټه کې پر ګډ ژوند محکوم دي خو يو له بله تنګ دي له دوی څخه يو نارينه او دوه ښځې دي چې يو د بل په وړاندې په ظاهر او باطن کې متفاوت ليدلوري لري. دغه ننداره ليک په ۱۹۴۴ ميلادي کې ننداري ته وړاندې شو.

په دې ډرامه کې سارتر د انسانانو اړيکو ته اشاره کوي، او د انسانانو ترمنځ اړيکې د بې باورۍ او تړلتيا يوه ګډوله ګڼي، دده له نظره موږ پخپله ځانونه سم نه شو پيژندلی او د ځان پېژندنې لپاره د نورو نظر ته اړتيا لرو، ګواکې انسان د انسان هنداره ده او بالاخره انسان د انسان دوزخ هم.

د ښامار لاروی چې په ځان کې ننوتی او ډېر مزلونه يې کړي دا نه مني او دوزخ د ننه په ځان (خود) کې پټ شوی ګڼي او دا چې ولې دې پايلې ته رسيږي؟ ښايي په لاندې دلايلو.

۱. د روحي رنځ زيږنځای په ځان کې دی:

ځانپالی (خودپرست) شعور چې په منظومه کې د ښامار په بڼه را څرګنديږي د ګڼو اروايي غوټو (عقدو)، شاته وهل شويو غوښتنو او ځپل شويو غريزو له امله په تحت الشعور کې زيږي او بالاخره همدغه ځانپالی شعور د وګړي د شخصيت د سالمې ودې مخه نيسي، که څه هم په ځينو مواردو کې د يو شمېر پټو استعدادونو د غوړيد باعث هم ګرځي او د يو شمېر اروا پوهانو په نظر په شخصيت کې جسارت، زړه ورتيا او اعتماد پر نفس روزي خو په مجموع کې د يوه ژور روحي بحران په رامنځ ته کولو کې ونډه لري. د ښامار لاروی په ځان کې ننوزي او له ځانه بهر دنيا هېروي، د سارتر پاملرنه (بل) ته ده حال دا چې پوهاند مجروح د خپل کرکټر روحي دنيا ته ننوزي او د هغو پټو بلاوو په اړه څرګندونې کوي چې په موږ کې دننه زيږي.

۲. که له بله ځوريږو بيا هم علت په خپله ځانځانی کې دی:

نرسيسيزم Narcissism (يوزاې پر ځان مينتوب) ډېر ځله د داسې افعالو د صدور لامل ګرځي چې د (بل) فرد د اذيت يا لږ تر لږه هېريدو باعث کيږي. په منفي نرسيسيزم اخته انسان د نورو وجود هېروي يا په بله ژبه د نورو موجوديت يې نه خوښيږي، دا يو ځل بيا د سارتر خبرې ته موږ ورنږدې کوي چې پر ځان مين انسان د بل وجود ځانته عذاب او دوزخ ګڼي ځکه دومره په ځان کې ورک وي چې له ځانه پرته بل نه شي ليدی. دلته علت ځانځاني او ځانغوښتنه ده ځکه نو پوهاند مجروح د ستونزې اصلي لامل پر ځان مين والی ګڼي نه د بل موجوديت ځکه نو دا پايله مومي چې دوزخ په خپل نفس کې دی.

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳.دوزخ ولې زیږي؟

لویه ګناه بل ته زیان اړول وي، او بل ته زیان اړول د هغې عقدې محصول دی چې انسان یې د ځان د لوړتیا د زبادولو لپاره لري. موږ هغه وخت ځان ځواکمن ګڼو چې بل راوپرځوو، نو له همدې امله پر نورو بلوسو، دوزخ چې د ګناهونو لپاره رامنځ ته شوی دلیل یې دلته په انسان کې دی، ځکه خو د پوهاند مجروح له نظره باید دوزخ په ځان کې ولټول شي نه په بل کې.

د داسې سره ورته دلایلو د ثبوت او تمثیل لپاره د نیمو شپو لاروی خپل سفر پیلوي او کیسه پرمخ ځي، که څه هم ژان پل سارتر د (ورتړلی) ډرام په اوږدو کې داسې فضا تمثیلوي چې خپل تز « انسان د بل انسان دوزخ دی» پرې زباد کړي، په هر صورت دلته به ښه وي چې د ځانځاني ښامار په اوږدو کې د هرې روايي فرضيې طرح، ثبوت او علمي ځرنګوالی وڅېړو.که غواړو ځانځاني ښامار د فرويډيسم له نظره وڅېړو نو ددې ترڅنګ چې د فرويډ موندنو او نظرياتو ته به لنډه اشاره کوو د هغه له خوا د يو شمېر رامنځ ته شويو اصطلاحاتو پېژندنه به هم کوو البته هغه شمېر اصطلاحات چې په دې بحث کې مطرح کيږي.

د فرويد له نظره د انسان شخصيت له درېيو برخو څخه رغيدلی:

۱.اید (Id)

۲.سوپر ایګو (super-Ego)

۳.ایګو (Ego)

۱.اید Id یا اماره نفس:

((اید)) په ځان ناخبري (ناخودآګاه) ضمیر کې ځای لري او له حیواني غریزو څخه جوړ دی. اید د خوند اخیستلو پر اصل ولاړ دی په ((اید)) کې دوه ډوله غریزې شته چې یوه یې د ژوند غریزه یا اروس Eros نومیږي او بله یې د مرګ غریزه یا تاناتوس Thanatos . د ژوند غریزه د جنسي ځواک چلوونکې ده او د مرګ غریزه د تاوتریخوالي د ځواک چلوونکې. اید هماغه څه دی چې په عرفان کې یې اماره نفس بولي او په عرفاني ادبیاتو کې یې شیطاني وسوسې ګڼي. صوفیان او عارفان د Id له دواړو غریزو (جنسي او تاوتریخوالي) سره دښمني کوي او ځپي یې.

۲.سوپر ایګو super Ego یا ((د وجدان قاضي))

سوپرایګو د ټولنیزو او اخلاقي قوانینو د منلو هغه شعور دی چې له بهر څخه د انسان ذهن ته راننوزي. سوپرایګو حیواني غریزې کنترولوي او سانسوروي یې، چې وګړی په ټولنه کې د ژوند کولو وړتیا ومومي. د سوپرایګو لویه برخه په ځان خبري (خودآګاه) ضمیر کې ځای لري خو یوه برخه یې په ځان ناخبري ضمیر کې هم ورننوتې ده او همدا برخه ددې لامل ګرځي چې انسان په ناخود آګاه توګه د خپلو یو شمېر کړنو په وړاندې د ګناه احساس وکړي او ځان ملامت کا. ((اید)) ددې لپاره چې له سوپرایګو څخه وتښتي ډېرې هلې ځلې کوي آن تردې چې د خپلو غوښتنو او امیالو ښه بد لوي او غریزي هوسونو ته د رسیدو لپاره د سوپرایګو د تېرایستلو چلونه سنجوي.

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳ـ ایګو Ego یا منځګړی:*

ایګو هغه ځواک دی چې د Id (اماره نفس) او سوپر ایګو (د وجدان قاضي) تر منځ د منځګړیتوب دنده ترسره کوي او هڅه کوي چې حیواني غریزې او شهواني غوښتنې داسې خړوب (ارضا) کړي چې اخلاقي قوانینو او ټولنیزو پریکړو ته هم زیان ونه رسیږي او په یو ډول یې رعایت وشي. د ایګو لویه برخه په ځانخبري ضمیر کې ځای لري. ایګو لانجمنه دنده لري له یوې خوا له شیطاني وسوسو او غوښتنو سره ډغرې وهي او د غریزي غوښتنو تر فشار لاندې دی او له بلې خوا د اخلاقي حکمونو او ټولنیزو ټاکل شویو حدودو په چارپېر کې راګیر دی.

د فروید له نظره د انسان دننه تل د ((سوپر ایګو)) او ((اید)) ترمنځ یو پټه جګړه روانه ده او ایګو هڅه کوي د غه روحي جګړه اداره کړي. فروید وایي په هوښیارۍ او ویښتیا کې ایګو کولای شي اید یو څه کنترول کړي خو همدا چې انسان ویده شي یا هوښیاري له لاسه ورکړي نو ((اید)) سر را پورته کړي، ځان له سوپر ایګو څخه پټ کړي او په بشپړه آزادۍ سره ځان را څرګند کړي.

د ځانځاني ښامار اصلي کرکټر له دری و اړو جوړښتي ځواکونو سره ملاقات کوي؛ ښامار د لاشعور په ساحه کې زیږي بیا د وجود په ښار کې حکومت ترلاسه کوي یعنې د ایګو پر تخت کیني، له یوې خوا د سوپر ایګو د احکامو د رعایت لپاره ټولې عاطفي غوښتنې (مشروع او غیر مشروع) د لاشعور په سمڅو او زندانونو کې بندي کوي او له بلې خوا د نرسیسیزم (پر ځان مین والي) له امله هر بل حس او استعداد داسې ځپي چې سر را پورته نه شي کړای. عقل چې د ایګو اصلي ملګری او لارښود دی له عواطفو او غریزو سره نه جوړیږي او ایګو په ورکو او ړندو لارو بیایي.

اوس نو پوښتنه رامنځ ته کیږي، چې د ایګو د منځګړیتوب او تعادل ساتنې رول ته په کتو سره ولې صوفیانو تل ملامت کړی، په عرفاني ادبیاتو کې یې غندنه شوې او پوهاند مجروح ورته ښامار وایي؟ ایګو د عقل په مرسته د انساني شخصیت حکومت ترلاسه کوي او تقریباً ټول ژوند پر وجود حاکمیت چلوي. ایګو او عقل د اجتماعي ژوند په داسې سیالیو کې بوختیږي او د ځان غوښتنې په داسې لومو کې ښښلي چې د پیدا ایښت موخه، معنوي ارزښتونه، ځان پیژندنه، مینه او معرفت له انسانه هېروي.

ایګو د عقل په مرسته هڅه کوي ځان مطرح کړي، آن که د غه مطرح کول او برلاسی د نورو په ځپلو او خوارولو کې هم وي، د بشري تاریخ اوږده کیسه له ډېرو داسې پیښو ډکه ده چې ځواکمنو انسانانو

---

* wikipedia انسایکلوپیډیا د فروید له نظره Ego داسې را پیژني:

In Freud’s theory the ego mediates among the id, the super-ego and the internal world. Its task is to find a balance between primitive drives, morals, and reality while satisfying the id and super –ego. Its main concern is with the individual’s safety and allows some of the id’s desires to be expressed, but only when consequences of these actions are marginal.

ژباړه: د فروید د تیوري له مخې په دروني جهان کې ایګو د اید او سوپر ایګو منځګړی دی، چې د لومړنیو تحرکاتو او اخلاقو ترمنځ تعادل ومومي او د وجدان او غریزي غوښتنو ریښتینې سرچینې وپېژني. د ایګو ډېر پام دې ته وي چې څنګه فرد خوندي پاتې شي او هم یې غریزي غوښتنې تر کنترول لاندې راولي. د دې هڅو حاصل د غریزو او اعمالو حاشیې ته ټیل وهل دي.

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل شهرت او برلاسۍ لپاره څه ناروا وې چې نه دي کړي ! وینې یې بهولي، تیري یې کړي، غلا – غدۍ، شوکماري ظلم او ناروا هر څه د خپل ځان د برلاسۍ لپاره، په حقیقت کې دا هر څه د ځانځانۍ او انانیت لپاره کیږي. ایګو له عقل سره ملګری دی او پر انسان حکومت کوي، ټول عمر جنګیږي ځان لویوي او نور تر پښو لاندې کوي، سره له دې چې دننه په وجود کې له اید او سوپرایګو سره لاس او ګریوان دی، بلکې دا دواړه ځوا کونه هم کنټرولوي خو په حقیقت کې همدا هم د ځانښوونې لپاره کوي، له سیاسي حاکمیت سره د وجود تشبیه د ځانځاني ښامار سیاسي اړخ دی. موږ ګورو چې ښامار د وجود پر ښار حکومت پیلوي، غریزې او هیجانات (Id) زنداني کوي او راهبان (ښایي سوپرایګو) دې ته اړ کوي چې خلک دده لمانځنې ته راوبولي د ځانځاني ښامار کیسه د فروید د رواني نظریو دقیق ادبي تمثیل دی.

او لنډ پیام یې دا دی چې خودي او انانیت (چې د ایګو له خوا اعمالیږي) ورو ورو د انسان پر شخصیت دا سې حاکمیت ترلاسه کوي چې یو مهال په خپله د انساني شخصیت په اصلي ځواک بدلیږي او د «انسان یعنې (زه)» تعبیر ثابتوي، استاد مجروح وایي:

تاسو وایاست زه به څوک یم؟

زه خو «زه» یم، زه «ایګو» یم (۸ـ۳۰)

د استاد مجروح اثر یوازې دده قضیې ثبوت نه دی، بلکې د کیسې نور اړخونه هم په کې تمثیل شوي دي «زه» یا ایګو چې خپلو کړنو ته غره دی او بیخیاله پاچاهي کوي یو مهال ځان یوازې ګڼي، ګوري چې په وجود کې هیڅ ملګری نه دی ورپاتې، آن عقل (د هغه پخوانې خو ناځوانه او دروغجن ملګری) هم ورڅخه بیلیږي، دا نور د ایګو لپاره تر ټولو وحشتناکه پړاو دی، ایګو چې ځان له مرګ سره مخامخ ویني د ژوند پر پوچۍ او بې ماناتوب یې باور راځي او فکر کوي چې ټولې هڅې، ټول قدرتونه ځانځاني او حاکمیت، برلاسي او تفوق بې مانا وو او کاشکې یې دا سې او هسې نه وای کړي، یو ځل هیله کوي چې که بیا ژوند پیل کړي نو کړې تیروتنې به بیا نه تکراروي خو د مرګ بوډۍ ورته خاندي چې نه ! ته به بیا هم همدا سې وکړې ځکه د ځانځاني شعور ځانګړنه همدا ده، سیالي او د برلاسۍ تنده به دې بیا دې اعمالو ته مجبور کړي:

په دې هرڅه کې معلوم یو حقیقت راته ښکاره شو

د زمان د دریاب پورې پورې غاړه

هرڅه هیڅ دي

د مکان له درشل ها خوا

هرڅه تش هر څه خالي دي

دا عالم او هستۍ واړه

بې معنی دی بې مفهومه

بې معنی او بې مفهومه

لټول د کوم معنی د کوم مفهوم هم. (۱۰ـ۱۵۵)

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځانځاني ښامار په کيسه کې د ايګو د ودې څو پړاوونه ياد شوي، يو شمېر نور اروا پوهنيز مفاهيم، لکه يو ازيتوب، خوبونه، نرسيسيزم (پرځان مينتوب) مينه، غرايز، هيجانات، زاړه خاطرات، ځپل شوي عواطف، اوهام، روحي آزادي، د مانا وو را ګرځيدنه (تداعی معاني)، ماشوم شعور، ټولنيز (جمعي) شعور، کهن الګو (Archetype) او نور په سمبوليکه ژبه د اسې تمثيل شوي چې د انساني وجود په قلمرو کې يې تړون او ارتباط په زړه پورې دی.

د ځانځاني ښامار کيسه، لکه د خوب ليدل:

فرويد وايي: «خوب ليدل د اروا پوهنې تر ټولو مطمئن اصل دی او هر څوک چې غواړي د اروا پوهنې په برخه کې زده کړه وکړي، دې ته اړ دی چې د خوب ليدلو په اړه پوهه ترلاسه کړي.»
(۷ـ۱۰۵)

فرويد د خوبونو پر تعبير تکيه کوي او هغه له وجود څخه د بهرنيو پېښو په اړه د انساني شخصيت تر ټولو دقيق غبرګون ښيي.

په ادبياتو کې ګڼ هغه آثار چې له اروا پوهنې يا د انسان له روحي مسايلو سره سروکار لري خامخا خوب ليدلو ته ورته حالت په کې انځور شوی دی، د هنري آثارو کره کتونکي شعرونه خوبونو ته ډېر نږدې ګڼي او فکر کوي چې هم په خوب او هم په شعر کې عادي منطق، د زمان او مکان د قيق مراعت او متناوب طرز فکر نه ځايېږي، موږ کله چې خوب وينو؛ نه پوهېږو چې دا به حقيقت نه وي، او همدا راز په شعر کې هره تخييلي مفکوره په هماغه جديت سره مطرح کوو. لکه د ساينس کومه قضيه چې غواړو ثبوت کړو، شعر د عادي منطق او فزيکي عمليو له بنده خلاص دی او د خوب ليدلو حالت هم هيڅ ډول التزام نه مني.

د ځانځاني ښامار کيسه خوب ليدو ته ورته ده، هلته لاروی اوږدې او سختې لارې وهي خو له فزيکي پلوه ستړی نه دی، په کيسه کې سمبولونه، په خوب کې اشياوو ته ورته دي، حوادث او پېښې د راوي له بدن څخه بهر خو د هغه په ذهن کې د ننه پيښېږي، د ښامار په کيسه کې وخت او مکان بدلېږي، ځواني، ماشومتوب او زړښت، لکه د عادي ژوند په څېر منظم نه دي، راوي کله ماشوم دی کله ځوان او کله بوډا، ښامار زيږي، حکومت کوي مري، خو بيا راځي، بيا يو ازې کيږي او بيا مري د نيمو شپو لاروی کله د مغارې پر غاړه، کله په ښار او کله په بيابان کې دی. هر پېښه، لکه يو خوب بدلېږي. پوهاند مجروح د خپلې ليکنې سبک همداسې ټاکلی چې وکړای شي د هغه په مرسته خپلې رواني فرضيې تمثيل کړي.

په خوب کې پېښې او اشيا خپلې سمبوليکې ماناوې لري، د ښامار په کيسه کې هم هر څوک، شی، پېښه، مفکوره او ځای سمبوليک بار لري يعنې د يوه فکري موقعيت استازيتوب کوي، ښامار د ايګو «زه»، لاروی د حقيقت موندنې د شعور، شاليلا د مينې او محبت، بيابان د بې مانا او سرګردانه خو چوپ لټون او ښار د وجود د قلمرو سبمولونه دي چې کيدای شي پر څو څو نورو مانا وو هم دلالت وکړي. د نامتو فلسفي شاعر ايټاليوی دانتې (Dante) مشهور اثر (انساني کميډي) هم دې ته ورته دی هلته ټولې پېښې، سفرونه او موقعيتونه د خوب ليدلو په شان سمبوليک او رمزي دي.

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له خوبونو سره د ځانځاني ښامار اړيکه هغه د استاد روهي په وينا « خوب نمايي» ده، يعنې له دغه اسلوب څخه کار اخيستل د موضوع د شرح کولو لپاره يوه وسيله ده، استاد روهي ليکي: ((د شاعر د خوبونو د رېيمه معنا «خوب نمايي» ده يعنې له خوب څخه د وسيلې په توګه کار اخيستل کيږي او شاعر غواړي، چې د رمز او کنايې له لارې خپل هدف بيان کړي.)) (۲-۱۰۷)

موږ کله چې ځانځاني ښامار لولو داسې راته ايسي، لکه د خپل ځان تر قلمرو چې په خوب وينو، دغه خوب ستړی کوونکی دی خو د حقيقت داسې پاړکې په کې دي چې موږ يې په ويښه نه شو ليدلای، د «زه» په اړه تر هغه واقعيتونه چې موږ يې د ويښ شعور د حاکميت پرمهال نه شو لمس کولای په دغه خوب کې يې لولو، موږ وينو چې د ښامار د حاکميت تر څنګه د وجود په ښار کې څه روان دي، لاروی، شاليلا، راهب، زنداني ځوانان او پيغلې، رندان، ماشومان، هوسۍ او نور کرکټرونه څه دي او څه کوي؟ ځکه خو هره هغه روحي انګيزه چې وړاندې به معرفي شي د دغه اوږده خوب يوه برخه ده يا په بله ژبه د انسان د شخصيت يوه اروايي برخه ده چې ښايي و پېژندل شي.

تېر هېر خاطرات:

په ځانځاني ښامار کې څو ځله د پخوانيو هېرو شويو خاطراتو له Review يا بيا کتنې سره مخامخ کيږو، ځينې داسې خاطرات فردي دي چې يو شخص يې په خپل ژوند کې تجربه کوي او بيا يې را يادوي، ځينې داسې خاطرات د بشريت ګډ خاطرات دي چې کيدای شي په زرګونه کاله پخوا پېښو پورې اړه ولري او موږ يې د ګډ شعور په وسيله له خپلو نيکونو څخه په ارثي توګه را خپلوو او کله کله مو له لاشعور څخه سر را پورته کوي او په شعور کې مورا تداعي کيږي. ځينې خاطرات په داسې ثابتو موډلونو بدليږي چې هغه هم زموږ په جمعي ذهنيتونو کې د لومړنيو قالبونو په بڼه را څرګنديږي، « کارل ګوستا ويونګ دا موډلونه Archetypesبولي، ايرانيانو «کهن الګو»بللې موږ به ورته هماغه ارکيټايپونه وايو چې په ټولنيز شعور کې د منل شويو قالبونو مانا لري» هره خاطره چې په درې واړو ډولونو پورې اړه لري زموږ د راوايي جوړښت يوه لويه برخه جوړوي، په بله ژبه زموږ عواطف، احساسات، انګيرنې او رواني لوړې ژورې په دغو خاطرو او يادونو کې ژورې ريښې لري، او بيا تداعي يې پر موږ کاري اغيز ښندي. استاد مجروح په ښامار کې وايي:

بيابـــانو، تروږمۍ وه، تـوره شپه وه
خوله مـــاسره د ننه يوه ډيوه وه بليدلـه
دا ډيـــوه د تيـر وختونـــو خـــاطره وه
انسانـان مې لا ليدل د خيال په سترګو
د غمجنـــو فريـــادونه، ډک لـــه قهره
غـــږ د مـينې محبت مې لا تـــر غوږ و
مـــاشومان مې لـــه نظره تيريدل چې،
دکمر په سر روان وو
د سيند غاړې منډوګې ته کوزيدل ټول

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډول یې سینذني ځـــلانده کـــاڼي
لوړ بـــــرجونه یې د شګو جوړول بیـــا
هی ټوپونه لاندې کول وو
تښتیدل وو ځغلیدل وو

دلته تېر خاطرات هم د فردي ماشومتوب او هم د بشریت د تاریخ لومړنیو پړاوونو ته اشاره ده « هغه مهال چې مدني قوانینو او ټولنیزو قراردادونو د انسان خپلواکي نه وه محدوده کړې».

د تېرو خاطراتو تداعي په کیسه کې مهم ځای لري، کله چې ایګو « پرځان مین شعور » پر شخصیت « د وجود ښار» حاکم شي نو د عقل په مرسته د «اوس» په زماني مقطع باندې حکومت کوي او هر څه د اوس لپاره غواړي په دوهم ګام کې راتلونکی مهم دی ځکه ډېر ځله د برلاسي لپاره هڅه د راتلونکي حاکمیت ګټلو په نمت کیږي، د ایګو لپاره تېرې خاطرې کوم اهمیت نه لري، ځکه ماضي د کمزوری، مساوات او تر لاس لاندې والي پېږدی، ماشوم د مور او پلار ساتنې «مواظبت» ته اړتیا لري، لومړنیو انسانانو ډله ییز ژوند کاوه او د تفوق عقده یې نه درلوده، د هستۍ اصلي مفهوم «په ښامار کې د ورک سمندر غاړې» هغه وخت څرګند و، ماشومان به آزاد ګرځیدل او هوسۍ چا نه ښکار کولې، په ښامار کې هغه مهال خودي «ځانځاني» یا انانیت لا د وجود پر ښار حاکمیت نه درلود، او د ژوند اصلي څېره څرګنده وه، ښامار یا خود پرسته شعور ددغې دورې له یادولو څخه ویره لري او هڅه کوي چې د ښار خلک دغه عصر هېر کړي، یو ځل چې لاروی او د هغه معشوقه «ګریوان څېرې شالیلا» غواړي، د هغه عصر یادونه وکړي نو ښامار غوسه کیږي. لاروی ښامار ته تېر وختونه ور یادوي ورته وایي: ستا معبد خونوی جوړ شوی، ډېر پخوا خلکو د مینې د الهی لمانځنه کوله، هغه وخت آزادي، مینې او ریښتینولی حکومت کاوه، ماشومان آزاد ګرځیدل او پیغلو به له ځوانانو سره په خپل واک مینه کوله د ښامار دغه خاطرات نه خوښیږي او لیونی لاروی او د هغه ګریوان څېرې معشوقه له خپل درباره شړي.

تېرو خاطراتو ته ورګرځیدل یا د هغو بیا را په یادول په ښامار کې څو څو ځله تکراریږي او دا د انساني شخصیت په وده کې د درې ګونو روحي بحرانونو په هر پړاو کې په تېروا وزړو خاطرو کې د انسان یو روحي سیر ته نغوته ده چې هر انسان ورسره مخامخیږي.

فروید به د خپلو رواني ناروغانو د تداوي پر مهال هڅه کوله هغوی وهڅوي چې خپل تېر خاطرات ورته تکرار کړي، فروید عقیده درلوده چې د ټولو په یاد کې پاتې شویو خاطرو په منځ کې د ناروغۍ لامل خاطرې هم د لاشعور له ساحې څخه د شعور برخې ته راتلای شي او دا مسأله د خاطراتو د تداعي په مرسته ترسره کیدای شي، نوموړي وایي: « هغه عقده چې د تداوۍ پرمهال د ناروغ په ذهن کې راڅرګندیږي باید له اصلي خاطرې یا شاته وهل شوې غوښتنې سره اړیکې ولري». (۹۸-۷)

فروید فکر کوي چې له تېرو خاطراتو سره – چې په لاشعور کې یې رسوب کړی دی – د بیا تداعي پرمهال « چې د شعور ساحې ته د هغوی د راوستلو هڅه ده» یو شمېر هغه خاطرات هم را په یادیدای شي چې په یوه ټاکلي پړاو کې د روحي بحران لامل یا یو له لاملونو څخه وي. پخپله استاد مجروح د اژدهای خودي «د ځانځاني ښامار درې متن» په شروحو کې لیکي، چې دغه کیسه د ژوند په درېیم

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

رواني بحران پورې اړه لري چې د عمر په څلويښتمو کلونو کې پيښېږي، هغه مهال چې تېر خاطرات يو ځانګړې اهميت لري، استاد ليکي: «د ژوند بحران په اوج کې «زه» يا ځانپالي شعور له ځانه پوښتي چې ژوند ولې وچ او بې خونده دی؟ دی پوهيږي چې د ژوند يو مهم توکی ورځخه تللی دی، ناڅاپه يې پام کيږي چې د غه «غوره غائب» يا ورک شوی «مينه» ده، د مينې نشتوالی په روحي ژوند کې يوه لويه تشه رامنځ ته کوي ځکه نو د «زه» ټول فکر تېرو خاطرو ته ورګرځي، د ماشومتوب او ځوانۍ خاطراتو ته چې د کيسې په ژبه « د ورک سمندر غاړې» او « د ژوند سرچينې» په لټون پسې راوزي. (۱۰ـ۱۴۲)

د رواني ستونزو يا ناروغيو يو عامل داوي چې ناروغ له يوې هېرې شوې روحي غوټې «عقدې» ځخه ځوريږي، پرته له دې چې خپله پرې وپوهيږي د همدې لپاره اروا ځېړونکي غواړي ټولې هېرې خاطرې راڅرګندې کړي، چې د غوټې لامل بيا مومي د فرويد د شاګردانو له نظره د رواني غوټې د عامل موندل د ناروغۍ نيم علاج دی، په ارواييي درملنه کې تشخيص د تداوي اصلي او غوره برخه ده له همدې امله د هر رواني بحران د څېړنو لپاره تېرو خاطرو ته مراجعه کيږي، په ځانځاني ښامار کې هم وينو چې ښامار د عشق خاطرات له ښاره شړلي دي، غريزې او د ښکلا خوښوونې تمايلات يې په زيرخانو کې زنداني کړي او د مينې شاليلا يې بيابان ته شړلې ده، ښامار يا پرځان مين شعور فکر کوي چې ددغو عاطفي غوښتنو په ځپلو به خپل حکومت ټينګ کړي او له ښاريانو ځخه به دا هېره کړي چې پرته له ده ځخه بل واقعيت هم وجود لري، مګر کله چې د وجود ښار ورو ورو ړنګيږي، کوڅې شاړيږي، طراوت او ښيرازي له منځه ځي دلته نو زنداني عواطف، تېر هېر خاطرات او د عشق رښتيني تمايلات سر را پورته کوي آن تردې چې په ماڼۍ کې ناست ښامار يې هم شورو ځورِ اوري.

ځانځاني ښامار او عشق:

عشق هغه غريزي تمايل دی چې انسان يې معمولاً له ځانه بهر له بل « شخص يا پديدې –شي» سره لري البته له ځانه بهر ځکه وايو چې له خپل ځان سره عشق « نرسيسيزم» هغه څه دی چې دلته په ځانځاني ښامار کې يې په ځان مين شعور هم ورته ويلي، په دې بحث کې عشق معمولاً له بل سره د مينې او په تېره بيا مخالف جنس سره هماغه عشق دی چې سرچينه يې جنسي غريزه ده، ډېر ځله په عرفاني آثارو او عرفاني حماسو کې د سالک «د حقيقت پلټونکی - په ځانځاني ښامار کې د نيمو شپو لاروی» لارښود داسې څوک دی چې لاروی له هغه سره د مينې اړيکې لري د دانته په الهی کميدي کې بيا تريسه «د دانته معشوقه» د راوي لاس نيسي او هغه د بلې نړۍ سير ته بيايي، مولانا جلال الدين محمد بلخي په شمس تبريز پسې روانيږي او خپلې معنوي نغمې د هغه په فراق کې غږوي، ګويته د «فاوست تراژيدي» کې هلن بيا را ژوندۍ کوي او فاوست يې په مينه کې ليونی کوي، استاد مجروح هم په ښامار کې شاليلا د عشق د سمبول په توګه را پېژني. په ځانځاني ښامار کې د عشق څو جلوې لري:

سر به يې کېښود په زنګون
په خپل سوچ کې به ډوب ناست و

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل ګريوان ته به يې لاس کړو
بيا به يې ووې
زه شړلی، فراری يمه له عشقه
دا غايبه هستي څه ده؛
هغه عشق دی
نامعلومه ورکه څه ده
هغه مينه
ور په ياد بيا هغه وخت شو
چې څه شانتې فراري شو
الهی د محبت په هغې ورځې، اغوستلی شين کميس و،
دی يې ونيوه له لاسه
بيا يې وښوده له ورايه
هلته دورې يو افق و نامعلوم
نو يې وويې
ځه چې ځو اوس... (۱۰ـ۵۷)

له بل سره مينه مخامخ د نرسيسيزم «پر ځان مينتوب» په وړاندې دريږي. د همدې لپاره عارفان په دې ګروهه دي چې:

تو ګمان مبر که مفتی به خدا رسيده باشي
تو زخود نرفته بيرون به کجا رسيده باشي

له مقابل جنس سره مينه د فرويد له نظره له جنسي غريزې څخه رازيږي، دغه اروا پوه فکر کوي، چې دې ډول مينې ته معنوي دلايل تراشل هغه څه دي چې موږ يې د ټولنيزو اخلاقي قراردادونو تر فشار لاندې جوړوو او د خپلو غريزي غوښتنو د پټولو لپاره يې کاروو او که نه، ايډ له مقابل جنس سره د اړيکو تلوسه را منځ ته کوي او سوپر ايګو يې شاته تمبوي، ايګو په همدغه منځ کې منځګړيتوب کوي. دلته به د فرويد له خپلې وينا څخه دا څو کرښې راوژباړو:

«جنسي غوښتنو ته لاسبری زموږ د نننی مدنيت له ګڼو آرونو سره تضاد لري او دا ګڼې ستونزې رامنځ ته کوي، د تمدن دا آرونه او معيارونه چې د فرد له جنسي غوښتنو سره تضاد لري د ګڼو عصبي ناروغيو لامل ګرځي، موږ نه ښايي له دې امله خوشاله اوسو چې خپلې غريزي غوښتنې مو ځپلې يا مو بيخي له منځه وړي دي» (۷ـ۱۵۳)

پوهاند مجروح د ځانځاني ښامار په يوه برخه کې همدغې ناروغۍ او د هغو احساساتو او غوښتنو د ځپلو له امله رامنځ ته شويو عقدو او اضطرابونو ته، چې له عشقه رازيږي، دا سې اشاره کوي:

کوم قدرت چې نوم يې «مينه محبت» و
اوس يې نوم د «تنفر» دی غوره کړی

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروني قدرت د «عشق د جذباتو»
نن هغه ځانته «روحي اضطراب» وايي (۱۰-۹۲)

زموږ فيلسوف شاعر ددې پلوي دی چې په تورتمو سمڅو کې زنداني شوي ځوانان او پيغلې چې هلته پټې يو له بل سره په مينه او پيالو پورته کولو بوخت دي بايد آزاد شي او همدوی د چارو واګې په لاس کې ونيسي.

پوښتنه را منځ ته کيږي چې آيا په ځانځاني ښامار کې د عشق هغه معنوي مفهوم، چې صوفيان او عارفان پرې ګروهمن دي، د ځانځاني «ايګو» په وړاندې دريږي او يا هم يوازې غرايز او جنسي غوښتنې؟ د ښامار په کيسه کې د دواړو لپاره بيل بيل ځايونه شته، زه فکر کوم چې شين کميسې ليلا د معنوي عشق سمبول ده ځکه په بيابان کې او سيږي او يوازې لارويو ته سپينې او رڼې او به ورکوي.

هغه د ليوني «مجنون» او د نيمو شپو د لاروی مانيزه څېره ده او لوستونکی کولای شي د لاروی عظمت او مانيز ستروالی د هغې په سترګو کې وګوري. مجروح وايي:

او زه وايم
د هستۍ معنا ليلی ده
که باور نه کړئ نو ورشئ ورته ځير شئ!
نو به پوه شئ
چې زما په معنا څرنګ د ليلی لبان رنګين دي
بيا زما د ارزښتونو رڼاګانې
په څه شانې
د هغو آبي چشمانو په افق کې تل ځليږي... (۱۰ـ۱۵۲)

خو د هستۍ خرابات، هغه ځای چې ځوانان او پيغلې نيمه بربنډ په کې پراته دي او يو د بل له غيږو څخه خوندونه اخلي، شراب څښي او سندرې بولي دا د بې بندوباره زورورو جنسي غوښتنو سمبول کيدای شي:

لاروی چې ښه کتلې، هرې خواته يې ليدل چې
ځوانان پيغلې يو له بل سره غيږ په غيږ وو
ځيني پټ ځينې لغړ نيمه بربنډ هلته پراته وو
او د ټولو په لاسونو کې جامونه... (۱۰ـ۱۲۱)

شاعر دغه غريزي غوښتنې د ښامار بې ګناه قربانيان ګڼي او فکر کوي چې دوی به يو مهال د وجود ښار په لړزان راولي.

شاعر حکم نه کوي چې د ايګو «ځانځاني ښامار»، جنسي غوښتنو او يا معنوي عشق ترمنځ کوم يو ښايي بريالي شي او انسان بايد د کوم يوه ومني.

ايګو دومره پرځان مين دی چې هره غوښتنه او د ژوند هره رنګيني د ځان تابع کوي او ټول عمر يوازې د ځان په هکله فکر کوي، جنسي غوښتنې که همداسې ياغي پريښودل شي خبره رسوايي ته رسيږي او د فرويد په ژبه: «له انسان څخه د شهوت ديو جوړوي.» (۷ـ۱۵۴)

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او که یوزاې د معنوي عشق شالیلا ته پناه وړي نو د صوفیانو په څېر به یې ځای د انزوا بیابان وي.

صوفیان فکر کوي چې نفس یا ځانځاني ښامار یوازې د عشق له معنوي قوت څخه ویرېږي او هیڅ کله نه شي ورسره مخامخ کیدای، په ځانځاني ښامار کې کله چې د عشق الهه قهرمان ته بلنه ورکوي چې له هغې سره دعشق او مینې رښتینی سفر پیل کړي نو هغه ویرېږي او ورته وایي چې نه زه همدلته خوشاله یم او نه غواړم له تاسره ولاړ شم.

د هنر کار دا نه دی چې اخلاق تدریس کړي او یا هم حکم وکړي، ځانځاني ښامار د هرې اروایي پېښې تمثیل کوي او د هرې غوښتنې ځای او څرنګوالی را پېژني، ښایي عشق، ماهیت یې او معنوي دریځ یې لاهم نه وي پېژندل شوی.

زړه ناخود آګاه یا ټولیزه ځان ناخبري:

دا پوښتنه وه، پوښتنه آخرینه
څکه، څکه دا سوال خو

د زاړه زاړه شعور د وروسته پاتې ګرد او خاورې نه راغلی پورته شوی بیرته کښیناسته فنا شوه په ایرو کې. (۱۰ـ۱۳۵)

کارل ګوستاو یونګ زوړ یا ټولیز «جمعي» شعور داسې را پېژني: ټولیزه ځان ناخبري د هغو پوهنو مجموعه ده چې پخوانیو انسانانو د خپلې شهودي پېژندنې په مرسته د طبیعت له «پدیدو» څخه درلوده.

د یونګ له نظره د زړو یادونو، نښو او پېښو بیا تداعي د انسانانو په رواني رغښت کې غوره برخه لري او کله خو دا پېښې د اروايي ځوریدنو لامل ګرځي.

ټولیز شعور تر اوسه د خوب او اساطیری شهود په مرسته زموږ وینې یا خود آګاه شعور ته خپل پیغامونه راستوي، دغه پیغامونه د رازونو او سمبولونو په مرسته تداعي کیږي. یونګ ددغې سمبولیکې ژبې زړو رمزونو ته ارکېټېپونه Archetypes وایي، آرکېټېپونه یا زړبیلګې «کهن الګو» څه دي؟

یونګ یې تر ټولو بدوي انځورونه ګڼي چې د انسان په ځانخبري شعور کې د سمبولونو یا بیلګه یې ښکارندو په توګه ځای نیسي، دی یې داسې تعریفوي: « هغه پدیدې چې له خپل اصلي موډل څخه مایه اخلي او پرته له دې چې خپله اصلي الګو له لاسه ورکړي د بېلا بېلو جزئیاتو په بڼه را څرګندیږي ». (یونګ ـ ۱۰۱)

لرږوراندې یې له غرایزو سره د اړیکو په هکله لیکي:

«هغه څه چې موږ ورته غریزه وایو فزیولوژیکې راکاړنې دي چې د حواسو په وسیله درک کیږي، خو په همدې وخت کې زموږ په خیالونو کې هم ځان را څرګندوي او غالباً خپل شتون په سمبولیکو نښو کې زباودي همدې ته زړبیلګه Archetype وایم». (۱۰ـ۱۰۲)

ارکېټېپونه په رواني هستی کې خورا مهم دي ځکه د انسان د ټولو تصوراتو، غریزو، غوښتنو، ځوریدنو او روحي بحرانونو پر زړې «هسته» اغیز لري.

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یونګ یو شاګرد آنتونیو مورنو فکر کوي چې ارکېټیپونه د اوږدو مودو په تېریدو سره په ټولیز شعور کې ځای نیسي، ارکېټیپونه د افرادو، نسلونو او قومي تړاوونو د همرنګه، هم بڼه او سره ورته ځانګړنو له ورته والي او اوږدمهالي تکرار څخه جوړیږي، د پدیدو په وړاندې که قدیم وي یا نوی خو چې زموږ پر کړو وړو اغیز ولري او سره ورته یا مشابه ځانګړنې ولري په جمعي ضمیر کې د سمبولونو په مرسته ځان را څرګندوي. (۸-۷-۱۳)

ددې بېلګې ډېرې بېوول شوي، چې څنګه زاړه یادونه آن وروسته له سلګونو کلونو څخه په وروستیو نسلونو کې ځان څرګندوي، د بېلګې په توګه داسې ماشومان لیدل شوي چې د سلګونو کاله پخوا پېښې په خوب کې ویني یا هم د خپلو زرکلنو نیکونو مذهبي مراسم ور په یادیږي، حال دا چې د دوی نسل نور نو په هاغه ګروهونه وي ګروهمن. موږ به د نوح (ع) توپان، د حضرت ابراهیم (ع) په اور کې غورځول، د حضرت اسماعیل (ع) قرباني او نور داسې حوادث یا په خوب وینو یا به په خپلو خیالاتو کې د هغو لپاره تصورات لرو، آن کیدای شي له هغو څېرو څخه کومه نښه په یاد لرو چې د چنګیز خان په یرغلونو کې یې زموږ نیکونه او اناګانې وژلي دي.

په ناخود آګاه کې درې روحي حوزې د دریېیو پوړونو «قشرونو» په توګه فرض کړئ.

۱.د بشري تاریخ ګډ روحي پوړ، چې له ټول انساني تاریخ سره اړیکي لري.

۲.د قومي تاریخ ګډ روحي پوړ، چې زموږ د نیکونو «هغو نسلونو څخه چې له موږ سره د وینې او وراثت اړیکي لري» له ژوند سره اړه لري یعنې هغه روحي ګرومونه، اخیستنې، اغیزې، انګیرنې او تصورات چې موږ ته له جنیتیکي پلوه په مېراث را رسیږي او کیدای شي زرګونه کلونو ته ورسیږي.

۳.زموږ د وګړنې «فردي» تاریخ روحي پوړ چې له زوکړې څخه بیا تر مرګه د برسېرن پوړ په توګه رامنځ ته کیږي او په هغو پېښو او تصوراتو پورې اړه لري چې د فرد په ژوند کې تجربه کېږي، وینې یې او احساسوي یې.

دغه زړې رواني انګیزې زموږ په روحي شخصیت باندې ژور اغیز لري آن ویلی شو چې زموږ روحي شخصیت له همدغو څخه جوړ دی، څکه خو پوهاند مجروح په ځانځاني ښامار کې دې ته ځانګړی ځای ورکوي:

لاروی د نیمو شپو وم
هلته ناست د سمڅې خولې ته
هک حیران وم
نږدې هلته
ښکاریده رنګ دیوالونه
کنډوالې وې د کوم زوړ لرغوني ښار دا
رواقونه څوړند څوړند مرمري ستنې ولاړې څنې ملاستې
داسې فکر مې کولو:
آخر څوک به را پیدا شي
زمانې به ور یادیږي تېرې تېرې

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې ورکې آبادۍ
خبر به وا خلي (۱۰ـ۲۵)

د ښامار قهرمان ته څو څو ځله تاريخ تکراريږي، هغه د يوې پيچلې کړۍ په منځ کې را ايسار دی هر ځل عذاب، مرګ او روحي بحران، کله کله دا سې پېښې او کيسې ورته تکراريږي چې ده ته اشنا وي خو په سرچينه او وخت يې نه وي خبر:

لاروي چې دا حال وليد
بې اختياره په خندا شو
ځکه ځکه دا داستان هسې داستان و
چې ده چېرته اوريدلی په بل ځای کې مکررو څو څو واره (۱۰ـ۱۴۹)

او يا :

بيابان و، تر ورمی وه، توره شپه وه
خو له ما سره دننه يوه ډيوه وه بليدله
دا ډيوه د تېر وختونو خاطره وه
انسانان مې لا ليدل د خيال په سترګو
د غمجنو فريادونه، ډک له قهره اوازونه
غږ د مينې محبت مې لا تر غوږ و... (۱۳-۱۰)

زړه او ټولیزه ناخودآګاه د ځانځاني ښامار په کيسه کې مهم ځای لري، په کيسه کې څو ځله د ښامار واکمن، لاروی او يا هم د کيسې د راوي ليد لوري سره ګډيږي او د پېښو تکرار په اوبو کې د کړيو په څېر تکميليږي، ښار څو ځله شاړيږي او ورانيږي څو ځله د ښيرازۍ وختونه را په يادېږي، قهرمان ښار ته راځي، واکمني کوي او مري، ښامار د چينجيو په ډنډ کې زيږي او لوييږي او ښار ته ځي، يو ځل مخکې له لاروي څخه رارسيږي، دواړه تصوره اخيستل کيدای شي يا خود پېښو استمرار او تکرار او يا هم د يوې پېښې بيا بيا انځورول له مختلفو ليد لوريو څخه، کيسه يوه ده، موږ په خپله زړه ناخود آګاه کې څو څو ځله ژوند کړی دی.

اروا پوهان فکر کوي چې د تناسخيانو د بيلا بېلو معادونو ژوند هم تر يو بريده په ټولیزه ناخودآګاه کې د هغوی په تېرو خاطراتو پورې اړه لري چې د مذهبي ځانګړتيا او اهميت له مخې هغوی ته ډېره د پام وړ دی.

يو ځل کله چې د مرګ استازې بوډۍ قهرمان ته ورځي او له ځان سره تللو ته يې بولي خو قهرمان ورته وايي چې ما ته موقع راکړه چې بيا ژوند وکړم او دا ځل به هغه تېروتنې نه کوم چې تېر ځل مې کړې خو بوډۍ ورته وايي چې نه ته به بيا هم همدغه څه وکړې، ځکه دا هر څه به ستا هېروي، د جمعي ناخودآګاه د ټولیز ځان ناخبري شعور، ځانګړنه همدا ده چې ټول تېر ژوندونونه يا خاطرات يې هېروي يوازې د ځينو سمبولونو او رمزونو په څېر په خوب يا کله هم ويښ شعور ته راځي. له زړو اساطيرو سره زموږ مينه – سره له دې چې پرې عقلي باور نه لرو – له همدې ځايه ده، چې زموږ په زړو يادونو کې ځای لري او په لرغوني شعور کې بلاخره خپل عقلي ځای ته ځان رسوي.

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ځانځاني ښامار کې هنر ته تمايل:

ايمانويل کانت فکر کاوه چې هنر د ښکلا خوښوونې له غريزې سره مخامخ اړيکې لري استاد روهي هنر ته دغه تعريف غوره بللی: «هنر د ټولنيز شعور او بشري فعاليت يو ټاکلی شکل دی، چې واقعيت (Reality) په هنري ايماژونو کې منعکسوي او په استتيک ډول سره د نړۍ د پېژندنې او انځورونې وسيله ده.» (۱-۲۲)

دا د هنر تر ټولو عقلي تعريف دی خو بيا هم په کې د منځ ټکی استتيک «ښکلا خوښوونه» ده، انسان ښکلا ته د رسيدو لپاره هنر را منځ ته کوي او له هغه ځايه، چې ښکلا خوښوونه د يوې غريزې په توګه د بشر همزولې ده، هنر هم، چې د دغې غريزې ممثل دی، له بشر سره ګډ نړۍ ته راغلی. هنر له ښکلا او تخيل څخه زيږېږي او د انسان د روحي تندې د خړوبولو چاره ترسره کوي. موږ ولې هنر ته اړيو، ځکه په شعور کې مو ځينې شاته تمبول شوي ګرومونه (عقدې) غواړي له دې لارې څخه ځان آزاد کړي.

ښامار که څه هم پخپله په يوه ښکلي قصر کې اوسي خو ښکلا يې نه خوښيږي په ښار کې د ښکلا هر مظهر نابودوي. په لومړۍ ورځ کله چې ښار ته ننوځي نو د ښکلا نښه «غرڅنۍ» په غشي ولي:

په دې وخت کې نژدې هلته
غرڅنۍ وه ګرځېد له مسته مسته
ساده زړې، بې خبره، وه معصومه پاکه پاکه
قهرمان ژر په ليند ه کې غشی کېښود
په يو کش غشی روان شو
غرڅنۍ زړګی شو څېرې... (۳۱-۱۰)

خو د ښکلا پر عکس ښامار د بت پرستۍ ګروهې ته اهميت ورکوي او غواړي په خپله ګټه يې وکاروي. ښامار د ښار راهبانو ته دنده ورکوي، چې دده د هسکې ماڼۍ خوا ته يو معبد جوړ کړي، چې دده «ښامار» مجسمه پکې ايښې وي چې نيم انسان او نيمه اژدها وي، بوډا راهب د ښامار په استازيتوب خلکو ته امرو نهي کوي او د ښامار قرباني او نذرونه مني.

خپل ځان ته پرستش د ځانځاني ګروم «عقدې» نښه ده همدغه ګروم د هنر او ښکلا پر ضد دريږي. په ځانځاني ښامار کې له ځانغوښتنې او ځانځانۍ څخه را زيږېدلې ګروهه او عقيدوي تمايل د ښکلا او هنر پر خلاف ده استاد مجروح ليکي:

د معبد د ګنبد لاندې
يو بوډا به ستر راهب و
جامې ژيړې، کميس اوږد
سرسرتور هم
د بت پښو ته به تل ناست و
بيا به ده د بت له خولې کړه بيانونه...
... ټول ښايسته ښکلي شيان چې

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هر چاوو په کورو کې
ټول راتوی خرې خرې شول
دبت پښو ته
زيبايي له ښاره ولاړه
په معبد کې زنداني شوه (۱۰ـ۳۴-۳۳)

د نوې اروا پوهنې له نظره شاته تمبول شوي غرايز او عواطف که د هنري استعداد له مجرا څخه فوران وکړي نو د هنري پنځوونو «تخليق» لامل ګرځي او Ego «ځانځاني» چې ددغو غريزو او عواطفو د فوران مخالفت کوي له هنر او ښکلا خوښونې سره هم مخالفت کوي، د هنري استعداد د ودې مخه نيسي، د خود پرستۍ شعور هڅه کوي د ګروهيزو دلايلو او خنډونو په مرسته د هنر او ښکلا مخه ونيسي.

داسې ادعاوې ډېرې دي چې د ښکلا خوښوونې غريزه د انسان په حيواني روان پورې اړه لري، حال دا چې د انسان Super Ego له حيواني غرايزو څخه کرکه لري، خودپرست شعور غواړي انسان له ټولو حيواني غريزو څخه لرې کړي. داروين فکر کاوه، چې:

« د ښکلا پېژندنې حس له پوهې سره اړيکي لري او آن ژوي هم د ښکلا پېژندنې حس لري». (۱۴ – ۱۲۵)

جيرين Girin همدا خبره په بله بڼه داسې کوي:

«د ښکلا د پېژندلو لپاره له غريزي ځواک پرته په بل څه فکر نه شو کولای».(۱۲۷-۱۴)

د ځانځاني بت د لمانځونکي ځواک او د ښکلا خوښوونې د غريزي ترمنځ شخړه او رواني جګړه په ځانځاني ښامار کې څو ځايه په تفصيل راغلې چې ډېره په زړه پورې ده.

په ځانځاني ښامار کې د عقل او فکر دريځ:

د استاد مجروح له متن څخه ښکاري چې عقل او فکر د احساساتو او غريزو په مقابل کې ځای لري. پر ځان مين شعور عقل او فکر د خپلو غلامانو په څېر استخداموي او خپله پاچاهي د همدوی په زور ټينګوي.

په نوې اروا پوهنه کې عقلي ځواک او فکر د وسايلو په توګه د وينې شعور لپاره کار کوي. دغه ځواکونه پرځان مين شعور ته لاره هواروي چې د ځانستاينې، ځانولۍ او ځانښوونې لپاره منطقي لارې پيدا کړي؛ غريزي او عاطفي ځواکونه په شا وتمبوي، استاد مجروح ليکي:

غريزې او عاطفې او هيجانونه
وو ددې هېواد لرغوني اوسيدونکي
بې پروا به ګرځيدل آزاد سرمسته
په ځوانۍ او په ښکلا کې
تل بهار وو
تا کړه دغه اوسيدونکي، له ځان دورې
يا پابند تا په قيدو په دسپلين کړل...
... تاد وی واستول زندان ته

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځمکې لاندې
زنداني د تل د پاره ابدي شول
تا مونده کړه، فقط دوه شیان
غلامان بس
یو و عقل، بل و فکر
دواړه ستا مشاورین شول...

د انسان روحي بدلونونه غیر ارادي او نامرئي لاملونه لري، ځکه چې له تحت الشعور سره مخامخ اړیکي لري، عقل او فکر د انسان د ذهني فعالیت ارادي څواکونه دي او د شعوري فعالیت عمده وسایل دي، له علمي پلوه هم د استاد مجروح دغه سمبولیک تمثیل د منلو وړ دی.

ژورخپګان (Depression):

دا تر ټولو ملموسه او جدي رواني ستونزه ده چې انسانان ورسره مخامخ وي. ډېر ځله د ژور خپګان یا دیپریشن لامل نه وي معلوم، اروا پوهان فکر کوي چې د ژورخپګان د علاج پیل همدا وي چې لامل یې وپېژندل شي. یوه رواني فرضیه دا سې هم ده چې ژورخپګان هغه مهال رامنځ ته کېږي چې انسان له خپل ځانه ناهیلی شي. پر ځان بی حده باور او بیا د ناتوانۍ له امله ددغه باور ماتیدل دیپریشن رامنځ ته کوي.

د شکست او ماتې احساس له خپګان سره مل وي «ځانځاني ښامار» وایي چې ستر فاتح «خودي ښامار» یعنې پر ځان مین شعور ددغې ناروغۍ راوړونکی دی:

ستر فاتح د ټول عالم خو
ډېر راوړي وو له ځان سره میکروبونه د ساري ساري امراضو
یو مهلک زهر قاتل یې
د وجوده خپریدو هم
ده راوړي و دې ښار ته
درې مرضه:
یو مرض غم او خپګان و
بل مرض قهر و عضب و
دریېم ډار او واهمه وه...
... زیات شمېر ښځې، ماشومان او بوډایان به
په مرض د غم خپګان اخته کیدل...   (۱۰ـ۴۱)

اروا پوهان کله کله له خپلو ناروغانو سره د خبرو اترو، مصنوعي خوب ورکولو یا هیپنوتیزم (Hypnotism) او نورو طریقو په وسیله غواړي د هغوی تحت الشعور ته لاره وکړي او د ګڼو هېرو شویو عقدو په منځ کې د ناروغ د خپګان لامل وپېژني بیا نو د دوی په نظر درملنه اسانه وي. راځئ وګورو د ځانځاني ښامار اتل څنګه هڅه کوي د خپل خپګان لامل وپېژني.

... بله ورځ، چې دا توپان سخت چلیدلو

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند ، هستي يې لړزوله
ناڅاپي ورته ښکاره شو ، ددې هسې پرېشانۍ
علت سبب لوی
ده ګومان کړلو يو وختې
چې په ژوند او په هستۍ کې
يو لوی درد خو ، تېرېدل د زمانې دي
اوس يې پام شو چې عظيم درد
د زمان تېرېدل نه دي
هيبتناکه وحشتناکه درد خو بل دی
درېدل د زمانې دي

د شعور واکمن سره له دې چې پر ښار حکومت کوي، په ښکلې مانۍ کې اوسي، بې قيد و شرطه واکمن دی خو بيا هم له ژورخپګان سره مخامخ دی. تل ځورېږي او وېرېږي، د خپل خپګان، ځور او وېرې په لامل هم نه پوهېږي، په داستان کې شاعر نتيجه اخلي چې بالاخره قهرمان د خپل خپګان لامل مومي او هغه د مرګ حتمي راتلل دي.

په دې اړه د ښامار له روايت څخه دا پايله هم ترلاسه کېږي چې ژورخپګان که ونه سپړل شي په روح کې ګواښمن ګرومونه «عقدې» رامنځ ته کوي چې دغه ګرومونه بيا د جنايت او جرم لاملونه ګرځي او د انسان په نهاد کې جنايت کولو ته ميلان رامنځ ته کوي:

زلمو تل شخړې جګړې کړې دښمنۍ کړې
مرګ قتلونه به يې کول
تو يولې به يې وينې يو د بل تل
ډېر کوچنيان به د ځوانۍ له عمره مخکې
د خپګان په نرۍ تبه رنځېدل او مړه کېدل

ژور خپګان د قهر، وېرې، اضطراب او بې باورۍ لامل هم ګرځي، بې باوري د يوې رواني نيمګړتيا په توګه ټولنيزې ستونزې هم را زېږوي:

که مرض د غم خپګان به لږ قلار شو
که د قهر او د غضب تبه به لاړه
واهمه او ډار هېڅ وخت نه ورکېدلو
ساري بد مرض خود او
چې جاري تل شامدام و
نور به خلکو يو پر بل اعتماد نه کړو
نه باور د چا په مينه محبت و
نه دوستي وه، نه اخلاص و ، نه رېښتيا رېښتيا خبرې
ډارېدل خلک يو بل نه

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مرګ څخه ویره:

«د ژوند تلپاتې اضطراب دادی چې ژوند تلپاتې نه دی !»

لومړني انسانان چې وپوهیدل مرګ حتمي دی او له مړینې چاره نشته نو له تلپاتې اضطراب سره مخامخ شول، له مرګ څخه ویره د ناځانخبري شعور په درې واړه پوړونو «تاریخي»، «قومي» او «فردي» کې پټه ده او هر انسان د موریانې په څېر له دننه څخه خوري. د تلپاتې ژوند لپاره هڅه د انسان یوه داسې تلوسه ده چې تل یې دغه عجیب موجود کړولی دی او تقریباً همیشه په خپل دې کړاو او هڅه کې ناکام پاتې شوی.

زړې اسطورې، بېلا بېلې مذهبي کیسې، افسانې، شعرونه، انځورګري او تاریخي روایات ددې شاهدان دي چې انسانانو تلپاتي ژوند ته د رسیدو لپاره څومره کړاوونه ګاللي دي.

تر نورو د زړې موندل شوې حماسې ګېل ګمېش یوه لویه برخه په دې هکله ده چې ددې حماسې اتل ګېل ګمېش له مرګ څخه د تېښتې او تلپاتي ژوند ته د رسیدو لپاره اوږده سفرونه کوي. هغه چې وینې د ېر نږدې دوست یې «انکیدو» چې غورا غښتلی او ځواکمن و، مړي نو پخپله فنا یې باور راځي، دا نو د ګېل ګمېش په څېر متکبر او غښتلي پهلوان ته تر ټولو لویه غمیزه «تراژیدي» ده چې پر خپل مرګ باور وکړي. ګېل ګمېش ددی لپاره چې د تلپاتي ژوند راز ومومي د بلې دنیا سفر پیلوي او د نوح (ع) چې په منظومه کې د «اوته نه پیش تیم» په نامه یاد شوی ملاقات ته ورځي. له دغې مشهورې او زړې حماسې څخه به دا څو کرښې راوژباړو !

اووه شپې او ورځې مې د هغه «انکیدو» مړی وساته !
نه مې پرېښوده چې خښ یې کړي
آن چې له پزې څخه یې چینجي راولویدل
د هغه تر مړینې وروسته مې ژوند ته ونه شو کتلای
او لکه د بیابانونو غل، ورڅخه پټ ګرځمه
اوس اې میرمنې !
ای «سی دوري سابیت»* چې درته ګورمه !
آیا کولای شم چې له مرګ سره مخامخ نه شم
او له دې ویرې څخه ځان لرې کړم؟
سي دوري سابیت ګېل ګمېش ته وویل:
«ګېل ګمېشه ! خو شې هڅه کوې؟
هغه تلپاتې ژوند چې ته یې لټوې
هیڅکله به یې تر لاسه نه کړې

* سی دوري سابیت snider sabit هغه پوهه ښځه چې ګېل ګمېش ته په یوه مزله کې مخې ته ورځي.

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وخت چې آدم يې هستاوه
مرګ يې هم په نصيب کړ... (۱۰-۱۴۳)

له مرګ څخه ويره دومره د انسانانو پر شعور، حواسو او خوبونو حاکمه ده چې د روحي اضطرابونو، خپګانونو، ناهيليو او د پوچۍ د احساس لامل ګرځي.

انسان فکر کوي، دا هر څه ولې کيږي، يعنې څه؟ او بالاخره مرګ!!!

د يونان، روم او هند په زړو افسانو کې لسګونه پېښې داسې موندلی شئ چې يو څوک د ابدي ژوند په لټه کې خپل هر څه پريږدي او له ځانه بهروزي. د حضرت خضر (ع) چينه، د آب حيات اصطلاح، د کلپسو وصال، د لمرد زوی- يا د لمرد رب النوع- طلايي ويښته او داسې نور هغه اساطيري سمبولونه دي چې د تلپاتې ژوند هيلې انځوروي.

کره کتونکي وايي، چې «اوديسوس» ځکه د يونانيانو په نظر استثنايي قهرمان دی چې خپلې ميرمنې او هېواد ته د وفادارۍ لپاره له ابدي ژوند څخه تېر شو، هغه مهال چې د «اوجيجيه» ټاپو ته ورسيد او د کلپسو په نامه يوه ښاپيرۍ پرې مينه شوه، دغې ښاپيرۍ اوديسوس اته کاله په ډول ډول بهانو له ځان سره وساته او بالاخره يې چې خپل کور ته د هغه د ستنيدو تنده وليده ورته يې وويل، چې که له ما سره پاتې شې نو ابدي ژوند به دې په برخه شي، خو اوديسوس ونه منله او په پای کې زئيوس له کلپسو څخه غوښتنه وکړه چې اوديسوس ته اجازه ورکړي چې ولاړ شي.

څومره لوی قيمت! ښايي اوديسوس هم ځکه داريسک منلی و، ډاډه و، چې ابدي ژوند نشته او بالاخره به مري، خو په هر صورت ظاهراً يې د خپلې وفادارۍ لپاره لوی تاوان په ځان منلی و.

ګويټه د فاوست په تراژيدي کې همدې ته اشاره کوي، فاوست د يوه تلپاتې ژوندون لپاره خپل روح په شيطان پلوري.

د شرقي صوفيانو په آثارو کې پر معنوي ابدي ژوند ټينګار کيږي، دلته هم د فنا او مرګ له ويرې څخه تيښته شته، عرفان يوه لاره په ګوته کوي او هغه د عرفاني سلوک او درجو په تېرولو سره حق ته رسيدل دي، دوی باور لري چې د رياضت، تقوا او نفس سره د مبارزې له لارې د وصلت او وحدت درجو ته د سالک رسيدل هغه ته جاويد او ابدي ژوند او فلاح ور په برخه کوي. موږ ګورو، چې د تصوف له نظره د ابدي ژوند يو لوی خنډ نفس دی، هغه نفس چې موږ ورته ځانځانې ښامار يا ايګو هم وايو.

استاد مجروح کټ مټ همدا خبره تمثيلوي او ددې پېښې رواني اړخونه انځوروي، هغه اضطراب او ويره چې انسان يې له مرګ څخه لري په ځانځاني ښامار کې څو ځله انځور شوې ده:

پرښته د تروږمو
بله ورځ، دا زموږه قهرمان ستر،
شو را پورته له درانه خوبه ناوخته
د هميش په شان يې وکتل خپل ځانته آئينې کې
خو هر څومره چې به ځېر شو ائينې ته
يوه څېره ناشنا ناشنا ورته ښکاره شوه
ده ونه پېژاند ځان هيڅ

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څکه څکه،
دده عکس په آئینه کې ډېر مغشوش و
او عجبه خو لا دا وه
په آئینې کې دا څېره ورو ورو روانه ورکیدله
* * *
هم په دې ورځ، چې ماښام شو توره خړه
را پیدا شوه له کوم ځایه
را روانه، پټه پټه، غلې غلې
یوه ناشنا زړه بوږنې وه
د ښار لویې دروازې ته ودریدله
څېره بده، هم مرموزه
تور کمیس تور یې پرتوګ تور یې زړوکی د لوګي وو
د ښار لویه دروازه شوله برسېره،
په خپل سر له خپل ځانه
بوږنې ننوته ښار ته
د هغې هسکې مانۍ په لوري لاړه
خو ناشنا شانتې بوږنې وه،
بې له دې نه چې قدم په څمکه کښېږدي
د ښایسته زینونه وختله پورته
بې له دې نه چې کوم مکث یا توقف کړي
د مرمرو جګو ستنو نه شوه تېره
د ښایسته ځلانده قصر دروازې ته ودریدله
دې بوږنې بیا،
نه زنځیر د دروازې وشرنګولو،
نه یې ورو ټکولو،
ور برسیره په خپل سر شوه
بوږنې لاړه، شوه په قصر کې دننه
دا ناشنا زړه بوږنې خو
څېره بده هم مرموزه
ستر واکمنه پرښته د ترورمو وه
دا راغلې وه د ستر واکمن دیدار ته
خو لا اوس هم
تیار نه و ملاقات ته قهرمان ستر

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرښته وه ور روانه، ورنژدې شوه
قهرمان ستر يې له لاسه ونيولو
بيا موسکۍ موسکۍ کيدله
څېره بده هم مرموزه
بيا يې وکړو اشارت ناشنا افق ته
هلته دورې قهرمان ته
څه چې څو اوس
قهرمان زموږ وډار شو
له دې هسې نااشنا مسافرت نه
نو يې دا شانتې ځواب کړو :
زه خو دلته ميشته خوښ يم
ددې ښار په ديوالو کې
د ښاريانو د څراغ په پلوشو کې
ستر واکمنې پرښتې ورته په نرمه ژبه ووې
خبر نه يې؟ چې اوس دلته خو څوک نشته
نه کوم ښار شته، نه ښاريان نه څراغونه !
قهرمان په زارۍ ووې
اخر زه خو، لا تر اوسه،
په خپل ژوند پوه شوی نه يم !
نه لذت ما کوم ميندلی ! نه ليدلې خوشالي ما
لاتر ننه، لاتر اوسه
حتی نه دی پيدا کړی، ما خپل ځان هم
لږ نوبت راکړه چې لاړ شم،
يو ځل شاته،
تېرو شو پړاوو ته ببرته ستون شم
خپله ورکه، نامعلومه، خو پيدا کړم !
بيا يې ووې:
خبر نه يې؟
اوس خو وخت ناوخته شوی دی بې شانه
په شاتګ هم بې فايدې دی، ستا دپاره
ځکه ته به بيا تکرار کړې
کړې کړې ګناهونه
بيا به درومې، ځغلې ځغلې،

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانځاني پسې د ځان خپل
هم په دې سراب پسې به بیا روان شې
په اخر کې، یو ځل بیا به،
ته را ورسیږې دلته، دې صحرا ته
قهرمان په زارۍ ووې
ته غوږ کښېږده...
زه خو اورم یو اواز له لرې ځایه
زه یقین لرم چې هلته په بېدیا کې
ما څوک غواړي، ماته غږ کړي
څوک زما په انتظار دي
اجازت را کړه چې ورشم
تپوس وکړم. چې څه وایي؟
زه باور کړم، کوم مهم پیغام لري زما دپاره
بوډۍ بیا وموسکېدله، په خندا شوه
نو یې ووې:
دا خو زه یم چې راوړی مې پیغام دی، ستا دپاره
یو پیغام د پیغامونو !
ته پخپله ښه پوهیږې،
چې په سراسر نړۍ کې
اوس څوک نشته غیر له مانه
چې اواز دربانديې وکړي
انتظار وي ستا راتګ ته
یا پیغام کوم درته راوړي
کوم آواز
چې اوس ته اورې
بل څه نه دي
د خزان بې رحمه باد دی
زما دوست زما ملګری
چې را الوزي په غنو په اغزو کې
قهرمان یو ځلې بیا پېل په زارۍ کړو
اخر دومره خو فرصت لږ شانتې را کړه،
چې یو ځلې، د دریاب غاړې ته لاړ شم
یو وار بیا تماشه وکړم،

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اسمان د آبي رنګه کنارو زه
د سيند پورې غاړه تېر شم دورې دورې
دا خپل ځان لړ شانتې هېر کړم
څو شېبې لنډې خو وکړمه ژوندون زه
لکه څوک چې هڅه کاندي
کوم بدخويه، ناکلاره کوچنی په خوب باندې بيده کړي
په دې شانتې، دا بوډۍ هم
مهربانه وه بې شانه
په پسته ژبه لګياوه، نرمه نرمه
په ورو ورو يې ورته ووې
اې زما د زړه واکمنه
هر څه تېر دي
اوس خو ډېر ناوخته شوی دی ناوخته
د زړه سره ! ستا يادېږي؟
په هر لار چې تا ګوزر کړو
پل معبر دې ورانولو
په هر سيند چې تېرېدلې
نو بېړۍ به دې سېځلې، خپلې شاته
تا ګومان کړو.
چې په دې شان د غليم لاره شوه بنده
هيڅ دشمن به په تا ونه کاندي بريد نور
په واقع کې ته خو هغه قهرمان يې
چې دې خپلو فتوحاتو يې مات کړی مغلوب کړی
اوس نه پل شته، نه معبر شته، چې پرې تېر شې
نه کښتۍ شته، نه زورقه چې په سيند دې پورې باسي
لارې نشته
ټولې بندې دي تړلې
يګانه لار د خپل ځان د هېرولو،
هغه لار ده، چې يې زه درته در ښايم
يګانه پړاو چې هلته
د خپل ځان له جهنمه خپل ځان خلاص کړې
هغه ځای دی،
چې زه اوس تا له خپل ځان سره هلته بيايم

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

* * *

د لومړي کرت د پاره
په خپل ژوند کې
قهرمان په حساب پوه شو
بینایي ورته پیدا شوه
چې هیڅکله، په عالم کې
تبنتېدلی هیڅوک نه شي له قسمته
که هر څومره نن سبا کړي
سرنوشت ته
بیا سبا دی، بیا انجام دی، خاتمه ده
قهرمان په ژور تل کې د هستۍ خپل
احساس وکړو
چې مطلق یوازې پاتې دی یوازې
او فقط یوه لاره پاتې بله نشته
هغه لار چې تللې، د ناشنا منزل په لوري
په تورتمو تروږمو کې
نامعلومه، بې انجامه
نو را پاڅېدو ولاړ شو
د تورتم په پرښتې پسې روان شو
بیا را ووتل دوی دواړه
د مانۍ له کنډوالونه
د لوی ښار له خرابونه. بیا روان شول
لاړل لاړل کومې خواته نامعلومه...

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دربیم فصل

په ځانځاني ښامارکې شعور او تحت الشعور

ښایي پوهاند بهاؤالدین مجروح لومړی افغان معاصر شاعر و ،چې په خپل شعر کې یې دنوي اروا پوهنې یوه موندنه (تحت الشعور) تمثیل کړې ده. او هغه هم په ډېره په زړه پورې بڼه ، ځانځاني ښامار په حقیقت کې د ځانځاني نړۍ د لاروی سفر له شعور څخه و تحت الشعور ته تمثیلوي او دا ښيي ، چې څنګه د تحت الشعور په تورو سمڅوکې د انسان ډېره برخه هستي پټه ده ؟

پخپله استاد مجروح د اژدهای خودي (فارسي متن) په پایلیکونو کې کاږي:

«ځان خبری شعور هغې سمڅې ته ورته دی ، چې ژورتیا یې ځانپرسته شعور ته دلیدو وړ نه ده ، خو په یوه بحراني دوره کې وګړی خپل چاپیریال تش ، وران او وچویني ، نو فکر کوي ، چې د ژوند انګیزې ښایي په تحت الشعور کې پټې وي. یا په بله ژبه د ژوند سرچینه د سمڅې په ژورو کې ورکه ده او بهرته له بهیدو څخه پاتې ده. انسان مجبور دی ، چې د ذهن له بې ژونده برخې تیر شي یا د اثر په ژبه (د وچ بیابان او دښتې سفر پیلوي) او د تحت الشعور درشل ته رسېږي ، مګر... ځانپرسته شعور په تحت الشعوري منځپانګه کې ورکېږي او (ځانځاني) او (انانیت) یا ځانولي له لاسه ورکوي ، په عامه ژبه دې حالت ته لیونتوب وایي.» (۱۱ـ۱۴۲)

استاد مجروح یو بل ځای د تحت الشعور په اړه لیکي:

« د تحت الشعور غبرګون د شعوري کړنو جبران دی ، په دې مانا ، چې شعور بهر پلوی دی ، او هڅه یې داده ، چې د بهرنۍ نړۍ له حالاتو سره جوړ جاړی وکړي ، خو پر عکس د بنیاد مانو ګډې تجربې ښيي ، چې تحت الشعور دروني غبرګون ښیي.» (۱۱ـ ۱۵۹)

تحت الشعور (ناخوداګاه) یا ځان ناخبری شعور Unconscious د The skeptic's Dictionary - انلاین سیند -

داسې تعریف کړې:

The Unconscious or Subconscious mind, according to classical fieudian psychoanalysis is a part of the mind that stores Repressed memories .

ژباړه:

ناخوداګاه یاتحت الشعور د فروید د کلاسیکی اروا پوهنې له مخې د شعور هغه برخه ده ،چې شاته تمبول شي خاطرې او غرایز پکې خوندي (زیرمه) شوي وي.

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکیپټکیس ډیکشنري د ناخوداګاه یا تحت الشعور دواړه انګریزي معادلات: Unconscious او Subconscious را اخېستي. (Un) د (لا) یا (نا) او Sub د (تحت) او conscious د شعور په مانا دي. عربي معادل یې لاشعور او تحت الشعور کېږي او پښتو یې پوهاند زیار ځانخبري او ځان ناخبري بولي.

دا تر شعور ورها خوا دانسان دهغو شاته وهل شویو، هېرو شویو او ځپل شویو غریزو، تخیلاتو، خوبونو، غوښتنو، او عقدو زیرمه ده، چې د فردي، قومي او ګډ بشري ژوند په اوږدو کې له شعوري ساحې څخه تحت الشعوري برخې ته رسوب کوي. اوس مهالي ارواپوهان فکر کوي، چې هیڅ عاطفي – فکري – تخییلي – ذهني او استدراکي پېښه کاملا نه ورکېږي او لکه ماده یوازې خپله بڼه بدلوي، ښایي ګڼې پېښې تحت الشعور ته ننوزي. دفروید کشف دا و، چې دغه تحت الشعوري پدیدې هڅه کوي په بیلابیلو بڼو بېرته د شعور ساحې ته راشي نوموړی په دې اړه په زړه پورې مثال هم ورکوي، چې وروسته به په تفصیل راشي خو اوس به تحت الشعور د پېژندلو لپاره یو څه نور تفصیل هم ورکړو.

ددې لپاره، چې تحت الشعور وپېژنو او د شعور له ساحې څخه یې په توپیر وپوهېږو اول به د شعور تعریف وګورو. دځانځاني ښامار شاعر پوهاند مجروح په خپل یو بل اثر «دجبر او اختیار دیالکتیک» کې د شعور ساحه دهاملتون او بالدوین له نظره رامعرفي کوي:

«شعور conscious هغه نسبتا کامله، نسبتاً رڼه پوهه، چې روح یې په خپلو حالاتو او خپلو اعمالو لري. موږ د شعور تعریف نه شو کولای. موږ پخپله ښه پوهیدای شو، چې شعور څه شی دی؟ مګر موږ نه شو کولای، چې غیر له کومې اشتباه دا رڼه پوهه، چې موږ یې په ځان لرو، نوروته د تعریف په شکل وپوهولای شو. ددې علت بسیط دی. شعور دهرې پوهې په رېښه کې پروت دی. (هاملتون)

هغه حالت، چې موږ ورو ورو په یو بې رویا خوب کې له ځانه بې ځانه کیږو ... هغه حالت په کوم کې، چې موږ ورو ورو دیو آواز په وسیله راویښیږو او په ځان پوهه پیدا کوو دا هغه څه دی، چې شعور ورته وایي» (بالدوین)

استاد مجروح وړاندې داخلاقي شعور پېژندنه هم کوي، چې پر اعمالو دقضاوت قوه ده. (۱۱ـ۱۷۳)

له تحت الشعور سره موږ هیڅ راز ارادي تماس نه لرو. شعور زموږ دویښې پوهې ساحه ده، چې کاروویې. استاد مجروح لیکي، چې «فکر پخپله دتحت الشعوري قواوو دتاثیر لاندې دی.» (۱۱ـ۷۰)

دفروید له نظره تحت الشعور په یو بل ځای کې داسې راپېژني:

«دفروید په عقیده تحت الشعور د روح هغه منطقه ده، چې دانسان ابتدایي او حیواني غرایز پکې په مجادله کې دي، عقل، فکر، تخییل، اخلاق، صنعت، اونور انساني صفات او مظاهر که موږ په دقت تحلیل کړو، نو په تهذاب کې به یې دغه حیواني غرایز بیا مومو .... دفروید په فکر د انسان اساسي غریزه جنسي او شهواني غریزه ده، چې دآرټ (شعر) مجسمه تراشي، نقاشي، تمدن... په راز راز رنګینو جامو کې ځان راښکاره کوي. (۱۱ـ۷۱)

که څه هم تحت الشعوري فعالیتونو یا د شاته وهل شویو عقدو فوران، ځان ناخبری (ناخوداګاهي) تمایلاتو ته بشر له پخوا هم متوجه و، د یونان، هند، مصر او بین النهرین زاړه آثار، دنړۍ

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيني لرغوني مذهبي متون او لرغوني ادب ددې شاهد دی ،چې انسان خپلو ځانځاني الهامونو ته متوجه و . او ډېر ځله يې په خپلو هنري –ادبي پنځونو کې دغه الهامونو ته اشاره کړې ده .

له ډېر پخوا څخه خوبونو ، تخييلي سمبولونو او په اساطيرو او حماسو کې دکرکټرونوغير شعوري انګيرنې په تحت الشعور کې غريزي غوښتنې ناپيژندل شوې تداعي ګانې موږ دې حقيقت ته متوجه کوي ،چې دتحت الشعور ساحې ته ورته يو پټ راز وسواسي بشر ته ځان ورښوولی دی .

حماسه پيژندونکي فکر کوي ، چې ګېل ګميش يوازې ددې لپاره دهوم ببه (درس دځنګل پاچا) جګړې ته ملا ونه تړله ، چې تر ځان بل څواکمن يې نه غوښت ، چې ژوندی دې وي ، بلکې د اساطيرو پوهان فکر کوي ، چې ښايي له تاريخي پلوه ګيل ګمېش له هوم ببه څخه په قومي ناخوداګاه کې ګروم (روحي عقده) درلوده او کله يې چې دهغه وژل وليدل دغه ګروم پرانېستل شو . د پاچا اديپ په حماسه کې دفرويد پلويان په ناخوداګاه کې هغې پټې عقدې ته اشاره کوي ، چې ګواکې زامن يې دپلرونو په وړاندې لري ، د دوی په نظر پاچااديپ خپل پلار يوازې دتصادف له مخې نه و وژلی، بلکې په تحت الشعور کې يې له هغه سره کرکه وه . نوي اروا پوهان يو ګام وړاندې ځي او په دغې تراژيدي ډرامه کې ابوالهول او دهغه معما له پلارولۍ سره دکرکې سمبولونه ګڼي ، چې په عيني توګه نه بلکې داديپ په ذهن کې به پېښې شوي وي . په اروا پوهنه کې د اديپ عقده مشهوره ده او داهغه عقده ده ،چې زامن يې له پلرونو سره لري .

خو زيګموندفرويد کولای شول په روح کې دتحت الشعوري پديدو او پر شعور دهغوی اغيز راوپيژني ، که څه هم استادمجروح دفرويد کشف بشپړ نه ګڼي اووايي:

« دتحت الشعور کشف د اهميت له مخې دکريستوف کولومب دکشف په څير و ، نوموړی ، چې امريکا ته ورسيد فکر يې وکړ هندوستان ته رسيدلی دی او په دې پوه نه شو ،چې يوه نوې لويه وچه يې موندلې ده . په همدې توګه فرويد د ناخوداګاه شعور قلمرو وموند خو هغومره ، چې نن ددې امر (تحت الشعور) په اهميت خبرې کېږي ، فرويد په خپل وخت کې نه و ورته متوجه شوی .

وروسته بيا دده د لارې نامتو لاروی يونګ C.G.Tung دتحت الشعور په اړه خلک وپوهول . »

(۹ــ۱۵۵)

فرويد دتحت الشعور په معرفۍ کې شاته وهل شويو احساساتو ته اهميت ورکوي او فکر کوي ، چې هېر کړای شوي او ځپل شوي غرايز ، عواطف ، غوښتنې او احساسات دي ، چې تحت الشعور ورڅخه جوړېږي ،دی دغې پروسې ته Repression وايي . راځئ هغه تمثيل ،چې دغه نامتو اروا پوه يې د شعور او تحت الشعور په اړه لري دلته رانقل کړو ، فرويد دغه څرګندونې دامريکې په متحده ايالاتو کې د يوې علمي وينا په ترڅ کې کړې دي: « اجازه راکړئ داسې وګڼو ، چې دکنفرانس په همدغه کوټه کې ،چې ټول اوريدونکي يې باادبه او پوهنپاله خلک دي - او زه ترې مننه کوم – خو فکر وکړئ دلته داسې څوک هم وي ، چې له رواني پلوه ناروغه وي او ناسم رفتار لري فکر وکړئ دغه سړی په خندا وو ، پرله پسې خبرو او پر زمکه دپښو په کشولو زما فکر له اصلي موضوع څخه اړوي او دخبرو خنډ مې ګرځي . زه به ناچار دخبرو له دوامه لاس اخلم او ښېنه به غواړم ، بيا به نو څلور ښاغلي ، چې ښه څواکمن هم دي، راپاڅيږي او دغه مزاحم سړی به تر يو څه ټيل مټيل وروسته له دغه ځايه وباسي . شړل شوی سړی به بېرته دراتلو اجازه نه لري او زه به خپلو خبرو ته دوام ورکوم . خو ددې لپاره ، چې خنډ بيا رامنځته نه شي او مزاحم سړی بېرته

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخبرو تالار ته رانه شي څلور متهور ښاغلي به خپلې څوکۍ له دروازې سره کېږدي او مزاحم به راننوتلو ته نه پرېږدي. يعنې تر ممنوعيت وروسته دهغه له راننوتو سره مقاومت هم کېږي. اوس که دغه ساده مثال له رواني لاملونو سره پرتله کړو د شاته وهل کيدو Repression ښه مثال ګرځيدای شي. (۷ـ ۸۷، ۸۸)

تردې وروسته فرويد دشعور او لاشعور تر منځ هغو درزونو او منفذونو ته اشاره کوي ، چې ښايي دشاته وهل شويو پديدو دنفوذ لپاره رامنځته کېږي.

فرويد دخبرو تالار خوداګاه (دشعور ساحه) او بهر دتحت الشعور ساحه ګڼي ، شړل شوی سړی دشاته وهل شويو غوښتنو مثال بولي او فرضيه وړاندې کوي ، چې دغه غوښتنې او تمايلات نه يوازې داچې بهرته شړل کېږي، بلکې دشعورساحې ته دراګرځيدو مخه يې هم نيول کېږي .

د فلسفې دتاريخ يو نامتو ليکوال يوستين ګرودر په خپل کتاب (دسوفي دنيا) کې دفرويد همدغه تمثيل رانقلوي او په تفسير کې يې ليکي:

« هغه افکار ، چې دځانخبري ضمير (شعور) له نظره ممنوع او نامطلوب دي. د شعور له ساحې څخه شړل کېږي خو دهغو بې حده ځپل د رواني ناروغيو لامل ګرځي». (۱۷– ۵۰۸)

تر فرويد را وروسته اروا پوهانو دتحت الشعور ساحه ډېره لويه ګڼلې او پريکړې ته رسيدلي ، چې دانسان رواني اضطرابونه ، حرکات ، غبرګونونه ، انګيزې او انګيرنې تر ډيره بريده له تحت الشعور څخه اغيز مني نظر شعور ته. دوی وايي دشعور مثال دکنګل د هغه لوی غره په څير ده ، چې يوازې د څوکې يوه وړه برخه يې له اوبو څخه راوتلې وي. همدغه وړه برخه ،چې ښکاري دشعور برخه ده او تر اوبو لاندې دغره لويه برخه ، چې نه ښکاري ، تحت الشعور دی.

پردې دپوهيدو لپاره پيچلي استدلال ته اړتيا نه شته موږ يوازې د عمر يوه وړه برخه په شعوري وينښتيا کې ژوند کوو ، دخوب ، بې خودۍ او هېرتيا شيبې مو له لا شعور سره دي دناخوداګاه قومي او ګډه بشري برخه تړوله په لا شعور کې پټه وي او دفردي روان لويه برخه هم هره شيبه په تحت الشعور کې رسوب کوي. هره شيبه ، چې تېريږي خاطره يې لاشعور ته سپارل کېږي.

کارل ګوستاو يونګ دخپل کتاب (انسان او د هغه سمبولونه) په لومړي فصل کې دتحت الشعور په اړه مفصلې خبرې کوي ، دغه نامتو اروا پوه دکتاب همدغه فصل پخپل قلم ليکلی او نوم يې دی (د انسان له ناخوداګاه سره اشنايي) يونګ په پيل کې دناخوداګاه په اړه کښلي:

« داسې وقايع شته ، چې موږ په ځان خبرۍ کې ورته پام نه دی کړی يا په بله مانا دغه پېښې زموږ دځانخبرۍ درشل ته نه دي وررسيدلي ، دا وقايع پيښې شوي دي خو موږ په نيمه ځانخبرۍ کې پرته له دې ، چې په ځانخبرې ښه يې وپيژنو هغه مو جذب کړي دي. موږ يوازې هغه وخت ددې پېښو دشتون په اړه خبريږو ، چې ديوې شيبې شهود Intuition ته ورسيږو يا د ژور تفکر پر مهال ددغو پېښو لورته ورنږدې شو . امکان لري موږ ددغو وقايعو هيجاني او حياتي اهميت ته پام نه وي کړی ، خو وروسته ديو ډول تر اند وروسته (پس انديشه After thought) په توګه زموږ له تحت الشعور څخه سر راپورته کړي.»

(۱۲ـ ۲۲)

يونګ د تحت الشعور دپيژندلو لپاره دانسان پر خوبونو کار کوي او دخپلو ناروغانو بيلګې ارائيه کوي ، چې څنګه يې خوبونو له تحت الشعور څخه دځپل شويو او هېرو شويو رواني پېښو استازيتوب

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاوه ، یونګ دخوبونو او تحت الشعوري سمبولونو پېژندنه وړاندې کوي او له زړو خاطراتو څخه دنوي نسل دیادونو اونښو ذکر کوي ، چې دوی ته په میراث پاتې دي. یونګ زړو افسانو ، اساطیرو او کیسو ته اشاره کوي او دانسانانو ګډ سمبولیک او ناخوداګاهي واقعیتونه معرفي کوي؛ مثلا یونګ وایي: هغه څوک ، چې تر خپل وس لوی کارونه کول غواړي یا له خپل توان او دریځ اوچت خیالونه لري ښایي په خوب کې ځان دالوتلو یاهم رالویدلو په حالت کې ووینې.

دیونګ له همدې اشارې څخه ښکاري ، چې ځانځاني یاځانولي (خودي) یا Egoism په تحت الشعور کې ژورې ریښې لري ، چې ډېر ځله زموږ له ارادې څخه بهر وي ، اوس به راشو او وبه ګورو ،چې دانساني روح دغه پیچلې او مغلقه برخه زموږ استادمجروح څه ډول تمثیل کړې ده:

په دویم څرخ کې دځانځاني ښامار لاروی ،چې د واقعیتونو او ژوند دماناوو په لټون پسې وتلی دځان مونډنې په نیت دخپل شعور بریدونه ماتوي او دلاشعور مغارې ته ننوزي ،استاد دغه برخه داسې تمثیلوي:

لاروی دنیمو شپو نور خبر نه شو
چې په څه شانتې روان شو ،
دتور تمې مغارې دخولې په لوري.
دماښام ښاپیرکو ځلانده سترګې بې حسابه ورته ځیروې.
دتور تم پهره داران وو ، هلته ناست ده ته یې کتلې.
غېږوغېږو هرې خواته وو جالونه اوار کړي.
تنابونه راښکودلې کلک تړلي.
لاروی په ځان پوه نه شو ، چې له دوی نه څنګه تېر شو.
لاړو لاړو ...
فقط دومره په ځان پوه و .
چې احساس دبیرې ډار هېڅ ورسره نشته
بیا لیدل ده ،
چې روان قدم قدم و ، کوزېدلو له زینو نه ،
په نرمۍ په آرامۍ ډېر
دا زینې وې هم آوارې هم پراخې.
د زینو رنګ معلوم نه و
هم احساس کړولاروی ، چې ،
دقدم لاندې څه نشته
نه ډېره کومه ځمکه کلکه سخته.
تابه وې ، چې هرې خواته هر څه موم دي.
یوه ماده پسته سیاله هم بېرنګه
ده ګومان کړو وزن یې نشته

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دبنګي په شان سپک دی.
په لړزه لړزه روان دی
په ورو ورو ښکته سقوط کړي
دغه ځای يو هسې ځای و
چې نه تود و اونه سوړ و
نه رڼا وه نه تورتم و
دېوالونه ښکاره نه وو
شاوخواته هر څه ورک پناه پناه وو
په مغشوش خړ پړ منظر کې
خويوازې هلته دورې په يو ځای کې
دتورتم په ژور پای کې
يوه کوچنۍ شانتې رڼا وه ځليدله
دبنګي په شان سپک سپک
هغه ټولې غلغلې ټول شورماشور چې ،
پاس دسمڅې په مدخل کې اوريدلو
دهغو کوم اثر نه و
نه غړمباوه ددېوانو ، نه شرنګار دزنځيرونو
نه دربا دځغليدو وه دوحشي مست مست اسونو
نه خو هلته سمندر و ، نه درياب نه يې بستر و
چې به کله په کلار غلی خاموش و
بيا به کله توپاني شو له غضبه غرېدلو
هلته چوپه چوپيايي وه
بل څه نه وو
ارامي وه ، نااشنا سکوت سکون و
هر قدم چې لاروی ښکته کېدلو
سپين غبار ترې تاويدلو ، خړې لړې زياتېدلې
په دې لړو په غبار کې
ناشنا شبحې جوړېدلې ، خوځيدلې هرې خواته
بيا به تار په تار کېدې محوه کېدلې
بيا به دورې هلته نورې نوې بنې داشباحو راوتلې
خوځېدلې ، هم به تللې هم راتللې ، جوړېدلې ورکېدلې
دغه سمڅه ژوندی روح وه لاشعوره
په سکوت په آرامۍ کې يې ژوندۍ دخيال دنيا وه

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هی لګیاوه څه خوبونه ورسره وو رویاګانې یې لېدلې
دخیالونو تصویرو په جوړولو کلکه بوخته
مودې ډېرې تېرېدلې
په دې هسې ښکته تللو
لاروی ښکته روان و ، سپک بې وزنه
ژور تل ناشنا غبار و ، خړې لړې
ډوبېدلو ډوبېدلو

دانساني روح پټو برخو ته داسې سفر پخوا هم تمثیل شوی دی ، په لویدیځ کې دانته په الهي کمیدي کې او په یوناني اساطیرو کې اورفیوس پخپلې معشوقې اوریدیسیه پسې داړواحو دنیا ته سفر کړی دی. دفلسفې دتاریخ ځینې پوهان فکر کوي ، چې معاصرو غربیانو هم دغه تمثیل له ختیځو صوفیانو څخه اخیستی ، اسدآسمایي فکر کوي ، چې د نیشاپوري عطار منطق الطیر او دغزنوي سنایي سیر العباد الی المعاد همداسې سفرنامې دي ، چې انسان یې دخپلو روحي وسوسو له مخې د شعور ساحې ته کوي.

د استادمجروح کار تو پیر لري او هغه ځکه ، چې په شلمه پیړۍ کې خپل افغان مخاطب ته دختیځو عرفاني تمثیلونو او لویدیځونویو اروا پوهنیزو علمي موندنو یوه ګډوله د شعر په ژبه داسې تمثیلوي ، چې فکري موندنې نوې خو دتمثیل زمان – مکان، پرسوناژونه او کرکټرونه اشنا او محلي دي. که تر استاد مجروح وړاندې پښتو ادب وکتل شي ،نوې اروا پوهنې په تېره بیا دتحت الشعور داسې روڼ – علمي او شاعرانه تمثیل نه دی شوی. که څه هم استاد مجروح نه غواړي د لاشعور ساحه معرفي کړي، بلکې دی هڅه کوي وښیي ، چې څنګه ځانځاني او پر ځان مین شعور دځان ناخبري شعور په برخه کې زیږي ، وده کوي او بالاخره د انساني روح ټول قلمرو نیسي. د لاشعور دبرخې اهمیت له همدې ځایه څرګندیږي ، ځکه دانساني شخصیت اصلي ماهیت په همدې ځای کې جوړیږي استاد مجروح غواړي ووایي ، چې تحت الشعوري غریزې موږ بدلوي او هغه څه رانه جوړوي ، چې یو . اروا پوهان - له هغو څخه استاد په ځانځاني ښامار کې – فکر کوي ، چې له تحت الشعوري اغیزو څخه رازیږېدلی شخصیت که څه هم له ځان سره په کشمکش کې وي او نه غواړي هغه منفي ځانګړنې ولري ، چې لري یې مګر دتحت الشعور ژور اغیز یې اصلاح ته نه پریږدي ، دا کشمکش په تېره بیا دجنایت کولو پر مهال خپل اوج ته رسیږي ، د داستایفسکي (جنایات او مکافات) رمان دهمداسې یوه روحي کشمکش په زړه پوري تمثیل دی.

د استادمجروح یو پیغام دادی ، چې انسان په خپل محیط او ټولنیز ژوند کې –له فلسفي پلوه له بل او طبیعت سره په اړیکو کې – دومره بوخت شي ، چې ځان ، خپل روحي حقایق او په تحت الشعور کې زیرمه شوي حوادث بیخي هېر کړي. ځکه خو د تحت الشعور محتوا ورته پردۍ او نااشنا ښکاري. یوازې دا نه، بلکې انسان غواړي په لوی لاس په خپل تحت الشعور کې زیرمه شوي عواطف او غرایز هېر کړي او سترګې ورڅخه پټې کړي. کله انسان داسې شي ، چې ددغو غریزو ، غوښتنو او تمایلاتو له رایادولو څخه ویریږي ، پر ځان مین شعور ویره لري ، چې په لاشعور کې له زیرمه شویو یادونو سره مخامخ شي ، دا چې ولې انسان له دې حقایقو څخه ویریږي استاد مجروح مخامخ ځواب نه وایي خو د متن له تفسیر او تحلیل

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

 څخه په اروا پوهنه پوه لوستونکی کولای شي د ځانځاني ښامار له سمبولونو څخه ځانته ګڼ دلایل استخراج کړي ، د دغې پېښې او له لا شعور څخه ويره د استاد مجروح په شعر کې داسې راغلې ده :

چې شپه تېره شوه سهار شو
نو د ښار له شورما شوره
ومه دورې دورې تللی
نه اواز نه انعکاس و
تپه تپه چپيايي وه
شپه که توره تروږمۍ وه
خومزل رڼا رڼا و
سبا يې چې روښنايي شوه
رسېدلی ومه زه بيا
د يوې تورې نا اشنا مغارې خولې ته
چې خپره شوه د سهار رڼا هرخواته
ګير چاپير دنيا بې شانه نا اشنا وه ،
رامعلومه شوه ، چې ډېر وم لرې تللی
انسانانو له جهانه چېرته دورې پرېوتلی
يوه سوزانه داغزو ډکه صحرا وه
غوړېدلې داسمان تر کنارو خپره لمنه
له کوم وخته ، چې جهان راپيدا شوی
په ډبرو کې وچ شوی
ديو خوړ کوږ وږ بسترو
لوی لوی غرونه تور ديوان وو
ساه نيولې په خپل ځای باندې کلک شوي
پټه خوله ساکت خاموشه
يو دبل تر شا ولاړ وو منتظره
ښکارېدله ،کومه لويه حادثه وه را روانه
وحشتناکه ، لړزوونکې ، ناخبره ، نابېره ، نا انسانه
نږدې ما وته د سمڅې توره خوله وه
ننوتې چېرته لرې
نا پايابه ، ورکه ورکه په ناشنا ناشنا تورتم کې
داعجيبه تماشه وه
ناڅاپي مې شوه له سترګو پرده پورته
د ښاريانو د ژوند رمز شو رابرسېره

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسانان ولې استوګنه په ښار وکړي ؟
په برجونو ، ماڼۍ ګانو ، پخو پلنو دیوالو کې ؟
آدمزاتي جوړوي لوی لوی ښارونه
له ښارونه تاووي لوی دیوالونه
بیا دننه په کورو کې اقامت کړي
بیا یو بل سره په شخړو په جنګونو
په نیمګړغه ژوندون شپې سبا کوینه
له دې ژوند څخه مراد دانسان څه دی ؟
هغه دا دی :
له دې دښت څخه ډېر لرې او سېدل دي ،
له دې تورو غرونو سترګې پټول دي
د تیارې ترورمۍ سمڅې هیرول دي
انسانان یو ازې یو څه نه ډارېږي
چې کوم وخت چېرته بهر لاړ شي له ښاره
بیا ناوخته شي ستانه د ښار په لوري
توره شپه وي ، ترورمۍ وي
دروازې د ښار تړلې کلکې پورې
د ښار هیڅ یو او سیدونکی جرآت نه کړي
چې د ښار له دروازونه دورې لاړ شي
خو ، چې کله شي ستومانه له جنګو ، له ستېزونه
نو د شپې سره راغونډ شي د کوچنۍ ډېوې رڼا ته
بیا له دې ناشنا دښتونونه کیسې کړي
وایي وایي
« یو لوی غار دی چېرته پټ پروت
توره خوله یې هیبتناکه ، ننوتې ځمکې تل ته
رسیدلی د دوزخ ناشنادرشل ته
نیمه شپه ترې ډارووونکې ارواګانې راوزي ، ځي ،
غرو غونډو کې ننوځي
ژوندي کېږي لوی کنډونه ګړنګونه ،
تور دیوان ترې نه جوړیږي
د وچ رود کوږووږ بستر هم
راژوندی شي اژدها شي
بیا روان د دښت په لور شي

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله هم نږدې ځي ، د ښار پورې دروازې ته
دا کیسې ټول ماشومان په دقت اوري
ځکه ځکه په معنی یې ښه پوهیږي
او لویان ورباندې خاندې مسخرې کړي
خو په زړه کې ښه ببریږي پټ لړزیږي
مګر زه و مه له هغه بیابانه
راتېر شوی بې خبره له خطره
د سهار په پلوشو کې
چې ښه ځیر شوم دې دنیا ته
نو یو بل راز حقیقت راته ښکاره شو
د ښار خلک یو پر بل دومره اخته دي
یو دبل په ښو او بدو دومره بوخت دي
چې بهر له ځایه نه ځي
هیڅ نظر په جهان نه کړي
خبر نه دي
چې د دوی ښایسته ښار خو
لوړ برجونه ، دېوالو سره ،
په دې دښت او بیابان کې ډېر کوچنی دی
ډېر ناڅیزه ،
یوه واحه ده په صحرا کې نامحدوده
جزیره ده په دریاب کې ناپایابه
خبر نه دي
که توپان له ریګستانه راولاړ شي
که دا بحر ناڅاپي متلاطم شي
نو د سترګو په یو رپ کې
ښار حصار به پاتې نه وي
هست او بود نیست او نابوده
زما بېره وه له دې بې خبرۍ نه
له دې هسې بې غمۍ نه
ډاربدمه
چې یوه شپه د شپو به مړه وي چراغونه
انسانان به ډوب پراته په خوب بیده وي
ددې غار له ژورتل نه به راووځي

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تور تمو ارواګانې
په دښتو باندې لښکرې
او تر څو چې سبا کېږي
ښار به نه وي
ترې به پاتې کنډوالې وي ، ويرانې وي.

مګر شعور conscience د استاد مجروح په نزد د يو خوږ کوږووږ بستر ته ورته دی ، چې د لاشعور له سمڅې بهر پروت دی.

شعور د انساني روح دوېښ ذهن هغه برخه ده ، چې له عقلي پلوه زموږ ورځنی ژوند تنظيموي. ډېر ځله شعور په عقلاني ځواک تکيه کوي. که مجرد عقل بيل وګڼو نو پوښتنه را منځته کېږي ، چې آيا دا د انسان دهستۍ يوه خورا کوچنۍ برخه نه ده ؟

ځکه هر څه په وېښ شعور کې نه شي محدود يدلای ، احساسات ، عواطف ، غريزې ، د ښکلا خوښونې ذوق ، تخييل او نور داسې ارزښتونه يا خو له شعوره بهر او يا يې هم يوه برخه په شعور پورې اړه لري ځکه خو ويلای شو ، چې د انسان پر ځان مين شعور تيروزي که فکر وکړي ، چې هر څه (دی) دی او يا (دی) هر څه دی.

د استاد مجروح اصلي پيغام په ځانځاني ښامار کې همدا دی چې پر ځان مين شعور موږ ته دروغ وايي ځکه فکر کوي ، چې ټوله هستي ، هرڅه او ټول ځواک له ده سره دی. نوې ارواپوهنه د شعور له داسې ځانولۍ څخه را زيږېدلي مفاهيم ځانولي Selfishness او ځان مرکزيت Egocentrism بولي. دا د شعور احساساتي حکم نه دی، بلکې دا يې له هستۍ څخه پوهه ده ، شعور دا ګڼي ، چې پر هر څه حاوی دی يعنی له ټولې هستۍ څخه خبر دی ، حال دا ، چې هستي ډېره تر ده لويه ده آن چې په انسان کې دننه پټه شوې دنيا تردې ډېره لويه ، پيچلې ، ناپيژندل شوې او مبهمه ده چې زموږ وېښ شعور دې پرې اګاه او سي.

موږ کله ،چې ويده يو او خوب وينو ،نو فکر نه کوو ، چې د خوب محتوا دې واقعي نه او سي ځکه هغه مهال موږ دا هېره کړې ، چې ويده يو موږ په خوب کې د خپل خوب غير منطقي پېښې هم جدي او رېښتيانۍ ګڼو يوازې هغه مهال د هغو په غير واقعي توب پوهيږو ، چې راوېښ شو ، وېښ شعور هم فکر کوي ، په هرڅه خبر دی ځکه خو ځان ټول څه ګڼي او پر ځان مين وي ، استاد مجروح وايي ، چې (عقل) د پر ځان مين شعور کلک ملګری هم بالاخره له هغه څخه بيليږي او يوازې يې پريږدي ځکه خو پر ځان مين شعور يوازې او لالهانده د حقيقت په لټه کې ورک ګرځي ، ددې لپاره د نابلد ملګري تر سرليک لاندې برخه کتلای شئ.

د ځانځاني ښامار پېښې د شعور او تحت الشعور د ساحو تر منځ په حقيقت پسې د ورک لاروی برخليک دی ، چې په نړيوالو ادبياتو کې بيلابيلې جلوې او تمثيلونه لري خو زموږ استاد مجروح د لومړي ځل لپاره په پښتو ادب کې د خپل د غه شهکار په مرسته پر دغو مفاهيمو پوهيدلو ته لاره هواره کړې ،چې خورا په زړه پورې ده.

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلورم فصل

په ځانځاني ښامار کې ځينې سمبولونه

تر هر څه وړاندې راځئ وګورو چې سمبول څه شی دی؟ د سمبول لغوي مانا ده ښه، ښکارندوی «مظهر»، نماد يا رمز او په مانا کې ديوې انتزاعي مفکورې عيني او محسوسه ښوونه ده. په بله ژبه سمبول د شيانو د مادي، هيئت او د هغو د فکري او انتزاعي ماهيت ترمنځ داسې استدراکي پول دی چې د يوې ذهني پروسې «بهير» په ترڅ کې رامنځ ته کيږي.

کارل ګوستاو يونګ سمبول داسې را پېژني:

هغه څه چې موږ سمبول بولو يوه اصطلاح يا نوم حتی يو تصوير، چې کيدای شي زموږ په ورځني ژوند کې د يوه مانوس شي ښکارندوی وي خو له خپلې معمولې او ښکاره مانا څخه پرته يوه تلويحي ځانګړې مانا هم ولري. سمبول د يو مبهم، ناپېژندل شوي يا له موږ څخه د کوم پټ څه ښنبه ده... نو يوه کلمه يا شکل هغه مهال سمبوليک ګڼلای شو چې له خپلې ښکاره او مخامخ مانا څخه پرته په بل څه هم دلالت وکړي. سمبول ناخوداګاهي اړخونه لري چې هيڅکله په دقيقه توګه تعريف شوي نه دي». (۱۴،۲۲-۱۲)

د هغه اهميت له مخې چې سمبول يې په ادبياتو او هنر کې لري د سمبوليزم په نامه ځانګړی هنري – ادبي جريان يا مکتب رامنځ ته شوی چې د نړۍ د ادب په تاريخ کې د پام وړ ځای لري. استاد روهي د سمبوليزم لپاره دغه تعريف غوره کړی دی:

« سمبوليزم په سادګۍ سره دې ته ويل کيږي کله چې څوک د يوه ذهني حالت د ځرګندولو لپاره يو تصور «ايماژ» ترلاسه کړي او هغه په داسې ډول افاده کړي، چې د ذهني حالت د ځرګندولو پر ځای د هغه په باره کې ترلاسه شوی تصور مجسم کړي». (۲ ـ ۴۱۸)

د سمبوليزم د مکتب د را منځ ته کيدو کال ۱۸۸۲ښوول شوی چې د سمبوليزم اعلاميه د فيګارو « Le Figaro» په ادبي ضميمه کې خپره شوه. د دغه مکتب مخکښان بودلر، مالارمه او ورلن ګڼل شوي دي.

خو په ادبياتو کې د سمبول کارونه د دغه مکتب په څېر نوې نه ده په ډېرو زړو ادبي آثارو کې سمبولونه کارول شوي، انسانان د سمبول له مفهوم او کارولو سره زرګونه کاله پخوا آشنا وو، مذهبي هنري او کاري سمبولونه يې کارول. په زاړه هند کې د «بيدپا» فيلسوف «کرينکا دمنکا» چې زموږ په فرهنګي حوزه کې د «کليله ودمنه» په نامه پېژندل کيږي د سمبوليزم غوره نمونه ده. په شرقي فرهنګ کې د سمبوليزم لپاره د «محاکات» اصطلاح کارول شوې ده.

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ادبیاتو او هنر پرته په اروا پوهنه کې هم سمبولونه ځانګړی اهمیت لري دفروید او یونګ له نظره د انسانانو خوبونه او رویاګانې له سمبولونو څخه ډک دي. موږ چې څه په خوب کې وینو خامخا زموږ له ناخودآګاه سره اړیکي لري.

ناخودآګاه په خوب کې د سمبولونو په مرسته حضور مومي، د خوبونو تحلیل د سمبولونو په مرسته کیږي او اروا پوهان ددغو سمبولیکو تحلیلونو په مرسته د ناروغ اروایي ستونزې تشخیصوي او درملنه یې کوي. یونګ فکر کوي چې په خوب کې د ناخودآګاه سمبولیک حضور له اروا پوه سره مرسته کوي. چې د ناروغ ستونزه وپېژني نو دا ښکاري چې سمبول په اروا پوهنه – ادب او هنر کې مهم حضور لري.

ځانځاني ښامار چې هم اروا پوهنیز اهمیت لري او هم یو غوره ادبي اثر دی له نویو او قراردادي سمبولونو څخه ډک دی. موږ به دلته ددغه اثر یو شمېر سمبولونه معرفي کړو او د هغو رواني موقعیت ته به اشاره وکړو. خو د سمبولونو تر معرفي مخکې ښایي هېره نه کړو چې له یو سمبولیک مفهوم څخه تعبیر کیدای شي متفاوت وي او د شاعر او هنرمند له خوا کارول شوی سمبول به د هر لوستونکي لپاره بیل یا په یو څه توپیر مفهوم ولري، ځکه خو که دلته له ځینو سمبولونو څخه زموږ تفسیر او تعبیر د درنو لوستونکیو په اند سم نه وو دلیل به یې د تعبیرونو همدا تفاوت وي، همدا راز دا یادونه هم اړینه ده چې موږ دلته یوازې څو ټاکلي سمبولونه معرفي کوو، ځکه دا اثر د ټولو سمبولونو پېژندل به زموږ د لیکنې له حوصلې بهر وي.

ښار:

ښار د یو شمېر داسې خلکو د اوسیدو ځای دی چې د یوه اقتصادي – سیاسي لامل لپاره سره ګډ ژوند ته اړ کیږي، پخوانیو خلکو هغه مهال ښارونه رامنځ ته کړل چې کرنیز تولیدات به یې بازارونو ته راوړل، د لومړنیو اقتصادي او ولسي چارو د سمون لپاره دغو بازارونو یو سیستم وموند، همدا سیستم په حکومت بدل شو، ښارونه له حکومتونو سره همزولي دي، ځکه خو ښار د طبقاتو، بیلا بیلو قومونو او ټولنیزو متفاوتو ځانګړنو لرونکو خلکو استوګنځای دی. معمولاً د ښار خلک د یوه خاص قوم یا کورنۍ خلک نه وي، له فلسفي پلوه ښارونه «له بل [فرد] سره» د ارتباط چاپیریال دی. قانونمندي او اقتصادي فعالیت د ښارونو خاصه ده، په پخواني یونان کې ښار دولتونه بیل وو، یعنې هر ښار خپل حکومت درلوده، آتن او سپارتا یې لوی ښارونه وو د همدې لپاره په پخواني یونان کې ښار د اجتماعي ژوند خپل ځانګړی مفهوم درلوده «ښاري» د تبعه په مانا هغه مهال د یو شمېر ځانګړو حقونو او مسئولیتونو خاوند و، دغو حقونو او مسئولیتونو پر ښاریانو د اجتماعي ژوند یو شمېر محدودیتونه تحمیلول نو په دې پار د ښار ژوند د مقید ژوند نښه ده، په ځانځاني ښامار کې استاد مجروح د ښار لپاره لیکلي: «ښار یعنې ګډ اجتماعي ژوند» په ښامار کې ښار د وجود د شعوري برخې سمبول هم دی، د انسان د وجود نښه ده، ځکه ښامار پر ښار واکمني کوي، استاد مجروح لیکي:

یوه ورځ د ورځ ماښام خړه تیاره وه
زه را ووتم د ښار له شور ما شوره
دروازې د ښار شوې پورې

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوم روان د دښت په لوري
حال ویجاړی
لټولې مې د ورک سمندر غاړې (۱۰ـ۱۳)

ښار د بوخت ژوند ، اړیکو او له نورو سره د همېشني تماس سمبول دی د استاد مجروح فرضیه داده چې انسان هغه وخت ځانته متوجه کېږي چې د ښار له شور ماشوره را ووزي او په چوپتیا او یوازیتوب کې د خپلو سوچونو په مرسته خپل لاشعور ولټي هله به پوه شي چې پر نفس یې څومره لوی ښامار حاکم دی.

په زړو افسانو کې ډېر ځله داسې حالت وینو چې یو کرکټر د لویې پرېکړې یا اوږده سفر لپاره له ښار څخه بهر را ووزي او د یو مستقل شخصیت په توګه خپله اراده تمثیلوي. بودا له ښاره ووت، دربار یې پرېښود او ځنګله ته ولاړ، هلته یې د ژوند حقیقت بیاموند.

بیابان:

بیابان د ښار پر عکس د یوازیتوب، خپلواکۍ او له ځان سره د اوسېدو سمبول دی. پخوا به چې خلک له یوه ښاره بل ته تلل نو له بیابانونو به اوښتل، په بیابان کې سفرونو انسانانو ته د فکر کولو موقع برابروله، بیابان د اشراق او شهود لپاره ښه ځای دی، په بیابان کې یوازې انسان ځانته متوجه کېږي او له «بل» سره یې اړیکه پرې کېږي. په بیابان کې انسان ویرېږي او خپلې کمزورۍ ته یې پام اوړي. په بیابان کې انسان فکر کوي چې یوازې هست شوی، یوازې ژوند کوي او یوازې مري، د فردیت یا (Individualism) احساس په بیابان کې پر انساني اروا حاکمیت کوي. مجنون هغه وخت مشهور شو چې له ښار څخه بیابان ته ولاړ، د هغه په اړه یوه افسانه داسې ده، چې مجنون ادعا کوله، چې په بیابان کې مې هغه وخت لیلا وپېژنده چې په ځان کې مې د هغې روح ولیده. مانا دا چې مجنون هم په بیابان کې ځان ته متوجه شو او بیا یې لیلا په ربښتیني مانا ولیده، د استاد مجروح لاروی هر کله چې غواړي د وجود پر حقایقو پوهېږي یا تحت الشعور ته لاره پیدا کړي نو له ښاره ووزي او د بیابان په لاره مزل پیل کوي، بیابان دلته زموږ د لاقیدي، خپلواکي او د ځان پر لور د سفر د لارې سمبول دی:

بیابان و ، تروږمۍ وه، توره شپه وه
خو له ما سره دننه یوه ډیوه وه بلېدله...
... په دې شانې په هغې تورتم صحرا کې
پټه پټه غلې غلې
یوه رڼا شان دنیاګۍ مې وه ملګري
د خپل خیال په لومه ګیروم
په خپل ځان باندې کړۍ وړۍ چاپېروم
هی مزلې مې کولې

د ورک سمندر غاړې:

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمندر ډېر ځله د خوځندوالي یا تحرک، ژوند، لویوالي او پاکۍ سمبول دی، په لویدیزو ادبیاتو کې د حیرانتیا، ژور تفکر او فلسفي بحثونو لپاره هم کارول شوی دی خو هغه مفهوم چې د اروانباد استاد مجروح په ځانځاني ښامار کې «د ورک سمندر غاړې» ترکیب لري هم نوی دی او هم څېړنه غواړي چې ولې استاد مجروح دغه ترکیب دومره مهم کړی چې قهرمان لاروی یې په ټول اثر کې ورپسې ګرځي. د ځانځاني ښامار لاروی د ورک سمندر په غاړو پسې بیابانونه او ښارونه تر پښو لاندې کوي، په فارسي اژدهای خودي کې پخپله لیکوال د ورک سمندر غاړې داسې شرح کوي: «سواحل گمشده، ایام طفولیت عشق های جوانی». (۱۱ـ۴۱)

آیا دا سمه ده چې انسان دې په ماشومتوب او د ځوانۍ په عشقونو پسې دومره سرګردانه وي؟ زه فکر کوم د ورک سمندر غاړې تر دې پرته نور مفاهیم هم لري.

دغه عبارت د هستۍ د اصلي ماهیت ورکه ده، ښایي د دې پوښتنې ځواب دی، چې موږ څوک یو، ولې راغلي یو او چېرته ځو ددغو پوښتنو له ځواب موندلو څخه لاروی ناهیلی دی ځکه خو د ورک سمندر غاړې همداسې ورکې پاتېږي او هېڅکله نه لاروی، نه شالیلا او نه ښامار وررسیدلای شي. لاروی یې له هر چا پوښتنه کوي خو بیا یې نه مومي، په مجموع کې دا د بشر ورکه ده او داسې ورکه چې موندل یې ناشوني دي وګورئ:

د تورتم او د رڼا دې تلو راتلو
ځغلیدو را ځغلیدلو
لاروی لږ خبرولو
چې شپې ورځې دې رواني د رومي د رومي
خو خبر له دې نه، نه و
چې له کوم ځایه راځي دوی
په دې هسې بیړه بیړه
چېرته ځي د څه د پاره؟
بیا به کله
یو احساس شبیه امید نژدې امید ته ور پیدا شو
نو خپل ځان ته به یې ووې
زه ګومان کړم چې آخر به
په دې سیمه څوک را پېښ شي
په دې خوا به ګوزر وکړي
له ملکونو دورې دورې دلته راشي مسافر کوم
د هغه دورې پراته هېواد کیسې به راته وکړی
ښایي ښایي چې د ورک سمندر
غاړو نه خبروي (۱۰ـ۱۱۴)

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاروی:

د نیمو شپو لاروی د داستان اصلي قهرمان دی، دا په حقیقت کې یو شخص نه دی، دا د حقیقت لټونې تلوسه ده چې د انسان په رواني رمزو رازونو کې سرګردانه ګرځي لاروی کله متکلم دی، کله مخاطب، کله راوي او کله پخپله شاعر، د راوي لید لوری څو ځله بدلیږي او لاروی لا هم په حقیقت پسې ستړی دی. لاروی یو پاک کرکټر دی، شالیلا یو ازې دی پېژني او ښامار ورڅخه کرکه کوي، په زندان کې پراته رندان یې هر کلی کوي او ماشومان او غرڅنۍ ورسره مینه لري. لاروی د حقیقت نښه ده او غواړي د وجود بې خبره او سیدونکي د وجود له رازه خبر کړي. زما په ځانګړې تعبیر مونږ کله کله په یو ازیتوب کې پخپل ځان کې دننه له کوم چا سره خبرې کوو، رومانتیکه ژبه یې زړه بولي، اروا پوهان ورته بې طرفه ضمیر وایي هغه څوک چې مونږ ورسره خبرې کوو زمونږ په خپګان یا خوشالۍ پسې نه ګرځي او ډېر ځله هغه څه وایي چې توقع یې نه لرو، زمونږ په وجود کې همدغه څوک د حقیقت لاروی دی.

ښامار:

ښامار افسانوي ځناور دی، د غټ مار مانا هم لري خو په دې تفاوت چې څانګونه او ښکې لري او له خولې څخه یې اور بادیږي، ښامار د ظلم، زور، وحشت او حیوانیت سمبول دی، که څه هم په ځینو چینې روایاتو او افسانو کې د مثبت حیوان رول لري، بلکې په چین کې یو منل شوی ځواکمن سمبول هم دی خو له لرغوني زماني څخه ښامار په بېلا بېلو افسانو کې د وحشت د سمبول په توګه حضور لري. صوفیانو له ښامار، له غرونو، دښتو او ځنګلونو څخه را ایستلی دی او د انسان په روح کې یې ځای کړی، له پخوا څخه د انسان نفس له ښامار سره تشبیه شوی دی. مولانا جلال الدین محمد بلخي لیکلي:

ما در بت ها بت نفس شماست
زانکه آن بت مار و این بت اژدهاست
هفت دریار را در آشامد هنوز
کم نگردد شورش آن خلق سوز
دوزخ است این نفس و دوزخ اژدهاست
کو به دریاها نگرد کم و کاست «مثنوی»

ملا ارزاني خویشکی وایي:

دا نوسک یو لوی اژدار دی
په اووه سوو زر سره
هر سر یې پاس تر عرشه
کښته تېر تر تحت الثره

رحمان بابا ددې لپاره چې د جاهل همدمي ډېره وحشتناکه وښیي وایي:

د جاهل تر همدمیه به بهتر وي
که له چا سره همدم وي اژدها

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ځانځاني ښامار کې «ښامار» عيني موجوديت نه لري دا کاملاً سمبوليک حضور دی ځکه چې د ښامار لپاره ځينې نور نومونه هم کارول شوی، لکه پهلوان، سترټولواک، قهرمان، زمامدار، واکدار، بادار، سردار، فرماندار، فرمانروا او نور. د استاد مجروح په کتاب کې ښامار پرته له يوه ځای څخه تر ډېره د يوه جابر انسان ځانګړنې لری، په ماڼۍ کې اوسيږي، کله کله پر آس سپور شي. د جګړې وسايل کاروي او انسانان خپل حضور ته مني. دا د سمبوليکو آثارو ځانګړنه ده چې يو کرکټر دې په څو ډوله هيئتونو کې را ښکاره شي. د ګويته په «فاوست» کې مفستيو په څو ډوله څېرو کې ظاهريږي. او د فاوست معشوقه د لرغوني اسطوره يي څېرې يوناني «هلن» په څېره کې بيا را ژوندۍ کيږي.

د ځانځاني ښامار د فزيکي موجوديت تصوير په هغه برخه کې تمثيل شوی چې کله زيږي او رالوييږي وګورئ:

... بيا به ورو ورو په چيمجيانو کې يو غټ شو
نور چيمجيان به يې خوړل ډېر
بيا به نور هم غټيده قوی کېدلو
دا چيمجی به لوی ماهي شو، مار ماهي شو
جسامت به يې غرونه غرونه د نهنګ شو
هی چيمجيان به يې خوړل ټول
د تور ډنډ اوبه به يې څښلې
ولړه تنده به يې نوره زياتيدله
بيا پيدا به يې پښې کړې
هم تېرې تېرې منګولې، هم وزرې هم ښاخونه
هم اوربوز هم اوږدې داړې تېز غاښونه
دواړه سترګې به يې د وينو کټوري شول
له سپږمونه به يې د اور لمبې ختلې...

دا برخه د ښامار له هغه تصور سره مطابقت لري چې موږ يې په اساطيرو کې لرو، د اساطيرو او افسانو له لارې موږ د ديو، ښاپيرۍ، هما، عنقا، سيمرغ او نورو افسانوي موجوداتو بېلابېل تصويرونه لرو دا ذهني تصويرونه د ښامار په اړه هم شته خو په لږ او ډېر توپير د يوه غټ مار په توګه دی چې لاس او پښې لري او له خولې څخه يې اور راوزي.

خو نفس ولې ښامار ګڼل شوی، ښايي پخوانيو صوفيانو به له نفس سره په مخالفت کې غوښتل دغه حيواني ځانګړنه خورا وحشتناکه وښيي او د انسان له رحماني خصوصياتو دې يې بېل کړي.

نفس ته شيطان، ابليس، ديو، دښمن، دوزخ، نوسک او نور سمبوليک اصطلاحات هم کارول شوي دي. په يو شمېر افسانو کې ښامار عادت لري چې ښکلې نجونې او ناوه ګۍ وخوري. د مومن خان و شيرينو په کيسه کې په هندوستان کې داسې ښامار اوسيږي چې هره ورځ د يوه اوښ بار خوراک ترځنګ يوه يوه پېغله هم غواړي او ښاريان مجبور دي چې ورته برابر يې کړي، له ښځمنو سره د ښامار علاقمندي د دغه موجود هغه سمبوليک اړخ څرګندوي چې په انسان کې له جنسي غريزې سره اړه لري، د صوفيانو له نظره

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نفس د غریزي خواهشاتو مجموعه ده او جنسي غریزه یې په سر کې راځي، ښامار د جنسي غوښتنې لپاره سمبول دی او هره ورځ د خړوبیدو لپاره یوه نوې ځېره غواړي.

«د فروئیدیزم له نظره ښامار هغه خیالی ستونزه ده چې نو بالغه کسان له جنسي ژونده ویروي او د هغوی لېبیدو سختې مقابلې ته اړ باسي. (۱۸ـ۲۸)

نو د اروا پوهنې له نظره هم داسې ښکاري چې پخوانیو صوفیانو او معاصر استاد مجروح ښامار هسې بېځایه د نفس لپاره سمبول نه دی ټاکلی.

سمڅه:

مغاره یا لوی غار په ځانځاني ښامار کې د لاروي د سفر یو مهم منزل دی، استاد مجروح د کتاب په لمن کې ورته لیکلي: «یعنې لاشعور» نو له همدې پیله پوهیږو چې سمڅه یا مغاره د تحت الشعوري دنیا لپاره یو سمبول دی خو ولې، سمڅه د خلوت لپاره، او د تفکر، شهود، الهام حتی وحي راتلو لپاره مناسب ځای ګڼل شوی دی. پیامبرانو او د خدای(ج) ولیانو به ورځې شپې په سمڅو کې تېرولې او د عروج پړاوونه به یې وهل، اصحاب کهف یا د سمڅې یارانو یوزاې د ظالمو حاکمانو لاسه نه، بلکې د لوی خدای د پېژندلو لپاره سمڅې ته پناه وړې وه، په زړو اساطیرو کې د مړیو، یا ارواحو دنیا ته د تلو لپاره افسانوي لارویانو د اوږدو تیارو سمڅو لار وهله، د اپلاتون مثل نظریه د غار د نظریې په نامه هم یادیږي ځکه په غار کې تړلي وګړي د هستۍ او نړۍ په اړه ژور فکر کوي. مغارې له بهرنۍ نړۍ سره د اړیکو د پریکولو مکانونه دي، هر څوک چې غواړي په خپل ځان کې ننوځي، سمڅې ته به ننوځي. د اروا پوهنې په نظر تحت الشعور په ذهن کې د هغې تورې مغارې په څېر دی چې پای یې نه دی معلوم او خدای خبر تر کوم ځایه به رسیږي دا ټولې قرینې ښیي چې هم په لرغونیو افسانو کې، هم په عرفاني متونو کې او هم د اروا پوهنې په نظریو کې سمڅې او مغارې د تحت الشعور لپاره سمبول ټاکل شوي دي، د همدې لپاره د ځانځاني ښامار لاروی هر ځل چې غواړي په ورکو حقایقو پسې لټون پیل کړي د یوې تورې سمڅې تر خولې ځان رسوي.

غرڅنۍ:

په ځانځاني ښامار کې غرڅنۍ د آزادۍ او محبت نښه ده، استاد مجروح په حاشیه کې لیکي:

«غرڅنۍ: آزاده او بې ګناه مینه او محبت، د استبداد لوی دښمن آزادي بې ګناهي او مینه ده» ۱۰ـ ۴۳)

غرڅنۍ داسې یو ژوی دی چې په دښتو، غرونو او ځنګلونو کې ژوند کوي ددې ترځنګ چې ښکلې ده، معصومه او بې ګناه هم ده، ډېر ځله یو ازې د ځان په ساتلو فکر کوي او دا یې په فطرت کې نه شته چې چا یا څه ته زیان ورسوي. په ادبیاتو کې د ښکلا، بې ګناهي او معصومیت په خاطر ستایل شوې ده. له خپلې آزادۍ سره مینه لري ځکه خو د آزادۍ دښمنان ورته دامونه ږدي، پخوانیو پاچایانو به د هوسیو او غرڅنیو ښکار کاوه. اروا پوهان فکر کوي چې پخوانیو پاچایانو غرڅنۍ او هوسۍ یوازې د هغوی د خوږې غوښې لپاره نه ښکار کولې بلکې دا د قهارو او ځواکمنو انسانانو په نهاد کې د هغې وحشي ځانګړنې تلوسه وه چې د زور، قهاریت او وینې بهونې لپاره یې لري. د یوه آزاد، بې غرضه او ښکلي موجود وژل

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښايي همدغه رواني تنده خړوبوي. د ځانځاني ښامار قهرمان «خود پرسته شعور» چې ښار ته ننوزي نو لومړنی کار يې د غرځنی وژل دي، ښامار غواړي په دې حرکت خو څېزونه وښيي:

۱.دی بشپړ واکمن دی او څه چې غواړي هغه کولای شي.

۲.آزادي، ښکلا ، معصوميت او مينه يې نه خوښيږي.

۳.خلک بايد د هغه حکم ومني او که نه دی به يې په يوه غشي ووژني.

۴.د غرځنی په غوښه ځان مړوي.

دا په روان کې دننه د خود پرسته شعور حاکميت او قهار فطرت ته اشاره ده چې د احساساتو ، عواطفو او غريزو مخه نيسي او د آزادي، مينې او ښکلا هر تمايل وژني:

پهلوان په لور د خلکو ،
اشاره د نيزې وکړه په درې واري
بيا يې ووې
هغه څوک چې مې فرمان وړي په سر سترګو
هغه ټول به په امان وي
زه د دوی د سرو سيوری
زه د دوی د ژوند ساتونکی
په دې وخت کې نژدې هلته
غرځنی وه ګرځېدله مسته مسته
ساده زړې، بې خبره، وه معصومه پاکه پاکه
قهرمان ژر په لينده کې غشی کېښود
په يو کش غشی روان شو
غرځنی زړګی شو څېرې
شوه خپره وره په خاورو
نو يې مخ کړلو د ښځو په طرف بيا ،
داسې ووې !
نن مې اوږد مزل کړی په دښتو کې
لږ ستومانه شانتې ښکارم
هم مې زړه کيږي خوراک ته،
ورځئ لاړې شئ پالنګ راته تيار کړئ !
او هم دغه غرځنی را وريته کړئ !
يو ځل لوی عظيم سکوت په هر خوا پلن شو
غرځنی لاړې په تېښته،
لو يو غرو ليرې دښتو ته
هم له دغه زمانې نه را په دېخوا ،

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا تر او سه
غرځنې ببرته ستنې نه شوې ښارو ته،
ترېدلې رمېدلې له انسانه

شالیلی:
په بیدیا کې، د هغې لارې په غاړه
هلته ناسته وه په خاورو
یوه پېغله نازنینه
زوړ کمیس یې اغوستلی شین بخن و
اوږدې زلفې پریشانې
نرمې نرمې د صحرا باد ښورولې
د غروب په سره رڼا کې یې د سرو زرو شغلې شغلې کولې
یو منګی ډک د اوبو یې خوا ته پروت و
دا شالیلا څوک ده، هغه له خپل شین کمیس، څېرې ګریوان او له اوبو ډک منګي، موسکا پر شونډو او بې پروا حسن سره څو ځلې را څرګندېږي او لوی رول لوبوي، دهغې په څېره او نقش کې هم لږ و ډېر بدلون راځي خو زما په نظر یې رواني کرکټر هماغه یو دی. استاد مجروح په اژدهای خودي کې ددغه کرکټر په اړه لیکي: «الهه سبز پوش: غریزه جنسي آمیخته با محبت عشق و زیبایی». (۵۱.۱۱)
شالیلا د جنسي غریزې، مینې او ښکلا سمبول ده او په کیسه کې مثبت نقش لري. شرقي عارفان فکر کوي چې له غریزې تمایل پرته هم مینه یو کامل مفهوم لري، دوی هغې مینې ته چې د جنسي غریزې پر بنسټ بنا وي مجازي او که د یو عرفاني مقصد لپاره وي حقیقي عشق وايي.
د فروید اروا پوهنه چې وروسته د هغه د پلویانو او شاګردانو له خوا وپالل شوه فکر کوي چې عشق یوازې جنسي او غریزي بنسټ لري او د عشق لپاره کوم معنوي اصل نه شته. ځینو د نوې اروا پوهنې پر بنسټ د مجنون په مینه ملنډې وهلي او هغه یې اروايي ناروغي بللې، ددوی په فکر که مجنون نه شوای کړای لیلا تر لاسه کړي بله نجلۍ به یې موندلې وه، نه دا چې په هغې پسې یې ځان واژه.
د استاد مجروح شین کمیسې لیلا ددې دواړو مزج او ګډو له ده. دا د عشق او مینې سمبول ده خو د مینې لامل یې غریزي او جنسي میلان دی. که دا سې نه وای ولې شاعر دهغې ښکلا تمثیلوي او ولې یې د نارینه اتل په وړاندې یوه ښکلې پېغله ټاکلې ده؟که څه هم چې شالیلا د پاکۍ، سپېڅلتوب او ساده والي نښه ده، رڼې اوبه «د ژوند، روڼوالي او ښیرازۍ سمبول» ویشي او تږي مساپران خړوبوي. شالیلا له لاروي سره مینه لري او کلونه کلونه یې په انتظار ناسته وي.
شالیلا له لاروی سره یو ځای د ښامار دربار ته ځي او د حقیقت له ویلو څخه باک نه لري. شالیلا ښکلې هم ده او د شرقي صوفیانو د عشق د سمبول په څېر د معنوي ارزښتونو یوه نښه هم ده.

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شالیلا د عرفاني معشوق په څېر لاروی «سالک» د حقیقت لوړو مدارجو ته رسوي خو د نوې اروا پوهنې له نظره د هغه غریزي تمایل ښکارندوی هم ده چې پرځان مین شعور یې د مقابلې وس نه لري او په لاشعور کې پټو غریزو او غوښتنو ته د وررسیدو لپاره د لاروي لارښوونه کوي. سړی ویلی شي چې شالیلا د هغې معنوي مینې سمبول دی چې د جنسي غریزې پر بنسټ رامنځ ته کیږي او ورو ورو په انساني روح کې ریښې غځوي، یو مهال دومره پیاوړې شي چې د صوفیانو د معنوي معشوق ځای ونیسي. له شالیلا سره مینه د انسان قدیمه تلوسه ده، د نړۍ لویې کیسې، شعرونه، هنري آثار حتی روحي پېښې خامخا په داسې یوې مینې پورې تړلې وي، آدم (ع) د حوا لپاره ځمکې ته راغی او د هابیل او قابیل ترمنځ د مینې په خاطر لومړنۍ وینه وبهیده. له ادمه تردې دمه شالیلا زموږ د رواني تندې لویه برخه ده، استاد مجروح وایي:

تابه وې چې:
له کوم وخته چې عالم را پیدا شوی
دغه پېغله نازنینه هلته ناسته
د خپل ورک مساپره لاره یې څارله
د خپل ژوند او د هستۍ له ژور تل نه
تمه تمه منتظره وه دیدار ته
ددې هسې سرګردانه مساپر خپل

لاروی د شالیلا په عشق کې دومره ژور شي چې بلاخره فکر کوي د هغه ورکه «یعنې د ژوند ریښتنې مانا – د ورک سمندر غاړې» دهغې په سترګو کې دی:

لاروي نه ځاپه ولید
چې د ورک سمندر غاړې
دهغو آبي چشمانو په دریاب کې
نژدې هلته ښکاریدلې

عشق هغه پېچلې معما ده چې له بشر سره یو ځای زیږیدلې او تر څو بشر وي ورسره به وي، خو دا معما هېڅکله نه ده حل شوې، چا د دنیا د ټولو ښځو بدن ته سفر ګڼلی او چا د نر او ښځې ترمنځ له مجازي مینې څخه ډېر لوړ او الهی سوغات بللی.

استاد مجروح وایي چې عشق غریزي سرچینه لري خو معنوي مدارجو ته د وررسیدلو هغه ځواک دی چې که له لاروي سره مل نه وي هېڅ ځای ته به ونه رسیږي. په ښامار کې شالیلا همداسې یو سمبول دی.

په ځانځاني ښامار کې یو بل سمبول «ټولواکمنه د مارانو» دعشق او سرسبزۍ د نښې په توګه شالیلا ته ورته هغه سمبول دی چې په ځانځاني ښامار کې د یوه روحي بحران «سیلاب او باران» پرمهال له روح څخه وځي. دا په سیند کې پر یوې ګرګې پروت هغه کړۍ کړۍ شین مار دی چې په سر یې یو سور ستوری ځلیږي دا پېښه سړي ته د هندي ارباب الانواعو بېلا بېل ظهور او غیبتونه تداعي کوي چې کله د یوې ښځې، نر یا کوم ژوي په توګه را څرګندیږي. البته زه نه پوهیږم، چې د ژوند په یوه ځانګړي پړاو کې د روحي بحران له امله هماغه د عشق او محبت الهه «شین کمیسې شالیلا» څنګه د یو کوړۍ کوړۍ مار په

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جسم کې حلول کوي ما د هند په ځینو زړو روایتونو کې دي ته ورته پېښې لوستلي یا اوریدلي دي. خو دلته یې پر اساطیري او سمبولیک شالید یا سابقه څه نه شم ویلای.

د اژدها ستاینځای:

هر هغه څه چې د انسان ایډیولوګ شي په روان کې ځانته ځای مومي. ایډیولوګونه یا په میراث پاتې کیږي، یعنې کسبي وي یا د یوې عقلي او فکرې پروسې په پایله کې ترلاسه کېږي. د میراثي اعتقاد د تثبیت لپاره اول باور کېږي او بیا د باور لپاره دلایل په لوی لاس رامنځ ته کېږي، حال دا چې عقلي باورونه د دلایلو پر بنسټ وروسته د عقلي ځواک له حکم څخه رامنځ ته کېږي. باورونه او اعتقادات هم په شعور او هم په تحت الشعور کې ژورې ریښې لري.

کله کله ځان «خود» یا «زه» د همدغو اعتقادونو مرکز ګرځي او ځان ستاینه پر ځان لمانځنه بدلیږي. د ځان لمانځنه «پرستش خود» د نرسیسیزم وروستی حد دی، په روح کې د همدغه حالت لپاره «د اژدها ستاینځای» نښه ده.

په ځانځاني ښامار کې اژدها حکم کوي، چې په ښار کې د هغه لپاره معبد جوړ کړي:

ستر ټولواکه پهلوان بیا
خپلې هسکې ماڼۍ خواته
آبادي یې بله وکړه باشکوه
نوم یې شو د عبادت ځای
دا معبد و، ستاینځای و، د ښامار مار
د ټولواک مجسمه وه
له ډبرې جوړه شوې
نیم وجود یې د انسان نیم اژدها و،

پر ځان مین شعور دغه معبد د ځانلمانځنې لپاره جوړوي، عجیبه ده، استاد مجروح لیکلي دي چې د ښامار مجسمه داسې جوړه شوې وه چې نیم وجود یې د انسان او نیم نور د اژدها و، ددغې هیولا انساني بدن په شعور کې واقع دی او هغه نیمه برخه یې چې د ښامار بڼه لري په تحت الشعور کې ده تحت الشعور د ځانستاینې اصلیت ښیي او د ښامار اصلي څېره انځوروي.

په عامه وینا کې خلک وایي: فلانی له دې یا هغې مسئلې، فکر یا شخص څخه بت جوړ کړی او لمانځي یې، په لرغونو زمانو کې انسانانو چې د هر څه فنا لیدله نو تمثالونه جوړول یې پیل کړل دغو تمثالونو د داسې څېزونو استازیتوب کاوه چې خلکو ته په ایډیولوګونو بدل شوي وو، د بتانو جوړولو او بت پرستۍ له همدې ځایه وده وکړه، په تاریخ کې وینو چې قهارو، جابرو او پر ځان مینو واکمنانو خپل تمثالونه جوړول او خلک یې د هغو ستاینو ته را بلل، دا د ځانلمانځنې اجتماعي بڼه ده.

راهب د هغو دلایلو نښه او سمبول ده چې نور حواس، غرایز، افکار او روحي تمایلات ځانځانۍ ستاینې ته رابولي او ددغې ناسمې ګروهې لپاره عقلي دلایل جوړوي.

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوزخیان:

زموږ شاعر د دوزخیانو لپاره په حاشیه کې لیکلي: « د ژوند قدرتونه، طبیعي غریزې، عواطف او هیجانونه» خو تردې مخکې چې پر دغو مفاهیمو غور وکړو، ښایي په یاد ولرو چې په ځانځاني ښامار کې یو ډېر په زړه پورې تمثیل چې د ځپل شویو عواطفو لپاره او په تحت الشعور کې د هغو د زنداني کیدو د تصویرولو په نمت راغلی ددغو دوزخیانو انځور دی.

دوزخیان د ښامار د ماڼۍ تر ځمکې لاندې زندانونو کې په زنځیر او زولنو تړل شوي دي او کله چې په شور راشي نو ټوله ځمکه خوځوي آن تردې چې ښامار هم په خپله ماڼۍ کې د هغو زور احساسوي.

ځانځاني ښامار په وجود کې له موجودو ځواکونو او احساساتو څخه یوازې عقل او فکر استخداموي او له ځان سره یې ملګري کوي، نور عواطف، هیجانونه، احساسات، غرایز، غوښتنې، ښکلا خوښوونه، هنري تمایلات عشق او محبت ټول ځپي او د تحت الشعور کندو ته یې استوي که څه هم دغه ځواکونه په اسانۍ نه ځپل کېږي، ځکه د تحت الشعور لویه برخه له هغو څخه ډکه وي او د «ایګو» د غوښتنې پر خلاف د انسان په شخصیت جوړونه کې کاري ونډه لري خو اروا پوهان فکر کوي چې ددغو عاطفي ځواکونو ځپل په روح کې د خطرناکو ګرومونو «عقدو» د رامنځ ته کیدو لامل هم ګرځیدلای شي.

استاد مجروح دې پېښې ته داسې اشاره کوي:

قدرتونه د تعمیر د ابادۍ اوس
قدرتونه د تخریب د خرابۍ دي
ځکه ډېر کلونه کېږي
دوی پراته دي، په تورتم بندیخانو کې
پر زنځیر باندې تړلي
پیدا کړي دوی بل شان نوې څېرې دي
ارواګانې د دوزخ ترې جوړې شوې
کوم قدرت چې نوم یې «مینه محبت» و
اوس یې نوم د «تنفر» دی غوره کړی
پرونی قدرت د «عشق د جذباتو»
نن هغه ځانته «روحي اضطراب»وایي

خو استاد ولې پر دغو ځواکونو د «دوزخیانو» نوم ایښی؟ پر ځان مین شعور ددې لپاره چې عواطف وځپي او له خپلې مخې څخه یې لرې کړي نو د عقل او فکر په مرسته دا باور رامنځ ته کوي چې غرایز د ګناه سرچینې دي، ځکه خو د دوزخیانو نوم ورباندې ږدي، د منځنیو پیړیو په یو شمېر مذهبي متونو کې موږ وینو چې جنسي غریزه له دوزخ سره تشبیه شوې بلکې جنسي روابط د دوزخ د دروازې ننښې ګڼل شوي دي. داسې انځور شوې تابلوګانې لیدل شوي چې ښځینه جنسي غړی له سرو لمبو څخه ډک د مرګ د تنور په بڼه راښیي. دا بیله څېرنه غواړي چې ولې د منځنیو پیړیو په اروپا کې مذهبي باورونه دومره ډېر د جنسي تمایلاتو پر ضد وو.

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرښته د تروږمیو:

په ځانځاني ښامار کې یوه زړه بوږنونکې صحنه ده چې د تروږمیو پرښته هم ګډه شوې، دا د مرګ نښه او سمبول ده، د فنا ، ورکېدو او له منځه تللو استازې ده. خو دا عجیبه مرګ دی، زړه بوږنونکې ناڅاپه وارنه کوي بلکې په پسته ژبه له خپل قرباني سره خبرې کوي او مرګ ته یې وربولي، دا هم نه ددې لپاره چې پر هغه د مرګ سختۍ اسانه کړي بلکې دا پخپله یوه شکنجه ده او غواړي د ځانځاني ښامار قهرمان «ښامار» په دې وپوهوي چې له ټول زور او ځواک سره سره بالاخره په فنا محکوم ده او مرګ باید د یوه واقعیت په توګه ومني.

استاد مجروح دغه زړه بوږنونکې داسې انځوروي:

هم په دې ورځ، چې ماښام شو توره خړه
را پیدا شوه له کوم ځایه
را روانه، پټه پټه، غلې غلې
یوه ناشنا زړه بوږنونکې وه
د ښار لویې دروازې ته ودرېدله
څېره بده، هم مرموزه
هېولا وه بدمنظرې
تورکمیس توریې پرتوګ توریې زړوکی د لوګي وو

بوږنونکې هېڅ څوک نه شي ایسارولای، ټولې دروازې پخپله ورته پرانیستل کېږي او مخامخ ځان خپل قرباني ته وررسوي. دغه مرموزه بوږنونکې د هېڅ چا نه خوښېږي خو هر چاته ځان رسوي، هغه ډېره ځواکمنه ده، ښامار، واکمن او اتل یوازې همدې ته د زاریو ګونډه وهي خو دا هر څه بې فایدې دي، ځکه انسان په مرګ محکوم دی.

«کل نفس ذایقة الموت» سورة ال عمران

په پخوانیو افسانو کې زړه بوږنونکې، کوډګره بوږنونکې او تورکمیسې بوږنونکې د مرګ او جاسوسۍ نښنه وه.

په پښتو فولکلوریکه حماسه «موسی خان او ګلمکۍ» کې یوه مکاره بوږنونکې دوه ځلې را څرګندېږي یو ځل پاچا ته د ګلمکۍ پټ ځای وربښیي او بل ځل په خپلو نوکانو کې زهر پټوي چې د ګلمکۍ په لاس پاخه شوي خواړه پرې ولړي او موسی خان او ولیخان دواړه پرې مړه کړي.

د دغې حماسې بوږنونکې چې مرګ او تباهي پخپلو نوکانو کې لېږدوي کټ مټ د ځانځاني ښامار د تروږمیو هغې ښاپېرۍ ته ورته ده چې د مرګ استازې ګڼل شوې ده. په ګڼو اروپایي افسانو کې پر جارو سپره کوډګره بوږنونکې د قهرمانانو د مرګ چلونه سنجوي او د مرګ زیری راوړي.

د ځانځاني ښامار دغه بوږنونکې په انساني شعور کې هغه تریخ باور دی چې موږ یې د خپل مرګ په اړه لرو. ټول پوهېږو چې مرو ، ټول د خپلې فنا شاهدان یو ، حتی پر ځان مین شعور هم باور لري چې بلاخره مري، موږ له خپل دغه باور څخه ځورېږو هم، په تخیل کې ارمان کوو ، چې د تل پاتې ژوند پرچینه ورپېښ شو ، زموږ د همدغه زوړ او جمعي تخیل په نتیجه کې داسې افسانې لرو چې انسانانو د دغې چینې ناکامه لټې پیل کړي، خو مه دې شه ! مرګ او بیا هم مرګ. پر مرګ تریخ باور زموږ په دننه کې پټ دی زړه بوږنونکې

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ په ناخودآګاه کې ناسته ده او کله کله مو شعور مروړي، خو بیا هم ځانځاني ښامار «پرځان مین شعور» خپل استبداد، تکبر او ځان ستاینې ته دوام ورکوي. د تروږمیو پرښته همدا پیغام له ځان سره لري خو پر ځان مین شعور یې په اسانه نه مني بالاخره زارۍ کوي چې بیا ژوند ورکړي خو بدرنګه بوډۍ ورته وايي:

خبر نه یې؟
اوس خو وخت ناوخته شوی دی بې شانه
په شاتګ هم بې فایدې دی ستا دپاره
ځکه ته به بیا تکرار کړې
کړي کړي ګناهونه
بیا به درومې، ځغلې ځغلې
ځانځاني پسې د ځان خپل... (۱۰-۱۰۱)

زړه بوډۍ یوازې د مرګ سمبول نه ده، دا پر مرګ د ترخه باور ننبه هم ده او د هغې شکنجې رمز هم چې مرګ یې انسان ته د خپل حقیقت په وریادولو ورکوي، مرګ را روان دی خو تر رارسیدلو مخکې یې خپل باور زمونږ په ذهن کې کرلی دی، ددې بوډۍ غږ تل او هر ځای اوریدل کیږي.

* * *

ځانځاني ښامار ګڼ نور قراردادي او نوي سمبولونه لري چې خورا ډېر څه پرې لیکل کېدای شي، خو زه فکر کوم چې په دغه بحث کې د ټولو پېژندنه نه ځاییږي او له بلې خوا له ټول کتاب څخه همدا څو یې د کتاب د سمبولیک ارزښت د ښوولو لپاره کافي دي، خو هېره دې نه وي چې د هنري سمبولونو تعبیر متفاوت وي، کېدای شي درانه لوستونکي له ځینو دغو تعبیرونو سره نه وي موافق. خو زمونږ هڅه دا وه چې د اروا پوهنې له مخې ځینې هغه سمبولونه معرفي کړو چې د روحي بحران د ځینو برخو تمثیل یې کړی دی.

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پینځم فصل

په «ناآشنا سندرې» کې د کیسو رواني اړخ

له ځانځاني ښامار پرته اروابښاد پوهاند مجروح یو شمېر نور شعرونه هم لري چې ځینې یې په یوه بله مجموعه «ناآشنا سندرې» کې خپاره شوي دي. په دې شعرونو کې یو څو سیاسي – ټولنیز پیغامونه لري، په ځینو کې د تاریخ د ترخه طنز نښې وینو او ځینې یې ټولنیزو نیمګړتیاوو ته ګوتنیونه ده، یو یا دوه یې د اتلو او حماسو شخصیتونو په ستاینه کې لیکلي دي. موږ به یوازې د «ناآشنا سندرې» منظومو ته کتنه وکړو، چې له اروا پوهنې سره ارتباط لري.

ناآشنا سندرې د «شاعر» او «زماني» ترمنځ د مرکو هغه مجموعه ده چې د زاړه یونان له اساطیرو او افسانو (Myths) څخه غوره شوي دي. پیل یې د شاعر او زماني ترمنځ د یو رومانتیک او تغزلي بیان په راوړلو شوی دی بیا د «اورفیوس» او «اوریدیسه» کیسه پیلیږي. د کیسې لنډیز دا سې دی: په قدیم یونان کې یو شوریده شاعر اوسیده چې «اورفیوس» نومیده او یوه ښکلې پېغله چې «اوریدیسه» نومیده پرې مینه شوه دوی سره واده هم وکړ خو یوه ورځ په یوه پېښه کې اوریدیسه مار وچیچله او مړه شوه د هغې مین شاعر اورفیوس ډېر وځورید او ژړا انګولا یې پیل کړه اسمانونو او ځواکمنو اروا ګانو ته یې زارۍ پیل کړې چې اجازه ورکړي د خپلې معشوقې د لیدو لپاره د مړیو دنیا ته سفر وکړي. اورفیوس دا سفر پیل کړ او د تناروس غار ته ورننوت، په خپل سفر کې یې ډېر ځواکمن ارباب الانواع وکتل او زارۍ یې ورته وکړې چې اجازه ورکړي اوریدیسه بېرته د عشق د احترام په خاطر ورسره دنیا ته ستنه شي. د شاعر عاشقانه نغمو او ویرونو د هغو زړه نرم کړ او اجازه یې ورکړه چې اوریدیسه ورسره ولاړه شي خو شرط یې دا و، چې په بېرته تللو کې به اورفیوس مخکې او اوریدیسه به ورپسې وي او تر هغو چې د ژوند او مرګ له پولې نه وي اوښتي شا ته به خپلې معشوقې ته نه راګوري، شرط ومنل شو او دواړه روان شول، خو اروفیوس چې د خپلې معشوقې وصال لیونی کړی و شرط یې هېر شو او په لاره کې یې مخ راواړه چې ووینې اوریدیسه شته که نه، بس همدا کتل و او د شرط ماتیدل ناڅاپه یې مینه له مخې ورکه شوه، چې بیا یې هېڅکله ونه لیده شاعر له دې غمه لیونی شو او دنیا ته په راګرځېدو یې داسې سوې نغمې پیل کړې چې کاڼو، بوټو او مرغانو ورته ژړل، د اورفیوس په نغمو نجونې او پېغلې مینې وې خو ده هېڅ توجه نه

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته کوله بلاخره نجونو ورڅخه د کسات اخیستلو هوډ وکړ؛ ډبرې، نیزې او چړې یې راواخیستې خو هره وسله به د اورفیوس شاعر د نغمو په مقابل کې ویلې شوه او کار یې نه کاوه، نجونو چې دا حال ولیده نو شور ماشور یې پیل کړ او د شاعر د نغمو غږ یې ورک کړ، بالاخره غشي، نیزې او ډبرې په شاعر ولګیدې او هغه یې له پښو وغورځاوه، قهرجنو پېغلو د شاعر اورفیوس بدن ټوټې ټوټې کړ، د هغه سر یې په سیند کې وغورځاوه خو نغمې او شعرونه یې لاهم غلي نه شول آن چې ونو، اوبو او هر شي دغه نغمې تکرارولې بالاخره د ځنګلونو او سیندونو الهې د هغه د بدن ټوټې را غونډې کړې او په «لیبترا» نومي ځای کې یې خښې کړې. د هغه پر قبر یوه ونه شنه شوه او یوه بلبل په کې ځاله وکړه ویل کیږي چې د نړۍ تر ټولو خوږ غږی بلبل پر همدې ونه چغیده او د اورفیوس د مینې ترانې یې ویلې، ښایي شاعر به په هغې دنیا کې له خپلې معشوقې سره یوځای شوی وي خو نغمې یې دلته جاویدانې پاتې شوې.

* * *

بله کیسه د انګۍ او نرګس ده. انګۍ په یونان کې یوه ښکلې الهه وه او مور یې پرې انګۍ «انګازه» نوم ایښی و، دغې ښکلې او بې پروا شهزادګۍ یو بد عادت درلوده چې خبرلوڅه وه او ډېره به غږیده، د هر چا وروستۍ خبره به یې تکراروله، یوه ورځ په یوه پېښه کې ددې د ډېرو خبرو له امله ارباب الانواع پرې وخښمیدل او هغه یې له ژبې څخه محرومه کړه داسې چې یوازې وروستۍ خبره یې تکراروله او بس، نور یې څه نه شو ویلای، د انګۍ همدا جزا بس نه وه یوه ورځ په یوه ښکلي زلمي ورپېښه شوه چې نرګس (Narcissus) نومیده، نجلۍ زړه بایلو ده خو نه یې شو کولای دغه زلمي ته خپله مینه اظهار کړي ځکه ژبه یې بنده شوې وه، نرګس چې په ښکار وتلی و نو په خپلو ورکو ملګرو پسې یې غږ کړ لو انګۍ د هغه غږ تکراراوه، نرګس حیران و چې دا څوک ده، بالاخره نجلۍ وغوښتل ښکلی نرګس په غیږ کې ونیسي خو کبرجن زلمي کبر وکړ او له هغې څخه یې ځان لرې کړه، انګۍ له دې غمه پر ځنګل ننوته، ورکه شوه خو غږ یې د تل لپاره پاتې شو، نن هم چې تاسو په غره کې ناره وکړئ نو د خپلې نارې انګازه به واورئ، دا هماغه انګۍ ده چې ځواب درکوي. ښه، انګۍ خو ولاړه خو راځئ وګورو چې د نرګس برخلیک څه شو، هغه چې خپل حسن ته ډېر مغرور و نو نه یوازې د انګۍ بلکې د ډېرو ښکلو نجونو زړونه یې ورمات کړي وو او د ټولو ښېرواې ورپسې وې بالاخره د انتقام الهې دغه ښېراوې قبولې کړې او نرګس یې په غم اخته کړ، هغه داسې چې، یوه ورځ نرګس غوښتل اوبه وڅښي، کله چې چینې ته ورکوز شو په اوبو کې یې خپل مخ ولید، ګومان یې وکړ، چې بل څوک دی بس زړه یې پرې بایلود، نرګس پر خپل عکس مین شو او دې مینې یې پر ژوند اور ولګاوه، نرګس د خپلې مینې له غمه خواریده او چیغې به یې وهلې، خوارې انګۍ به د هغه چیغې تکرارولې او نرګس به ویلې کیده بالاخره د هماغې چینې پر غاړه د عشق له غمه مړ شو، پر چینه یو ګل را وټوکیده چې سپینې پاڼې او ژیړه سترګه یې درلوده، دغه ګل اوس هم نرګس بولي چې لکه یوه سترګه دې بې وفا دنیا ته حیرانې حېرانې ګوري.

دا کیسې د (Mythology) یا اسطورو د منطق له نظره د پخواني یونان عقاید او له تخیيلی ارباب الانواعو سره د انسانانو د اړیکو څرنګوالی ښيي او له ادبي – هنري پلوه د هغه مهال په زړه پورې روایات دي ځکه موږ وینو چې عشق، طبیعي انځورونه، او رومانتیک مناسبات او عالي تخییل په دغو کیسو کې له ورایه ښکاري، د کیسو جوړښت په خپل افسانوي انداز کې خپل ادبي ارزښت هم لري. خو موږ په

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې بحث کې پر دغو ارزښتونو نه غږېږو او حتی د استاد مجروح د شاعرۍ په رنګینیو او سبک هم بحث نه کوو. زما په نظر «ناآشنا سندرې» د ارواپوهنې له نظره هم د اهمیت خاوند اثر دی، د دغه شعر ځینې سمبولونه موږ د ارواپوهنې دنیا ته بیایي او د انسان په دننه کې پېښې تداعي کوي. د اورفیوس، انګۍ او نرګس د کیسو پېښې که له یوې خوا په بهرنۍ دنیا او د طبیعت په غېږ کې پېښېدلای شي یو بل تصور یې دا هم دی چې هر شخصیت او کرکټر د انساني روح او یوې ښکارندې سمبول وي او پېښې دې په بهرنۍ چاپېریال کې نه، بلکې د ننه په انسان کې پېښې شي او شاعر دې وغواړي چې د دغه ارواییي رمزو راز او پیچلې اړیکې د داسې خوږو کیسو په مرسته تمثیل کړي. راځئ وګورو له همدې اړخه د ناآشنا سندرې اثر څنګه تعبیرولای شو.

د اورفیوس او اوریدیسه د کیسې لویه برخه هغه پېښې دي چې اورفیوس شاعر یې د مړیو په دنیا کېویني. اورفیوس د خپل تخییل په مرسته د تناروس غار ته ننوځي او هلته د ماورالطبیعه شخصیتونو سره ملاقات کوي.

نه پوهېږم ولې، له ډېر قدیمه انسان تلوسه لري، چې د هغې دنیا په راز پوه شي او وپوهېږي چې وروسته له مرګه پر انسان څه راځي او څه ډول ځای ته ورځي. ګېل ګمېش همداسې تلوسې د بلې نړۍ سفر ته اړ یوست، دو شیانتنه پاچا له شیطانانو سره د جګړې په پلمه اصلاً د خپلې محبوبې «شکونتلا» مینې اسمانونو ته ورساوه او هلته یې خپله شکونتلا بیا ومونده، سرې ویلی شي چې د اورفیوس کیسه د شکونتلا د افساني بل وریانت دی.

دانته هم د خپلې معشوقې «بیاتریسه» په مرسته د بلې دنیا سفر پیل کوي او دوزخ، برزخ او جنت ګوري. (PP ـ۱۹)

په شرقي عرفان کې پیر د خپل مرشد لاس نیسي او د مانا دنیا ته سفرونه کوي، او په «حال» کې د ملکوت د دنیا سیاحت کوي.

ارواپوهنه په دې نظر ده چې داسې ارواییي سفرونه د تحت الشعور ساحې ته د ورتللو په مانا ده، ځینې به په وجد او جذبه کې ورځي او شاعر و لیکوال به د تخییل او تفکر په مرسته ورځي.

د تحت الشعور دنیا خورا مهمه ده، هلته د مړیو په اړه خاطرات او تصورات خوندي دي.انسان چې له چا سره مینه لري او دغه مینه یې عاطفي، غریزي او په مجموع کې رواني ځواکونه تر اغیز لاندې نیسي نو د مینې ګڼ خاطرات د تحت الشعور ساحې ته رسوب کوي، چې بیا بېرته د فوران پر مهال د انسان شخصیت، اعمالو، کړوړو، تفکر او احساساتو ژور غیزښندي.

موږ مخکې هم اشاره ورته وکړه، چې فروید باور لري چې جنسي تمایلات او غرایز تر ټولو اغیزمن ځواک دی چې د انسان تحت الشعور او شعور دواړه تر اغیز لاندې لري، ځکه خو ډېر ځله انسان په خپلې هغې ورکې پسې ګرځي چې د غه تلوسه یې په روح کې خړوب کړای شي، انسان په خپله ناخودآګاه کې د خپلې ورکې معشوقې لټه پیل کوي د هغې خاطرات را سپړي او غواړي بیا څو شیبې له هغې سره واوسي. د اورفیوس کیسه ښیي چې ورکې معشوقې ته رسیدل به ممکنه وي خو د لنډې مودې لپاره. تحت الشعور ته د ورتللو لارې ارادي نه دي، هلته چې هر څه پیښېږي هغه هم زموږ په اراده کې نه دي، اورفیوس ونه شو کړای له اوریدیسې سره ډېر وخت تېر کړي هغه ورځخه ورکه شوه او دغه دوهم ځل ورکیدو د شاعر روح

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې وځاپه چې د سویو کړیکو او سوځوونکو نغمو شور یې دنیا لیونۍ کړه. دعالي هنر او شعر سرچینه همداسې سوز او شور دی. که موږ غواړو د ادبیاتو او هنر اروا پوهنه وڅېړو نو باید د انسان دغه ډول رواني خصوصیت ته پام وکړو.

د اورفیوس د سفر دغه برخه ولولئ:
چې پیدا کړي خپله ورکه «اوریدیسه»
نو روان شو د تورتم جهان په لوري
د ارواحو د امواتو قلمرو ته
«تناروس» د غار له خولې نه
ښکته لاړ د ځمکې تل ته
لومړی تېر شو د ارواحوا د اشباحو له هېواده

د استاد مجروح یو بل اتل «د ځانځاني ښامار لاروی» هم کټ مټ همداسې یو سفر پیل کړی و او د تحت الشعور سمڅو ته ننوتلی و، یوازې په دې توپېر چې هغه د ژوند مانا لټوله او اورفیوس خپله معشوقه غوښته، دواړه پلټنې په تحت الشعور کې ترسره شوې، هلته هم د شین کمیسې شالیلی وجود تر سترګو کېږي او دلته هم شاعر اورفیوس د اوریدیسه دیدن کوي.

عجیبه ده چې اوریدیسه په هغې دنیا کې هم ګوډه ګوډه ځي ځکه په دې دنیا مار په پښه چیچلې وه.
اوریدیسه یې احضار کړه
د ارواحو له کتاره
اوریدیسه مار چیچلې
ګوډه ګوډه را نږدې شوه... (۷.۲۰)

شاعر اورفیوس د خپلې معشوقې مرګ هومره ځورولی چې د خپلې معشوقې وروستی تصور یې د یوه رواني ګروم په توګه خپل کړی دی، اوریدیسه د هغه په تحت الشعور کې هم ګوډه او سیږي او دا ده د شعور او تحت الشعور ترمنځ د یوې مخامخ اړیکې یوه غوره بیلګه.

د ناآشنا سندرې لومړۍ برخه د اروا پوهنې له نظره د تحت الشعور یو په زړه پورې تمثیل دی. د زاړه یونان راوي په دې نه پوهیده چې شاعر اورفیوس بلې فزیکي نړۍ ته نه دی تللی، بلکې هغه په ځان کې ننوتلی، خپل لاشعور ته ورغلی او هملته یې خپله غریزه «اوریدیسه» لیدلې ده.

خو د انګۍ او نرګس کیسه بیا بیله ده، دا کیسه د نرسیسیزم (Narcissism) د مهمې رواني ځانګړتیا ریښه را پېژني او یو ادبي روایت یې د زړو یوناني اسطورو له منځه را اخیستی دی. تردې وړاندې چې د نرسیسیزم په اړه بحث ته راشو، وبه ګورو چې انګۍ څه ډول یو سمبول دی. په کیسه کې مو ولیدل چې انګۍ ښکلې الهه ده خو یو څه شوخه او خبر لوڅه ده.

له رواني پلوه انګۍ او نرګس د انسان دوه متضاد خصلتونه ښیي. انګۍ نورو ته پام ساتي، څاري یې او د بل په خبرو کې ورلوېږي، انګۍ د بل غږ تکراروي او تر څو «بل» څه ونه وایي دا چوپه وي، د بل عیب لټول د انسان یو منفي عادت دی، که انګۍ د نورو په چارو کې غرض نه کولای د ارباب الانواعو په ښېرا به نه اخته کېده، راځئ د استاد مجروح له خولې یې واورو چې انګۍ ولې په ښېرا اخته شوه:

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ د ورځ «ژونونو»
مقتدره رب النوعه چا خبر کړه
چې مېړه یې «ژوپیتر»
د ځمکو اسمانونو خودمختاره زمامدار
چېرته پټ پټ د ځنګلونو او چینو له الهو سره
کوي بوس و کنار
«ژونونه» شوه حسوده
تروره ګرځېدله خپل مېړه یې لټولو
مخامخ شوه له انګۍ سره
«انګۍ» پیل کړو په خبرو
«ژونونه» دومره شوه په سوال ځواب مصروفه
چې الهو فرصت پیدا کړو
زر زر لاړې شولې پټې هره خوا
چې «ژونو» شوله خبره له احواله
نو له قهره یې انګۍ ته داسې وویل:
ای بې شرمې خبر لوڅې... (۲۰ـ۱۴)

وایي «چې نه کار هلته دې څه کار» د انسان له ناسمو عادتونو څخه همدا دی چې د نورو په چارو کې ځان بوختوي خو ډېره ځله د نورو منفي چارې پلټي، انګۍ د همدې عادت سمبول دی. خو نرګس ددې پر عکس پر ځان مینتوب، له ځانه د رضایت او په خپلو ښېګڼو کې د ورکیدو نښه ده.

دغه افسانه وایي چې دواړه عادتونه ښه نه دي او نتیجه اخلي چې هم د نورو په چارو کې منفي لاسوهنه او هم پر ځان غره توب د جزا وړ دي، تاسو ولیدل چې انګۍ او نرګس دواړه د ارباب الانواعو له خوا مجازات شول.

* * *

خو راځئ وګورو چې پر ځان مینتوب (Narcissism) څه ته وایي؟ ویکیپېډیا پر لیکه دایرة المعارف یې داسې پېژندنه را اخیستې ده:

Narcissus, the Greek hero after whom narcissism is named became obsessed with his own reflection.

The term narcissism means love of one self, and refers to the set of character traits concerned with self – admiration, self – centeredness and self – regard.

The name was chosen by Sigmund Freud, from the Greek myth of Narcissus. Who was doomed to fall in love with his own reflection in a pool of water?

While almost everyone is narcissistic to some degree, certain forms of narcissism can be highly dysfunctional, and are classified as pathologies such as the Narcissistic personality disorder and malignant narcissism.

http;//en.wikipedia.org/wiki/Narcissism.

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژباړه: « نرگس يوناني اتل دی چې تر ده وروسته نرسيسيزم د هغه په نامه شو، چې د خپل تصوير په ليدو رنځور شو «رواني عقده يې واخيسته». د نرسيسيزم د كلمې مانا له خپل ځان سره مينه ده او د انسان په شخصيت كې د هغې ځانگړنې «خصيصې» نوم دی چې ټول پام يې د ځان ستاينې او ځان ته د حيرانتيا په اړه وي. ځان د هر څه مركز گڼي او غواړي نظر او پام پر ځان ولري. دا نوم زيگموند فرويد ايښې دی. هغه دا نوم له هغې يوناني اسطورې څخه اخيستی و چې په هغه كې نرگس ته پر ځان د مينتوب جزا وركړل شوه، هغه خپل مخ د اوبو په ډنډ كې وليد او په ځان يې زړه بايلوده.

د يادولو وړ ده چې هر انسان له ځينو اړخونو څخه پر ځان مين (Narcissistic) دی. د نرسيسيزم بېلا بېل ډولونه د يوې نميگړتيا «معلوليت» يا روحي ناروغۍ په توگه يادولای شو.

د آسيب پېژندنې «طبي علومو» له نظره په بېلا بېلو ځانگو د غه ويشل شوې ناروغي گواښمنه ده او د يوه اختلال او روحي بې نظمۍ بڼه لري».

همدې انسايكلوپيډيا يې لنډ تعريف داسې را اخيستی:

«د ځانځانۍ، ځان ته د پام د معلوليت پر اساس بې حده او افراطي پر ځان مينتوب ته نرسيسيزم وايي چې د انسان يو رواني ځانگړتيا ده».

پخپله د نرگس پښتو كلمه هم د يوناني (Narciss) څخه اخيستل شوې ده، نو كولای شو په پښتو كې دغې رواني ځانگړتيا ته «نرگسيت» هم ووايو.

د شخصيت جوړونې پوهان او د ټولنپوهنې هغه متخصصان چې د فرد او ټولنې پر اړيكو څېړنه كوي په دې باور دي چې د منفي نرگسيت يا نرسيسيزم لوی عيب دا دی چې وگړی د شخصيت جوړونې په بهير كې د ځان اصلاح ته پام نه كوي. ځكه پر ځان مين شعور يا په نرسيسيزم اخته روان په ځان كې كمی او نيمگړتيا نه شي موندلای ځكه خو د اصلاح لټه نه كوي. نامتو شخصيت څېړونكې ميرمن هيلن چاكټر په خپل كتاب «شخصيت څنگه وده كوي» كې په دې بحث كوي چې څنگه بايد ځان ته له يوې بې غرضې زاويې وگورو او پرته له دې چې پر ځان مين شعور مو مخه ونيسي تل د ځان د اصلاح لپاره هڅه جاري وساتو:

«خپل ځان په داسې حيث مطالعه كړه لكه يو «بيل» شخصيت چې دی او ځانته خصوصيات او مقومات لري.

پخپل ځان كې په دايمي ډول تغيرونه راوله، هغه تغيرونه چې ته يې لازم او ضروري بولې او ددې مشق او تمرين څخه هېڅ كله غافل مه اوسه او كهالي مه په كې كوه». (۲۲ـ۲۴)

خو هغه څه چې د يوه علمي اصل په توگه مهمه ده او مخكې د نرسيسيزم په تعريف كې اشاره ورته وشوه هغه دا ده چې هر انسان له يوه اړخه نرسيسيت دی، يعنې په هر شخصيت كې دغه رواني ځانگړنه شته، صوفيانو به ويل چې د نفس زنداني كول هم د ځان د معنوي گټې لپاره يوه هڅه ده، مانا دا چې بيا هم د «زه» لپاره كوښښ كول دي.

له «خودي» سره د نرسيسيزم توپير دا دی چې لومړی هغه يو فلسفي مفهوم دی، خو نرسيسيزم د اروا پوهنې يوه داسې اصطلاح ده چې د انسان په شخصيت، كړو وړو او روحي عكس العملونو كې يې علايم او نښې د پېژندلو وړ دي.

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

فروید فکر کاوه چې په یوه عادي فرد کې نارمل نرسیسیزم ورانوونکی نه دی او ټولنې ته د زغملو وړ وي. خو دغه رواني ځانګړنه که په یوه برخه کې د افراط تر بریده ورسیږي چې یا خپله د انسان نور استعدادونه، توانمندۍ او روحي سلامت وران کړي یا خو بل وګړي او ټولنې ته زیان ورسوي، بیا نو د یوې روحي ناروغۍ نوم ورکولای شو.

د نرسیسیزم لپاره یو وګړي په خپل ځان کې بېلا بېل څه موندلای شي. څوک له خپلې څېرې او ښکلا سره، څوک له جامو سره، څوک له خپل کوم استعداد سره او څوک له خپلې روغتیا یا کوم بل عادت سره افراطي مینه لري. اروا پوهان وايي چې د وخت په تېرېدلو سره دغه مینه په روحي وسواس بدلیدای شي.

د څېرې – استعداد یا ظاهري کړو وړو په اړه نرسیسیزم د نورو د نظر له مخې هم رامنځ ته کیدای شي، د یوې مشهورې فلمي ستورې په اړه یوه کیسه شته چې ټولو یې د مخ د ښکلا او سپین والي صفت کاوه، دغې اداکارې له خپل پوستکي سره دافراط تر بریده احتیاط کاوه، د خپل جلد بیمه یې له یوه لوی شرکت سره په لکونو ډالره کړې وه، یو ځل د شوټنګ پر مهال د لرګي یوه وړه ټوټه یې پر وچولي ولګیده او لږ یې مخ ټپي شو.

ددغې فلمي ستورې د بیمې شرکت یو میلیون او اته سوه زره ډالره ولګول چې پر وچولي یې د ټپ داغ پاتې نه شي، ددغه ټپ اندازه د یوه نوک نیمايي هومره وه خو دغه مشهوره اداکاره ورته څو میاشتې وځوریده.

په ټولنیزو چارو کې پر خپله مفکوره ودریدل او ټینګار او ځانته حق په جانب ښکاریدل هغه مهال په منفي نرسیسیزم بدلیږي چې شخص ښه باور ولري، چې دده خبره ناسمه ده او علمي اساس نه لري خو بیا هم ماته نه شي زغملای او د خپلې ناسمې خبرې د زباد ولو لپاره سل ډوله دلایل راوړي. دا د غیر نارمل نرسیسیزم یو شکل دی.

را به شو د استاد مجروح «ناآشنا سندرې» ته، کیسه په پوره خوړلنې او هنري ژبه موږ ته د نرسیسیزم یوه ابتدايي بیلګه را پېژني او په خورا په زړه پورې ډول یې له یوه بل رواني خصوصیت «په نورو پسې خبرې کول او یا یې په چارو کې بې ځایه ځان ښکېلول» سره یو ځای راوړي، د دواړو عادتونو انجام هم ښيي، دا په حقیقت کې د انسان پر ځان مین شعور، د نورو په چارو کې بې ځایه غرض، دننه په ځان کې سقوط او له ټولنې سره پر اړیکو یې اغیز په تمثیلي او هنري ژبه ارائیه کول دي چې زموږ پیاوړي اروا پوه شاعر په بریالیتوب ترسره کړي دي.

پایله:

اروا پوهنه نوی علم دی. خو په نورو علومو او هنرونو کې یې ریښې خورا لرغونې دي. په زړو اساطیرو او افسانو کې د انسان د رواني ځانګړنو په اړه څرګندونې شته. په شرق کې عرفاني ادبیات د انسان د رواني تمایلاتو، غوښتنو، پوښتنو او ځینو انګیزو رمزونه منعکسوي. په هغه ډول چې ځینې مهم فلسفي افکار په عرفاني او ادبي آثارو کې راغلي د انسان یو شمېر رواني ځانګړتیاوي هم معرفي شوي دي، چې د تحت الشعور د ساحې نښې، عشق، غریزي میلان، غمونه، خوښۍ، هیجانات او نور احساسات یې د یادولو وړ دي.

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په معاصرو پښتو ادبياتو کې استاد مجروح لومړنی يا په لومړنيو ليکوالو او شاعرانو کې تر ټولو وتلی شاعر او ليکوال دی چې د ارواپوهنې د نوي علم مسايل يې په خپلو ادبي ليکنو او شعرونو کې شامل کړي دي.

ځانځاني ښامار د ارواپوهنې له نظره هغه ادبي اثر دی چې د دغه نوي علم يو شمېر ارونه او بحثونه يې د هنر په ژبه را پېژندلي دي.

د فرويد او د هغه د پيروانو د ځينو نظرياتو او موندنو په اړه په ځانځاني ښامار کې په زړه پورې تمثيلونه شته، مثلاً موږ چې د دغه اثر لولو نو پوهېږو چې «زه» (Ego) څه ډول رول لري، ايد (ID) او Super (Ego څه دي او څه ډول د انسان پر روحي نړۍ کې موازنه ساتي. استاد مجروح په ځانځاني ښامار کې د ځينو نامتو فيلسوفانو، لکه افلاطون او ژان پل سارتر نظريات هم څېړلي او شک يې پرې کړی دی.

په ځانځاني ښامار کې هڅه شوې ده چې عشق، خودي، عقيدې، غريزو، ځپل شويو عواطفو، زړو او هېرو شويو خاطرو او نورو ته له نوې زاويې څخه وکتل شي او معرفي شي. په دغه اثر کې د روح او د هغې د جوړونکو عناصرو ترمنځ خورا پېچلې او نه ليدل کېدونکې اړيکې څېړل شوي دي، چې بشر يې له آدمه تردې دمه د پېژندلو هڅه کوي.

په ځانځاني ښامار کې وينو چې زړو يادونو څنګه زموږ په شخصيت کې ځان پټ کړی او موږ په کرار نه پرېږدي، کېدای شي د داسې يادونو او خاطرو عمر زرګونو کلونو ته ورسېږي. په ښامار کې د شعور او تحت الشعور په زړه پورې تمثيل شوی دی او د روحي پېښو، انګېزو او پديدو پېژندنه د په زړه پورې سمبولونو په مرسته شوې ده. د دې تر څنګ د استاد مجروح ناآشنا سندرې هم داسې يو هنري اثر ګڼلی شو چې د ارواپوهنې ځينې آرونه يې تمثيل کړي دي.

دا بحث يو ځل بيا ثابتوي چې د ارواپوهنې د پېچليو مسألو د معرفي لپاره ادبيات ښه وسيله ده او دا د ادبياتو هغه رول دی چې له پېړيو پېړيو راهيسې يې لري. ارواپوهنه چې د هر فرد لپاره مهمه پوهنه ده او د ځان پېژندنې لپاره غوره وسيله ګڼل کېږي بشپړ ساينسي زده کړه يې د هر وګړي لپاره مقدوره نه ده، ځکه خو يې د عمومي بحثونو د پېژندلو لپاره د ځانځاني ښامار په څېر آثار خورا په زړه پورې او ګټور دي.

ځوان نسل که غواړي د انسان، ټولنې او طبيعت د پېژندلو لپاره ادبيات استخدام کړي نو ځانځاني ښامار او د استاد مجروح نور شعرونه ورته ښه موډولونه ګڼل کېدای شي. د استاد مجروح په آثارو کې د روحي بحرانونو دلايل، څرنګوالی او پايلې په هنري ژبه څېړل شوي دي، ده د انسان وجود او روحي دنيا داسې تمثيل کړې ده چې پېښې يې په بهرنۍ دنيا کې هم پېښېدلای شي او که د ارواپوهنې له زاويې څخه ورته وکتل شي نو د انسان د روحي دنيا جوړښت هم را پېژني.

زما په ګومان د استاد مجروح ياد شوي آثار له يو بل اړخ څخه هم ګټور دي او هغه دا چې که زموږ ځوان شاعران، ليکوال او هنرمندان غواړي علمي بحثونه او داسې مسايل چې د انسان په روحي جهان پورې اړه لري په خپلو پنځونو کې مطرح کړي نو د ګڼو نړيوالو شهکارونو تر څنګ دې د ارواښاد پوهاند سيد بهاؤالدين مجروح پښتو آثار هم نه هېروي. چې مطالعه يې کړي او دا زده کړي چې څنګه دا مسايل په ادبياتو او هنر کې وپيي.

پای

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخځونه:

۱. اپلاتون. **جمهور**. فواد روحاني «ژباړه». شرکت انتشارات علمي و فرهنګي. شپږم چاپ. ۱۳۷۴هـ ش. تهران.

۲ـ پرتوي، م. ***زیبایي شناسي نوین***. کمیته دولتي. طبع و نشر. مطبعه دولتي. ۱۳۲۳هـ ش. کابل.

۳ـ چاکتېر، هیلن. ***شخصیت څنګه وده کوي***. د م. عبدالخالق واسعي ژباړه. پښتو ټولنه. ۱۳۴۰هـ ش. کابل.

۴ـ خټک، خوشال خان. ***کلیات*** «دوهم ټوک». د افغانستان د علومو اکاډمۍ، آریانا مطبعه، ۱۳۲۹هـ ش، کابل.

۵ـ خټک، خوشال خان: ***د خوشحال کلیات***، د افغانستان د علومو اکادیمي، دولتي مطبعه، ۱۳۵۹هـ ش، کابل.

۶ـ دانته، ***کمدي الهی*** «۳جلده»: شجاع الدین شفا «ژباړه» څوارلسم چاپ، موسسه انتشارات امیر کبیر، ۱۳۸۴، تهران.

۷ـ روهي، محمد صدیق: ***ادبي څېړنې***، دانش خپرندویه ټولنه، دوهم چاپ، دانش مطبعه، ۱۳۸۲هـ ش، پېښور.

۸ـ شاملو، احمد. ***کیل کمېش***. نشر چشمه، څلورم چاپ، ۱۳۸۵هـ ش، تهران.

۹ـ غضنفر، اسدالله: ***پیغامونه پټ پراته په افسانو کې***، ځولۍ «مجله» دویم کال، لومړی او دویمه ګڼه، ۱۳۸۲هـ ش، کابل.

۱۰ـ فروید، زیګموند: ***داستایوسکی و پدرکشي***، حسین پاینده «ژباړه» ارغنون «مجله» ۳مه ګڼه، ۱۳۷۳هـ ش، تهران.

۱۱ـ فروید، زیګموند: ***روانشناسي***، مهدي افشار «ژباړه»، لومړی چاپ، انتشارات کاویان، تهران.

۱۲ـ کالیداس. ***شاکونتالا***. د مونیرو ویلیمز ژباړه «انګریزي» د م. ع. صدیقي ژباړه «فارسي». د اطلاعاتو کلتور وزارت. ۱۳۴۲هـ ش. کابل.

۱۳ـ ګردر، یوستین: ***دنیای سوفي***، حسن کامشاد «ژباړه»، شپږم چاپ، انتشارات نیلوفر، ۱۳۸۱هـ ش، تهران.

۱۴ـ مجروح، سیدبهاالدین: ***اژدهای خودي*** «دفتر اول و دوم»، اداره نشر کتب کلید، ۱۳۸۵، کابل.

Downloaded from: Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵ـمجروح، سیدبهاالدین: ***ځانځاني ښامار***، د کلید د کتاب خپرولو اداره، دوهم چاپ، **۱۳۸۵**هـ ش، کابل.
۱۶ـمجروح، سیدبهاالدین: ***د جبر او اختیار دیالکتیک***، دوهم چاپ، د ادبیاتو او بشري علومو پوهنځی، **۱۳۵۳**هـ ش، کابل.
۱۷ـمجروح، سیدبهاالدین: ***ناآشنا سندرې***، د کلید د کتاب خپرولو اداره، **۱۳۸۵**هـ ش، کابل.
۱۸ـمورنو، انتونیو: ***یونګ و خدایان انسان مدرن***، داریوش مهرجویي «ژباړه» **۱۳۷۶**هـ ش، تهران.
۱۹ـ یوریپډس، د ټرای ښځې، (د اسد آسمایي او عبدالغفور لېوال پښتو ژباړه) د افغان کلتوري ټولنو جرګه، دانش مطبعه، ۱۳۸۷هـ. ش کابل.
۲۰ـیونګ، کارل ګوستاو: ***انسان و سمبولهایش***، ابوطالب صارمي «ژباړه»، موسسه انتشارات امیر کبیر، **۱۳۵۲**هـ ش، تهران.

Downloaded from: Ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library